

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Filiz Akın

Hayata Merhaba

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HAYATA MERHABA

HAYATA MERHABA

Yazan: Filiz Akın

Yayına Hazırlayan: Bircan Usallı Silan

Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Düzenleme: Nergis Şannan

Kapak Fotoğrafları: Zeynel Abidin Ağgöl

Kapak Tasarım: Pınar Kazma

Kapak Filmi: Ebru Grafik

ISBN: 975 331 694-1

© Filiz Akın / Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt

Prizma Press

Web Ofset Baskı ve Cilt Tesisleri

Fatih Cad. Yüksek Sk. No: 6

Tel: 0212 637 48 02 - 637 45 90

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. 24/4 34437 Taksim / İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Dağıtım

Doğan Gazetecilik A.Ş

Doğan Medya Center Bağcılar 34204 İSTANBUL

Telefon: (0 212) 505 61 11

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://raftey.org>

HAYATA MERHABA

3

Yayına Hazırlayan

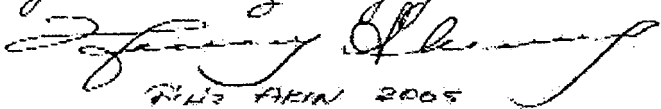
Bircan Usallı Silan

İnternet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

FİLİZ AKIN

4

"Hayata. Merhaba" bir yenideki
doğruca hikâyesidir. Bu Öyküye-
göstergeleri duyarsızlık ve toplum-
sal dayanışmadan dolayı BAYER
Sağlık ürünlerine teşekkür ederim.
İyileşimim için her anında sağduyular
gülmeye devam etmeliyim...

FİLİZ AKIN 2005

ÖNSÖZ

Bu kitabı hazırlarken ucunda mutlaka ışık olduğuna inanmamı sağladığı tünelin karanlığından, zorluklarından beni elimi sıkı sıkı tutarak geçiren eşim, her şeyim Sönmez Köksal'a; bana hiç belli etmeden yaşamam için, iyileşmem için dua eden, sevgiyle sarılarak beni negatif her şeyden korumaya çalışan canım oğluma, Güzide'ye; hayatını bile vermeye hazır anneme; Houston'a bana bakmaya gelmeye çalışan kardeşim Günseli'ye; hastalığım sırasında sevgi ve ilgiyle beni çok mutlu eden kızlarımız Turna ve Gizem'e, damatlarımız Osman ve Kerim'e; hayat iksirim torunumuz İris'e; başından beri sevgisi ve ilgisiyle her şeyime yardımcı olan küçük kardeşim Bircan'a; beni hiç yalnız bırakmayan arkadaşlarıma, dostlarıma; başından beri moralimi ayakta tutan, bu kitabın yazılmasını öneren Dr. Nazım Serdar Turhal'a çok teşekkür ediyorum.

Ben bu kitabı, sağlığı yerinde olup tek derdi can sıkıntısı olanların sıhhatlérinin kıymetlerini bilmeleri için; hasta yakınlarına sevgi ve şefkatin yerini görmeleri için; hasta olanlara moralin gücünü anlatmak için hazırladım. Can çiçekleri gibi inançla, inatla hayata tutunanların iyileşmeleri, hatta imkânsız başarımları bile mümkün.

Bu kitapla yeni yıla (2005), sizlere ve hayata merhaba demek istedim.

YENİ BİR YILIN İLK YAZISI

Özlem

Saçımı taramayı özledim demiştim. Biraz evvel çekmeceyi düzeltirken, unuttuğum bir kutuyu açtım. İçinden yedek bir tarak, bir saç fırçası, bigudi, pensler ve saçı ensede toplamak veya tutturmak için gayet süslü, kahverengi plastik saç tokaları çıktı. Kullanmak için kısa da olsa saç lazım, saç... İçim bir tuhaf oldu, hemen kapatıp kaldırdım. Nankörlük etmeyeyim. Daha Özcan Deniz'in saç boyunda olmasalar da uzuyorlar. 1

Denizde Sis

Sanki tül perdeden denizi seyrediyorum. Abidin Dino'nun "Denizde Sis" resmi gibi ya da siyah beyaz çekilmiş soluk bir resim... Her taraf grilik içinde, belli belirsiz bir Arnavutköy silueti. Güneş bir pundunu bulmuş, bulutların arasından sıyrılmış, gümüş gibi parlıyor. Bebek koyuna aksetmiş hayali, irili ufaklı tekneler, şıkır şıkır parlayan suyun üzerinde nazlı nazlı salınıyor. İçime gümüş rengi bir ışık doluyor. Terasa çıkıp "Sizi seviyorum" diye bağırmak istiyorum.

Can Ağacı

Bebek'ten Hisar'a geldik. Sahil boyu arabayla çok yavaş ilerlediğimizden, ben de etrafı inceliyorum. Solumda konserlerin olduğu yer, çay bahçeleri derken gözüm çok yukarı-

lara kayıyor. Surların taşlarının içinden fışkırmış bir ufak ağaç. Lütfen siz de bir bakın geçerken. Ben yanlış mı görüyorum? Öyle ufak bir bitki, sarmaşık falan değil bu. Kış olduğu için yapraklarını dökmüş, kuru dallarıyla çıplaklığıyla hafiften utanan... Ama bir ağaç. Ben de taşların betonların arasından doğal ortamı olmadan fışkıran bitkilere taktım. Ben bunlara CAN AĞACI diyorum. O kadar sıkışık maddelerin içinde kök salacak en ufak bir yer yokken nasıl bir yaşama arayışı, azmi içinde oralarda can buluyorlar? Genetik programlarındaki yaşam güdüsünü harekete geçirerek kendilerini gerçekleştiriyorlar.

Bu kadar zoru başarma gücüne ve yaşama sevincine hayranım bu canlıların. Yeniköy'de bir arkadaşımıza geldik. Etrafta yılbaşından kalma çam ağaçları var. Üstlerinde süsler ve göz kırpan ışıklar... Soğuk, karanlık kış günlerinde neşe saçıyorlar pırıltılarıyla. Bugün 2005'in ilk günü. Yeni yılda sevdiklerinizle sıhhatli, neşeli, başarılı günler diliyorum.

Can Çiçekleri

Önemli not: Can ağacının çıplak oluşuna bakmayın, kuru da değil. Sadece bir hastalık geçirmiş gibi, kışın zorluklarına dayanmak için öyle. Benim gibi kel. Ama baharda yemyeşil yapraklarla dolacak.

Bir bakarsınız, surların ortasından fışkırmış, sur duvarlarında havada duran ağaç üstüne üstlük bir de çiçek açmış.

Zorlukları yenip mutluluktan çiçek açmanız dileğiyle...

BEN BİRCAN USALLI SİLAN...

9

... Ve bu, Filiz Akın ile üçüncü kitap için buluşmamız. Ne şahane bir durum ki bu kitabın adı “Hayata Merhaba,” beyaz bir kuşun kanadında asılı bir bayrak gibi. Aydınlık, ıslıl ıslıl, umut, mutluluk, gelecek dolu iki sözcük “Hayata Merhaba”... En inanılmaz beste gibi geliyor bana, söylerken. Birbirine bu kadar güzel yakışabilir mi bu harfler diyorum. Bir duyguyu bu kadar mı doğru anlatır bu başlık diye sevince kapılıyorum.

Ben bu satırları yazarken, seçilmiş ablam Filiz Akın Amerika’da, Houston’da. Ve birkaç saat önce beni arayıp, “Bircanım, çokcanım (bayılıyorum bu tamlamaya), daha MR sonuçları gelmedi ama kan değerlerim çok iyi çıktı. Üzülme ve merak etme, iyi haberler bizi bekliyor. Yalnız iki sene boyunca üç ayda bir kontrole gelmem gerekiyormuş,” dedi.

(Sesi bu kadar güzel miydi Filiz Akın’ın... Ağlarken bu kadar yürekten gülmüş müydüm bugüne kadar... Hayır, sanmıyorum.) “Olsun, iyi haberin gelsin de istersen iki sene orada yaşa,” diyorum. Ama o artık memleketinden uzakta yaşamak istemiyor. “Ben pazarlık yapıyorum, altı ayda bir geleceğiz kontrole. Türkiye’de mis gibi bakarlar bana,” diyor.

Sen iyi haberini al gel de, sonrasını zaman gösterir diye düşünüyorum. Ama içimde güzel güzel öten iyi bir yürek kuşu var. Her şeyin çok güzel olacağını ısığını çalıyor durmaksızın...

* * *

10

Şimdi geri dönmek istiyorum. Çok değil altı ay önce, bir televizyon programı yapmanın telaşı içinde, heyecanla neler yapabiliriz de kendi en güzelimizi yakalarız diye çabalıyorduk. Bu arada Filiz Akın baş ağrıların azalması için doktorlara gidiş gelişlerini sıklaştırırken, bir akşamüstü “Nazofarinks”ten bahsetti, çalışma odasının o güzelim İstanbul manzarasına derin derin dalarak. İlk kez adını duyduğum bu hastalığın ne olduğunu anlamadım önce. Hep tahmin ettiğimiz gibi, üst solunum yollarıyla ilgili bir problem diye düşündüm. Ama Sönmez Köksal’ın yüzüne bakınca o kadar da basit bir şey olmadığını anladım. “Daha başlangıç aşamasındaymış. Korkma!” deyince, korktuğum şeyin bir kez daha yaşamıma girdiğini anladım... Filiz Akın kanserdi. Beyaz orkidem, papatyam, manolyam, karşımda duran şu güzel, zarif, hoş, kadın kanserdi!

“Lenf bezlerindeki daha kolaymış, ama eğer derhal ameliyat olmazsam bir sene içinde tüm vücudumu kaplarmış,” dedi. Sonrasını duyduğumu anımsamıyorum. Türk filmle-
rindeki gibi. Onlar konuşuyorlardı ama sesleri yoktu benim için. Duymayı reddediyordum. Bunu yaparak kendimi mi Filiz Akın’ı mı koruyordum, bilmiyorum.

Benim, kaybettikten sonra sevgisi katlanarak artan, özle-
miyle canımın yandığı, iyi, güzel yürekli babam ile yaşadığım, sekiz yıl önceki o an geldi aklıma...

Babamı tekerlikli sandalyesinde doktor muayenesine götürmüştüm. Okmeydanı Sosyal Sigortalar Hastanesi’ndeki o

acımasız, yüreğine beton dökülmüş, kocaman deve dikenleri sarmış doktor, “Babanızın üç ay ömrü kaldı. Artık onu eve götürün ve kendinizi hazırlayın,” demiş, sonra sıradaki hastaya seslenmişti. Elimde babamın iskemlesinin sapı, hastane dönünce dolap, kalakalmıştım. Yüzümdeki ifadeden, akmaması için emir verdiğim, gözümün içinde duran yaşımdan babam bir şeyler anlamış mıydı acaba? Anlayıp da üzülmüş, ama sevgili kızını düşünerek anlamazlıktan mı gelmişti yoksa?

Onun o güzelim kelini, çalışmaktan nasır tutmuş, ama biz kızlarını hep şefkatle okşamış ellerini öpüşümden anlamış mıydı?

Bilmiyorum... Hiçbir zaman bilemeyeceğim bunu.

Ama ona, onu ne çok sevdiğimi sık sık söylemişim, domates çorbasını “Biraz da karabiber at şuna kızım” dedirtmeden tam kıvamına getirip içirirken.

Zeki Müren şarkılarını beraber dinleyip Sadri Alışık filmi izlerken, onunla birlikte olduğum her anın değerine yakışır şekliyle yaşamayı hedeflemiştim.

Ve üç ay sonra, 6 Nisan, babamın eli elimdeyken bu dünyadan göçüp gittiği tarih olmuştu.

Allahtan yüzü mutluydu giderken. Son fotoğrafı, yirmi yıl öncesi gibiydi. Yoksa ben mi öyle hayal etmişim, bilmiyorum...

* * *

Filiz Akın hastalığını öğrenir öğrenmez, “İyilik çetesi” dediği dostlarının her birinden ayrı öneriler geldi. Alternatif tıbbi denemesini isteyen arkadaşları çoğunlukta idi. Bir yandan sevgili eşi Sönmez Köksal, derhal olanaklarını sonuna kadar kullanıp karısını için en rahat edeceği tedavinin kucağına bırakmak istiyordu. İki üç gün gelgitler yaşandı.

Filiz Akın kanserdi, ama tıp ilerlemişti. Üstelik o daha işin çok başındaydı. Ayrıca çok dayanıklı, mantıklı, istemediğini eliyle geri çevirmeyi iyi bilen bir kadındı. Emindik, bu işi kan dökerek amma illaki zaferle sonuçlandıracaktı.

Amerika'ya gitmesine karar verildi. Elde ne kadar veri varsa hemen Houston'a yollandı. Bu arada biz, hastalığı öğrendiğimizin ertesi günü Anjelika Akbar'dan aldığımız adres üzerine sonradan vazgeçilmezlerimizden biri olan sevgili Nilgün Thompson'un evine gittik. Reiki yoluyla, tedaviye ek bir güç almaktı niyetimiz...

Reiki yapılırken, birincisinde ya da ikincisinde, Filiz ile Nilgün'ü saran o müthiş enerjiyi çok net hissettiğimi anımsıyorum. Yıldız sanki çizgi haline dönüşüp tüm gücüyle bu iki kadını sarmıştı. Çepeçevre. Onları ışığı içine almıştı.

Filiz Akın içindeki agresif, kötü hücreleri temizlediğini söylerken o acının, arayışın ve umarsızlıkla umudun arasında dolaşırken aynen şunları söyledi: "Şimdi kötü parçaları vücudumdan söküp attığımı düşünüyorum. Onları bir poşetin içine koyup ağızlarını sıkı sıkı bağladım, içine de yok edici bir madde koyup uzayın boşluğuna bırakıyorum." Düşünceli ve medeni kadın, derhal vücudundan atmak yerine, yok edici bir madde de bulup ağzını sıkı sıkı bağladığı poşetin içine koyuyordu.

Reikinin yapılacağı günler onu Bebek'teki evinden alıp Kozyatağı'na götürürken konuşmalarımız hep umut doluydu. Dünyada artık kanserle ilgili savaşın nasıl hızla ilerlediğinden söz edip durduk. Amerika dönüşü yapacaklarımızdan... Yaşadıklarımızı yazmamız gerektiğinden...

Onunla giderken iyiydi güzeldi yol. Ama tek başıma gidiş dönüşlerim o kadar da keyifli değildi açıkçası. İnsan uzun bir ayrılıktan sonra yeniden bulduğu, sevdiği birini kaybetmekten o kadar çok korkuyor ki... "Geç buldum çabuk kaybettim" şarkısı kenedi kendine beyin playing basıyor sanki.

Zamanlı zamansız... Elinde olmadan süzülüyor yaş yanağından. İstem dışı. Çünkü ben gerçekten onun hastalığının geçici bir agresif hücre kuşatması olduğuna çok inandım. Asla kötü bir şey düşünmedim. "Sana ihtiyacım var" diye bencilce notlar yazdım kitapların ilk sayfalarına... Ona armağan ettiğim, yaşam savaşını destekleyen her kitabı önce ben okudum.

* * *

Filiz Akın, Amerika'ya gitmeden önce anlaşmasını yaptığımız televizyon programı ile ilgili çalışmaları sürdürebildiği kadar sürdürdü. Yani o hep çok hazırды; ama yan unsurların bir araya gelmesi, planlanmamış zamana uymak konusunda zorladı yapımcıyı. Çekimler sırasında hastalığını asla dikkate almadı sevgili Filiz Akın. Sade makyajı (gerçekten Tanrı ona kalıcı makyajlı bir yüz armağan etmiş), minimize edilmiş davranışları, doğallığı ile bütün olarak müthişti. Tüm bilgisini aktarmaktı niyeti aslında bu programda, olmadı. Önümüzdeki zaman içinde bunu gerçekleştireceğine, hatta yine bu işleri birlikte yapacağımıza eminim. Çünkü bırakmam ben artık onu.

* * *

Filiz Abla, Amerika'ya eşi Sönmez Köksal ile birlikte gitti. 11 Nisan'dı sanıyorum.

Ve televizyon programı haziranda yayına girdi. Filiz Akın Amerika'dan çekimlere katıldı. Bu program için gerçek dostlar seve seve İkitelli'deki stüdyoya gelip onun yerine sunuculuk yaptılar. Hülya Koçyiğit ile zaman konusu uymadı ama ilk gönüllü olanlardan biri oydu. Sevgili Türkan Şoray hayatında ilk kez sunuculuk yaptı. Levent Kırca-Oya Başar, Emel Sayın, Abidin, Gülben Ergen, Emel Müftüoğlu, Kenan

Işık, Uygur Kardeşler hep bize omuz veren isimler olarak yanımızda yer aldılar. Hülya Avşar ne yazık ki söz verdiği halde gelemedi (film çalışmaları gibi bir mazereti vardı). Tamer Karadağlı'nın Amerika seyahati vardı. Özcan Deniz'in promosyon dönemine denk düşmüyordu. Falan, filan...

Bu programlara telefonla bağlandı Filiz Akın. Her defasında gözyaşı olur mu... Korku, heyecan bu kadar yoğun yaşanır mı... Bu soruların yanıtını ben o sıralar öğrendim. Evet, yaşıyormuş. Alışkanlık haline dönüşmüyor bazı duygular, her dem etkisini koruyormuş.

14

Filiz Akın ne yapıp ediyor, aradan bilmem kaç saat geçtikten sonra programı izleyip kritiğini yapıyordu. Orada hasta yatağında bile konumuzla ilgili çabalarını hep sürdürdü.

Bazen saat farkını unutarak birbirimizi aradığımız oldu, bazen buna özen göstererek. Ama her defasında birbirimize çok iyi geldiğimizi anladık. (Ne hoş, ne güzel bir duygu!)

Filiz Akın, hastalığının duyulduğu andan itibaren o kadar çok dua aldı ki... O kadar çok insan ona iyi enerji gönderdi ki... O kadar çok yazılıp çizildi ki... Ve o bir gün yüreği yüzünden de güzel Filiz Ablam; "Bu kadar çok dua bana fazla, Bircan. İstiyorum ki bu dualar tüm ihtiyacı olanlar arasında aciliyetine göre adilane bir şekilde dağılsın. Bu güzel enerjiyi gerçekten paylaşmak istiyorum. Keşke bana dua edenler içlerinden bunu geçirseler" dedi... Bakar mısınız güzelliğe, iyi niyete...

Evde toplanıp uzun uzun onu konuştuğumuz, onu iyilikle, güzellikle andığımız dostlarım oldu yanımda.

Leman Teyze'yi (annesi) arayamadığım oldu, üzüntüyü konuşmak istemedim çünkü onunla. O küçücük güzel kadının metanetine, sıkı duruşuna şapka çıkardım daha sonra.

Derken yaz geçti...

Ve Filiz Akın ile Sönmez Köksal'ı taşıyan uçak havalanına indi.

Bir ben vardım o an havaalanında. Tam bir buçuk saat önceden gittim, yerim dar gelip, saate olan güvenim sarsılınca.

Siyah şapkasını, kocaman siyah gözlüklerinin ardına saklanmış gözlerinin ışığını görünceye dek içim rahat etmedi. Anladı bunu ve kirpiksiz, kaşsız yüzünü bana gösterdi usulca. “İyiym Bircanım, iyiym. Sakın merak etme,” dedi.

Sulugöz olduğumu biliyordum. Söz vermiştim, ağlamayacaktım. Emir komutunu sıkı sıkı vermiştim. Ama asi ve söz dinlemez yaşların olduğunu yüzüm ıslanınca anladım. “Döndün ya yeniden, yine ülkendesin ya, ondan bu gözyaşları, inan bana, sevinç yaşları bunlar,” dedim.

Sonra onlar arabalarına bindiler. Ben arabama doğru giderken baktım, pencereden elini değil, gönlünü, canını salıyor Filiz Akın... Evet, o güzel, beyaz kadın...

* * *

Aradan bir zaman geçtikten sonra Hülya Koçyiğit ve Türkan Şoray ile ona beş çayına gittik. Sanki hasta ziyaretine değil, minik bir kızlar partisine gitmiş gibi olduk. Birbirlerine olan sevgileri, ilgileri, kullandıkları sözcükleri özenerek seçmeleri beni müthiş şaşırttı. Şaşırmamalıyım elbette, ben bu kadınların hikâyesini yazdım, ama ne bileyim, yaşarken daha çok etkileniyor insan.

Bir kez de Nilüfer’le gittik ona. Saatlerce oturduk. Saatlerce yaşamı paylaştık.

Duygu Asena’yı aradık birlikte. Sanki onlar asker arkadaşı gibi geliyor bana. Duygu’ya geçmiş olsun dedik birlikte. Her şey yoluna girince birlikte bir balıkçıya gidip kafaları çekmekten söz ettik. Hatta buna karar verdik... Filiz Akın sözünü tutmak üzere hazır bekliyor. Sıra sevgili Duygu’da. Biz kadınlara bunca sene “Aslında ne kadar güçlü ve önemli olduğumuzu” anlatan, öğretmenlik yapmayı kendine iş edinen kırmızı saçlı, güzel gözlü kadında

Yarın da Sezen Aksu ile kahvaltuya gideceğiz Filiz'e.

Benden pamuk kıvamında minik un kurabiyeleri istedi...

Yaşasın, artık yemek içmek onun için yeniden önemli olmaya başlıyor. Bu iyiye işaret. Ne de olsa can boğazdan gelir demişler.

Onun da anlattığı gibi, kemoterapiler İstanbul'da tamamlandı. Midesindeki tüp, kolunun altındaki iltihap hep geçici korkular yaşattı bize. Keloğlan halini çok sevdim. Yaşlı madamların taktığı türbanımsı başlığını hiç sevmedim. Çünkü kendi hali o kadar güzeldi ki. Ve bence bir zafer anıtı gibi dolaşmalıydı. Çünkü çok ciddi bir mücadeleden galibiyetle ayrılmıştı. Onurla, gururla taşınmalıydı o minik tüyleri çıkmak üzere olan başını...

Sonra bir Amerika'ya gidiş daha yaşadık. Sonra bir hafta içinde geri döndü... Evet, her şey yolundaydı... Üç ayda bir kontrol gerekiyordu, hepsi bu... Zaten tüm insanlar bu kontrolü yaptırmalılar diye düşünüyorum. O biraz daha sık ne fark eder ki...

Bugün onu göreceğim yine. Beraber oturup kitap ile ilgili son toparlamamızı yapacağız.

Sonra kitabı sevgili Meltem'e teslim edeceğiz.

Ancak Epsilon Yayınevi'nin sahibi sevgili Ömer Bey'in bu kitabın oluşmasına dair heyecanını, isteğini asla unutmaya-
cağız. Çünkü gerçekten belki de hepimizden fazla o istedi bu kitabı.

Yaşama karşı kazanılmış bir zaferi anlatan bu öyküyü herkesin okuması gerekiyor. Kimimiz kanser, kimimiz şeker hastası, kimimiz felçli, kimimiz çok sağlıklı ama yaşamın tadından bîhaber... Herkes çevirip çevirip okumalı bu öyküyü. Ancak o zaman yerini bulacaktır paylaşma isteği...

Sevgili Balçıcek Pamir'in Sabah Gazetesi'nde yayımlanan röportajının bir bölümünü onun da onayını alarak kullanıyoruz. Hastalığın teknik bilgi bölümünü o öyle güzel anlatmış ki... Balçıcek söyleşinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bile emin olmadan Houston'a geldi ve sevgi, merak ve heyecan içinde bu söyleşiyi gerçekleştirdi. Yüreğiyle kalemini birleştirdi... Sağol Bal!

Houston'da bir kliniğin hemen yanındaki otelin lobisinde bekliyorum. Herhangi bir otel lobisinden farkı yok. Resepsiyon, görevliler, kocaman vazolardaki çiçekler... Arada bir tekerlekli iskemleyle birileri geçiyor, kadınların hemen hepsinin başında şapka ya da eşarp... Yaklaşık 4 saat önce sabahın erken saatinde Filiz Akın ile konuştum. "atv'deki programımı seyredelim, öyle görüşelim, olur mu?" dedi telefon-daki ince, nazik ses. İşte o yüzden buradayım. İstanbul'da şehir efsanesi gibi dolaşan, "Filiz Akın kanser, durumu çok ağır" dedikodularını sorabilmek, belki de hastalığını onun ağzından dinleyebilmek için. Sahi ağır mı gerçekten? Söylendiği gibi saçları dökülmüş mü? Telefonda sesi çok iyi geliyordu ama... Hep bu düşünceler içindeyim. Filiz Akın, çoğu kimse gibi benim de hayran olduğum, güzelliği, zarifliği ve hayata karşı duruşuyla hep "Ne hoş kadın" diye bahsettiğim bir isim. Şimdi burada Houston'dayım. Birazdan çok be-

ğendiğim Filiz Akın ile tanışacağım. Müthiş endişeler içindeyim, ya çok kötü gözüküyorsa? Ya gerçekten de tedavi onu çok yormuşsa? Ne yapmalı, ne söylemeli? Ya patavatsızca bir laf edersem? Etmem canım, niye edeyim?

Tedaviye Rağmen Güzel

18

Aklımın içinde cümleler gidip geliyor. Lobide sadece 10 dakika bekliyorum ama sanki saatler geçiyor. Birden karşımda beliriyor. Siyah bir eşofman, üzerine attığı kırmızı bir sweatshirt, yapılı saçları, makyajlı yüzüyle, orada işte, Filiz Akın tam karşımda, bana “Hoş geldiniz, merhaba” diyor. Müthiş şaşkıyım. Belli belirsiz “Harika görünüyorsunuz” diyorum. “Siz bir de benim makyajsız halimi görün, başımdaki tahmin edebileceğiniz gibi peruk. Sadece ben biraz oynadım, düzelttim. Fotoğraf çektireceğim için kendime biraz bakım yaptım” diye gülümseyerek cevap veriyor. Sahi peruk mu bu? Belli bile değil, öylesine özenle taranmış ki... İlk önce fotoğraflarını çekiyorum. Beraberce dışarı çıkıyoruz, espiriler yapıp beni güldürüyor: “Rüzgârda kalmayalım, ya peruk başımdan uçarsa?” Objektifi yüzüne kadar yaklaştırıyorum, bütün hastalığına ve tedavinin yan etkilerine rağmen hâlâ çok güzel. Söylediğim zaman hafifçe utanıyor. “Bunları duymak tabii hoşuma gidiyor ama siz bir de makyajsız halimi görseniz...”

Kimse Endişelenmesin

Makyaj, peruk... Bunlar inanın önemli değil. Güzellik galiba başka bir yerlerde saklı. Röportajın başında böyle düşünüyorum. Söyleşiyi okuduktan sonra bana hak vereceksiniz. Türkiye’den kilometrelerce uzakta bir yerlerde, Houston’da bir otelin lobisinde başlıyoruz konuşmaya. Ben soruyorum, Filiz Akın anlatıyor. Konuşmaya ise şöyle başlıyor: “Bırakın hastalığımı konuşmayı, ben tam 10 yıldır hiç röportaj verme-

dim. İstemedim basının önünde yer almak. Ama bu dönemde ne olup bittiğini anlatmak istiyorum çünkü hastalığımı çok merak eden var, bunu biliyorum. Doğrusunu bilsinler, gereksiz yere endişelenmesinler istiyorum. Beni seven insanlara, tanıyana tanımayana buradan bir ‘merhaba’ demeliyim gibi geliyor. Çünkü biliyorum ki onların bana gönderdikleri enerjiler ve iyi dileklerle ben burada ayakta duruyorum... ”

Türkiye’de sağlığınız hakkında birçok söylenti dolaşıyor.

Biliyorum, isterseniz baştan anlatayım çünkü belki siz de, Türkiye’dekiler de durumun ne olduğunu gerçekten de bilmiyorsunuz. Geçen yıl iki kez üst solunum enfeksiyonu geçirdim. Birincisi haziranda, ikincisi eylülde. Zatürree başlangıcı gibi bir şeydi bunlar. Gerçekten de çok ağır geçti. O hastalıkların sonrasında boynumda bezeler çıktı.

Sağlığınız konusunda titiz misiniz? Yani kendini çok dinleyenlerden mi yoksa “boşver”cilerden misiniz?

Titizim diyemem ama medeni bir insanım. Yani bir şey olduğu zaman doktora gidip rahatlamayı tercih ederim. Ondan sonra da ona takmam. Fakat maalesef benim sağlık açısından çok şanslı bir yapım yok. Çok ilaç almak ve doktora gitmek zorunda kaldım hayatım boyunca. Ama bunlar genelde geçici rahatsızlıklardır. Bünyem biraz zayıf galiba. Demin de size söylediğim bu iki solunum rahatsızlığı sırasında o kadar çok antibiyotik aldım ki... Hastanelere gittim, nefes testleri vs. O dönem çok bunalmıştım tedaviden. Tanı o sıralarda boynumda bir beze çıktı. Hem önemli olup olmadığını tahmin edemedim hem de gerçekten de artık çok sıkılmıştım ve doktora gitmek istemiyordum. Aile çevresinde gördüğüm doktorlara, arkadaşlarımıza gösterdim. “Önemli mi?” diye sordum. “Herhalde diğten, kulak burun boğazdan falan,” dediler.Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ne zaman oldu bu?

Dört ay oluyor galiba. Bir süre geçtikten sonra bezeler çoğalmaya başladı, ikincisi, üçüncüsü çıktı. ‘Doktora gideyim’ dedim ama araya bir şeyler girdi, pek hatırlamıyorum neden, hemen gidemedim. Bir doktora gittim, hatta makineye kadar girdim ama sonra çıktım.

MR’dan mı bahsediyorsunuz?

Evet. Bu arada benim MR konusunda hiç öyle korkularım, fobilerim falan yoktur. Tedavi konularında gözüm kara-
dır, hiçbir şeyden korkmam. O girdiğim MR çok sofistike bir MR’mış. “İyota alerjiniz var mı?” dediler. “Var” deyince, onlar çıkardılar. Benim de o gün çok başım ağrıdı, eve döndüm.

Başınız sık sık ağrır mı?

Hayatımdaki tek problemim baş ağrısıdır. Baş ağrısıyla uyanırım. 20-30 yıldır böyle. Ama o günlerde artık her gün olmuştu. Her gün ilaçlar alıyorum. Zaten diyordum kendi kendime: “Bağışıklık sistemime bu ilaçlar ne yapıyor acaba?” Fakat başka türlü o ağrıyla yaşamama imkân yoktu.

Yani siz bezelerden çok baş ağrısıyla ilgileniyordunuz.

Evet, çünkü çok ağır bir şey. Akupunkturlara gidiyorum, g-terapi diye bir şey var, ona gidiyorum. Her şeyi baş ağrısı üzerine kuruyorum yani. Bir müddet sonra bezeler daha yukarı doğru oluşmaya başlayınca karar verdim. Eşim dedi ki: “Ben de uzun zamandır kulak burun boğaz muayenesi yaptırmadım, gel beraber gidelim.”

Haberi Geceyarısı Aldık

Ne dedi doktor?

“Sizin burun arkasında devamlı boğazı faranjite çeviren bir yapınız var ama ben burun daha çok reflüden olduğunu

zannediyorum” dedi. Reflüyü biliyorsunuz, şimdi pek bir moda, herkeste çıkıyor (gülüyor). Ama şaka bir yana, reflü bir sürü şeye sebep oluyor. Belki de benim hastalığım da öyle başladı.

Peki kanser olduğunuzu nasıl anladınız?

Beni iğneli biyopsiye yolladılar. Boynumdaki bezelerden, ameliyatla değil, iğneyle çekerek örnek aldılar.

O zamana kadar aklınıza hiç kötü bir şey gelmedi mi?

Yok. Hiç gelmedi inanır mısınız. “Bunda da bir şey çıkmayacak” diyordum. Biyopsinin sonuçları için gece yarısı eşimi aradılar. Böyle gece yarısı bir telefon gelince işte o zaman şüphelendim. Sonunda ikinci bir iğneli biyopsiden sonra iyice emin olundu. Kötü hücrelere rastlandı. Fakat ne olduğuna karar verilemedi. Ondan sonra tahmin edebileceğiniz gibi büyük bir tetkik başladı.

Zor bir soru ama kanser olduğunuzu söylediklerinde ne hissettiniz, ne düşündünüz?

Belki gece yarısı telefonundan sonra ciddi bir şeyler olduğunu hissettiğim için çok şaşırmadım. Aslında doğru bir soru, oyuncular zaman zaman kendi kendilerine sorarlar, “Başıma böyle bir şey gelse ne yaparım, ne hissederim?” diye. Gayet insani tepkiler bunlar. Çevremde işinin ehli, öyle iyi insanlar vardı ki çok kötü hissetmedim kendimi. Eskiden, düşünsenize, kanser kelimesini duyduğunuzda “Eşittir ölüm” derdiniz. Bazı insan “Niye ben?” diye de isyan eder, haklı olarak. Ben isyan da etmedim çünkü kendi kendime dedim ki: “Ben de normal insanlardan biriyim ve bana niye olmasın, benim özelliğim nedir yani?”

Hep Neşeli Oldum

Her insan özel değil midir?

Tabii ki özeldir ama benim farkım nedir ki? “Herkesin başına geldiği gibi benim de başıma gelebilir” diye düşündüm. Sadece ‘kanser’ kelimesini sevmedim. Ee yakıştıramadım kendime tabii. Bir taraftan da içimde ‘Bakalım belki de yanılıyorlardır’ diye bir his vardı, onu da söylemem gerek yani.

22 *Ne zaman emin oldunuz?*

Çok detaylı tetkikler yapıldı. Bayağı zor işler. Onları çok iyi göğüsledim. Ama her tetkikten neşeli çıkmaya çalıştım, moralimi iyi tutmak için uğraştım. Ben bu hastalığı komik tarafından almaya karar verdim. Nasılsa olmuş yani, yapacak bir şey yok, atlatmak zorundayım.

Burada bir arkadaşımı kanserden kaybetmiştim

Peki bu kanser türünde nasıl bir tedavi uygulanıyor?

Bu kanser radyoterapiye çok iyi cevap veriyor. İlk ağızlarından çıkan bu oldu doktorların.

Siz sadece radyoterapi mi görüyorsunuz?

Hayır, kemoterapi de uyguluyorlar, çünkü işi garantiye almak istiyorlar. Vücutta dönen birtakım kötü hücreler oluyor ve onları yok etmek için mutlaka kemoterapi yapmaları gerekiyor.

Bu tanıyı Türkiye’de mi koydular?

Evet, Türkiye’de koydular, ama tam yerini tespit edemediler. Zaten benim Houston’a gelişimin ana sebebi de o. Radyoterapi, dıştaki bir bölge için çok daha rahat ve kolay. Sadece o bölgeye terapi uyguluyorlar. Ama benimki içte oldu-

ğu için durum biraz zor.

Neden zor, belirleyip, o bölgeye uygulayamıyorlar mı?

Uyguluyorlar ama o bölge kulağa yakın, göze yakın, ağza yakın. Anlıyor musunuz, zor tabii. Yani tam o tümörün bulunduğu bölgeye milimetrik ayarlarla radyoterapi uygulanması gerekiyor. Yoksa diğer canlı hücreleri de öldürebilir. İşte ben bu yüzden Houston'dayım. Teknolojik olarak öyle bir radyoterapi aleti yapılmış ki, tam o bölgeye uygulanıyor.

Yani riski yok.

Pek öyle değil. Bana bir kâğıt imzalattılar, diyorlar ki orada: “Gözünüzü, kulağınızı kaybedebilirsiniz.” Yani sağır ve kör olma riski her zaman var. Tükürük bezlerini kaybetme olasılığı var.

(Çok az röportajda kontrolümü kaybettiğimi hatırlıyorum. Filiz Akın söyleşisi de onlardan bir tanesi. Affınıza sığınarak Akın'ın cevabından sonra yaşadıklarımı buraya aktarmak istiyorum çünkü o zaman hissettiklerimi anlayacaksınız. Karşımda güzel, zarif bir kadın, üstelik Filiz Akın. Sakin cümlelerle tedavisini anlatıyor. Diyor ki: “Öyle önemli bir şey değil canım, bir kâğıt imzalattılar, kör olabilirmişim, sağır olabilirmişim. Tedavinin riskleri tabii bunlar.” Gözlerim doluyor, bir anda. Mümkün değil, önüne geçemiyorum. Başka şeyler düşünmeye çalışıyorum, olmuyor. Elim ayağım birbirine karışıyor, niye böyle oldum ki ben? Yani kadıncağız hasta, benim ona moral vermem lazım. Üstelik daha yeni tanışmışız. Bir anda göz göze geliyoruz, gözyaşlarımızı fark ediyor ama müthiş bir olgunluk, müthiş bir karakter. Beni teselli ediyor, yanlış okumadınız, beni teselli ediyor. Hemen kendimi topluyorum.)

Bunların olma riski ne kadar yüksek peki?

Yok yok önemli değil, üzerinde durmayalım. Benim çok arkadaşım bu tedaviyi gördü, başlarına da bir şey gelmedi. Büyütecek bir şey yok. Kötü ihtimali söyledim ben size. Bu radyoterapi aleti zaten o noktaya ve yakın bölgelerine temas ediyor.

Boynunuzdaki kırmızılıklar o yüzden mi?

24

Evet, o kırmızılıklar yanık, yani radyoterapinin temas ettiği yerler. Tabii yüzümde çok görmüyorsunuz çünkü çok makyaj yaptım. Bir ayım daha var radyoterapiyle, Fransa'dan getirttiğim Biafin diye çok güzel bir ilacım var, onu sürüyorum ve yanığın etkisini alıyor.

Kansere yakalanmış kişilerin çoğunun ortak sorusudur: "Ben niye kanser oldum?" Siz de sordunuz mu kendinize?

Bakın, ben bu hastalığı bana Tanrı'nın bir uyarısı olarak aldım. Hâlâ genetik faktörünün üzerinde duruyorum ama bir taraftan da şunu söylemek lazım. Eğer sürekli bir yerinizde aynı rahatsızlık varsa, sonunda orada başka bir şeyler olabiliyor. Ayrıca sonuncu faktör, doktorların da söylediği, hayatta hiçbir şeye fazla üzülmemek gerekiyor. Yani üzüntünüzü içine atmamalısınız. Kızgınlık, üzüntü, kırgınlık, bunların hepsini içimizde biriktiriyoruz.

Siz niye bu kadar sıkıldınız, üzüldünüz? Belli bir konuyla mı ilgili?

Bir konu değil elbette. Ben yapı olarak kırılgan bir insanım. Bakın, her şeyin üstesinden gelirim. Mesela yalnızlıktan sıkılmam. Beni burada bir ay daha tek başıma bırakın, hiç söylenmem, sıkılmam. Ama yapı olarak çok çabuk üzülürüm. Sıkıntıyı, üzüntüyü bir şekilde içinizden çıkarmanız lazım. Hiç çaresiz yolsa bile kullanılır. Depresyon

ilaçları üç ay sonra mutluluk hormonu salgılatıyor.

Bir şeylere de inanmak önemli, değil mi?

Enerji gerçekten de önemli. Kötü enerjinin olduğuna inanıyorum. Bunlar bin yıllık inanışlar. Daha tıp bunların karşılığını bulamadı ama tamamlayıcı tıbbın varlığına da inanıyor. Bugün Mehmet Öz gibi dünya çapındaki bir doktor alternatif tıp ile beraber tedavi etmeyi uygun görüyor. Tamam, ilaçsız kalmayın, doktorsuz kalmayın ama enerjileri de unutmayın. Bazen de insanlar bilmeden istemeden bazı şeylerin yasını tutuyorlar.

Siz kimin yasını tutuyorsunuz?

Kaybettiğim bir arkadaşımın, ona hâlâ üzülürüm. Burada tedavi görmüştü, beraber gelmiştik.

Eşim Her Zaman Bana Destek Oldu

Türkiye’de çok geniş tetkiklerden geçtiniz herhalde.

Evet. Biyopsi sırasında bezeyi de alıp tetkik ettiler ama tam yerini bulamadılar. Boğazımdaki birçok yeri kazımaları-na rağmen bulamadılar. Teşhis konup buraya geldikten son-ra tam yeri tespit edildi. Burada da ameliyat sırasında beş kez kazıyıp patolojiye (tetkike) yollamışlar.

Kim vardı bu sürede yanınızda? Eşiniz mi?

Eşim vardı. İyi ki o vardı, öylesine destek oldu ki, ‘İyi ki onunla evliyim’ diye düşündüm. Öyle iyi bir insan o. Bana güzellikler yaşatan bir insan. Böyle bir durumla karşı karşıya kalınca insanın eşinin desteği çok önemli oluyor. Hani filmlerde kadınlar sorarlar: ‘Kocacığım beni seviyor musun?’ Koca da cevap verir: ‘Evet tabii, ama niye söyleyeyim ki? Ama benim eşim ‘seni seviyorum’ cümlesini asla sakınmaz, sık sık söyler, hep güzel duyularınımsınlar, cümlelere dö-

ker. Bu çok önemli bir şey diye düşünüyorum.

O nasıl karşıladı kanser olmanızı?

O kadar üzüldü ki, baştan tetkikler yapıldığı zaman doktorlar takılıyorlardı, “Hasta hanginiz?” diye. Çok üzüldü. O çok güzel sahiplendi beni ve her şeyi çok çok güzel yürüttü. Ama tabii onun işi de zor. Ben ne yapılacağını biliyorum ama karşımdaki olarak o çaresiz. Sevdiğiniz insana karşı çaresiz olmak kötü bir şey. Neyse.

26

Her Gün Şükrediyorum

Neden?

Ben burada öyle vakalarla karşılaşıyorum ki benim yaşadıklarım yanlarında sıfır kalır. O yüzden her gün şükrediyorum. Beni en çok üzen çocuklar ve gençler. Bazen bakıyorsunuz, burası şık bir otel gibi. Şık insanlar, gülen yüzler. Siz görmediniz çünkü bugün cumartesi, yarın da tatil, asıl hasta olan insanlar odalarında. Kimse bugün tedaviye de gitmiyor. Bazen ise öyle insanlar görüyorsunuz ki gencecik, gözünü kaybetmiş, kocaman bir bandaj koymuşlar. Dünya güzel bir kız, bir deri bir kemik kalmış, her tarafı yanık içinde. O yüzden ben şanslıyım.

M. D. Anderson kanser konusunda uzman bir hastane değil mi?

Müthiş. Günde iki bin kişi ziyaret ediyor burayı. Sadece erken teşhiste değil, ilerlemiş kanser türlerinde de çok başarılı.

Nasıl bir tedavi uyguluyorlar size?

Operasyonlardan sonra dört hafta bekleyerek başlamak istiyorlardı radyoterapiye. İki ay radyoterapi, sonra üç kere

kemoterapi yapmak istiyorlardı. Ben uzun zamandır tedaviye başlamayı bekliyordum. O zaman başka bir yol önerdiler. Bir kemoterapiyi öne aldılar, dolayısıyla ben biyopsiden sonra sadece üç hafta bekledim. O arada dişlerim iyileşti. İlk kemoterapimi gördüm.

Nasıl geçti?

O üç-dört gün sürünüyorsunuz açıkçası. Ben birincide daha çok bulantı hissettim. Kendinizi çok ağır hasta hissediyorsunuz. Her tarafınız dökülüyor. Bana bu durumu bir hafta sonra bekle demişlerdi, erken oldu. Kemoterapi beni çok çabuk vuruyor, çok etkileniyorum. Herkeste farklı sonuçlar yaratabiliyor tabii. İşte o dönemde karar verdim bütün bunları anlatmaya. Hani sizin gibi hissettiklerimi doğru düzgün aktaracak biri olursa, dedim ki kendi kendime: “İnsanlar doğru dürüst anlarlar ne yaşadığımı, dedikodular da biter.” Çünkü biliyorum, herkes merak ediyor, tanıyan da var tanımayan da. Ama ben biliyorum ki bana iyi enerjilerini ve dualarını yolluyorlar. Bu da beni burada ayakta tutuyor.

27

İyileşeceğimi Biliyorum

Nasıl besleniyorsunuz?

Mide ameliyatı oldum. Mideme tüp takıldı, tüpten besleniyorum. Bazılarına daha geç takılıyor, bazılarına hiç takmadıkları oluyor. Ama beni uyardılar, dediler ki: “Boğazınız bir süre sonra çok şişecek, çok zorluk çekeceksiniz ve kilonuzda farklılık olacak.” Tüpün ucu açıkta. Konserve şeklinde proteinler ve kan yapıcı bir besin veriyorlar. Onun ucunu tüpe takıyorsunuz, serum gibi mideden besleniyorsunuz.

Tedavi ne zaman bitecek?

Temmuz başlarında radyoterapi bitecek herhalde. Kemoterapi tedavime Türkiye’de devam edeceğim.

İlk başlarda hiç panik yaşadınız mı, “Ya cevap vermezse?” diye?

Hiç yaşamadım, hiç. Emindim çünkü. Hiç tanımadığım insanların bana dualar ettiğini, adaklar adadığını hissediyorum. Bir iyilik dalgası var etrafımda, bunu biliyorum.

Röportajdan sonra belki de daha çok iyilik yollayacaklar size.

Herhalde. Ara sıra diyorum ki kendi kendime: “Bu kadar da iyimser olmamalıyım. ” Kendime şaşıyorum, şakalarım falan. Sonra müthiş bir güç hissediyorum. Telefondan bile daha hızlı olarak bana bir güç ulaşıyor, ben bunu bir boyutta yaşıyorum. Hem içimi ilaç olarak iyileştiriyor hem de moralimi düzeltiyor.

29

Filiz Akın, beni bütün itirazlarıma rağmen otelin kapısına kadar geçirdi. Vedalaşırken dayanamadım, boynuna sarıldım. Sanki onun bütün sevenleri adına bir kucaklamaydı bu. Zar zor, “O çanı çalacağınız günü sabırsızlıkla bekliyorum” dediğini hatırlıyorum. Taksiye bindim; arka camdan, ben uzaklaşıncaya kadar kapıda durduğunu gördüm. Ondan sonra da bıraktım kendimi. Bazen öyle anlar oluyor ki işlerin iyi gideceğini bilerseniz bile, gözyaşlarınıza mani olamıyorsunuz. Ülkesinden kilometrelerce uzakta bir kadın, Filiz Akın. Kanserle savaşıyor, var gücüyle. Taksicinin şaşkın bakışları altında ağlıyordum, aklımda Akın’ın ayrılmadan önce söylediği sözler: “Hayatta hiçbir şey önemli değil, şan şöhret, para, güzellik... İnanın bana, en önemlisi aileniz, çocuklarınız, sevdiğiniz insanlar. Gerisi boş.”

Hiç Yorulmuyor

Herkesin hayatında bir dönüm noktası vardır. Kendi adıma hayatımda Filiz Akın röportajı öncesi ve sonrası diye bir dönem var. Hem onunla tanışmak, yaşadıklarına tanık olmak, hem sizlere bu yaşananları doğru aktarabilmek için büyük sancılar çekmek... Yaşadığım en duygu yüklü röportajlardan biriydi.

* * *

30

Filiz Akın ile söyleşiyi bitirdikten sonra bir süre sohbet ettik. Sonra bana çok etkilendiğim şu sözleri söyledi: “Buraya kadar kalkıp gelmişsiniz, içinize sindi mi, fotoğraflar yeterli oldu mu? İşinizi iyi yapmanız gerekir. Benden başka bir şey istemeye çekiniyorsanız lütfen söyleyin, yorulmam, yaparım.” Yorulmadı. Kanser de onu yormayacak. Sadece biraz yavaşlatacak. Hastalığı yenip çanı çaldığında, söz verdi arayacak, ben de size yazacağım.

Filiz Hastalığında Bile Umut Veriyor

Hülya Koçyiğit

Sevgili arkadaşım Filiz, bu hastalığın da üstesinden gelmeyi mutlaka başaracaktır. O bir cesur savaşçı olarak bunu başarmak ve bu hastalıkla mücadele edenlere doğru örnek olmak zorunda. Filiz'in bütün zarafetine, kibarlığına, narin duruşuna karşın güçlü bir düşmanı parçalayacak gücü olduğuna inanıyorum. Bunu hep birlikte yaşayacağız ve göreceğiz. Kendini herkese sevdirmek konusunda çok başarılı olan Filiz bunca duanın ve pozitif enerjinin o güzelim sarmışlığında hayata yeniden merhaba diyecektir. Buna tüm yüreğimle inanıyorum, arkadaşşıma sürekli dua ediyorum ve onun sesini duyduğum her an iyileşeceğine dair inancımı çoğaltıyorum.

31

Emel Sayın

Ben Filiz'in hastalığını duyunca gerçekten de büyük bir sok yaşadım. Filiz çok sevdiğim, saydığım ve çok beğendiğim bir sanatçı arkadaşşımdır. Onun zarıflığı ve güzelliğı kimsede yoktur gerçekten de. Hastalığını duyar duymaz 'hiç ona yakışmıyor' diye düşündüm. Ama sonra dedim ki kendi kendime, herkesin başına gelebiliyor işte. Filiz güzelliğinin yam sıra zekâsı ve kültürüyle de benim için çok öne çıkan insanlardan biridir. Hayata farklı açıdan bakan biridir o. Şimdi de bakıyor. Hastalığında bile umut veriyor etrafa. Filiz bu hastalığı yener, çok güçlü kadındır. Tüm kalbimle kanseri yeneceğine inanıyorum.

Nilüfer

Röportajı okuduğum zaman kendi kendime şunu sordum: “Acaba benim başıma böyle bir şey gelse ben ne yaparım?” Sahi ne yaparım acaba? Bir insanın bunu taşıyabilmesi çok zor olmalı. Demek ki Allah sabır ve güç veriyor insana. Röportajın bazı bölümlerinde gözlerim dolu dolu oldu. Ben de herkes gibi çok üzuldüm Filiz Hanım’ın yaşadıklarına ama bir taraftan da olayları kaldırabilme gücünü gördüğümde mutlu oldum. Resimlere yakından baktım, inceledim, gerçekten de gözleri ışıltıyor, gözlerinin içi gülüyor. Bu çok önemli bence. Umudu, gücü, enerjisi her şeyi yerli yerinde. Çok zor yaşadıkları. “Allah yardımcısı olsun” diyorum. Bazı insanlar vardır çok beğendiğiniz, onlara bazı asla şeyleri yakıştıramazsınız. Bu da benim için onlardan biriydi. Filiz Hanım o zarif yüzü, hoş tavırları ve güzelliğiyle öyle bir başka ki... Yaşına rağmen son derece genç gösteren, gözleri ışıltıyan bir kadın. Yakıştıramadım bu hastalığı ona. Dün söyledikleri beni çok etkiledi. “Şan, şöhret, para önemli değil” demiş, ne kadar da doğru. İnsanın sevdikleri çok önemli, bu kesin. Ben de minik kızım için aynı şeyleri hissediyorum. Her akşam Allah’a dua ediyorum sevdiklerime sağlık vermesi için. Ama şunu da unutmamak gerek, insanların başına böyle şeyler gelebiliyor. Asıl önemli olan bunu Filiz Hanım kadar moralini yüksek tutarak karşılayabilmek. Acil şifalar diliyorum, inanıyorum ki en kısa sürede iyileşip Türkiye’ye dönecek.

Gülben Ergen

Filiz Hanım benim güzel prensesim. Işık yüzlü meleğim o benim. Onu o kadar seviyorum ki anlatmam mümkün değil. Onunla tanışmak, sohbet etmek, sesini duymak hep beni heyecanlandırmıştır. Her gün onun için dua ediyorum. Ve biliyorum ki Allah ona güç verecek, dualar kabul olacak ve sağ salım bir şekilde Türkiye’ye dönecek, inanıyorum.

OĞLUMA NASIL SÖYLEMELİ?

Benim tarihlerle aram çok kötü. Hiç aklımda tutamıyorum. Ama bir tarih var ki yurt dışında otellerde geçici kasalarda şifre olarak kullandığım, hiçbir zaman, hiçbir şekilde unutmayacağım, oğlumun doğum günü. Bebeğini ilk defa eline alan ve onun benzersiz kokusunu bir kere içine çeken bir anne evladına veya evlatlarına yaşları kaç olursa olsun büyülmüş bir sevgi ile, yine bebekmiş gibi bakar. Evlattan arada sırada “İyiyim” sözünü duymak anneler için çok önem taşır. Annem zaten “Ben seni her şeyden çok seviyorum ama sen beni değil, evladını öyle seveceksin” der her zaman.

İlker, bugünün ölçülerine göre küçük sayılacağım bir yaşta doğduğu için onunla birlikte büyüdük. Ben babaanne, o baba yaşlarına geldi ama hâlâ küçük yaramaz bir çocuk benim için...

Küçük odada iğneli biyopsinin sonucunu beklerken bunları düşünüyordum. Tekrar içeri çağırdılar. “Yanılmayı çok istedik, ancak birinci lenf bezesinde değil ama ikincisinde kanser hücrelerine rastladık,” dediler. Birden yüzüm yanmaya başladı, bir şey diyemedim. Daha sonraki burundan biyopsiden burun arkasında bir oluşumun bu kötü hücrelere sebep

olduğunun anlaşıldığını yazmıştım zaten. Doç. Dr. Nazım Serdar Turhal “Oğlunuzla da bunu paylaşmanızı tavsiye ederim,” demişti. Demişti demesine de ben hiç öyle düşünmüyordum. Ondan ne olursa olsun saklamalı, onu üzmemek için ne yapmak gerekiyorsa yapmalıydım. Diğer bütün tahliller yapıldı. Nazofarinks kanseri olduğu kesinleşti. Tedavi için acele Amerika’ya gitmek üzere hazırlık yapılıyordu. O arada İlker’le iki kere kısacık konuştuk ama söyleyemedim. Sonunda nasıl söylediğimi tam hatırlamıyorum. Ama galiba “İlkerciğim, hani boynumda bir beze çıkmıştı ya, o birken dört, beş tane oldu. Tetkikler yapıldı, burun arkasında kötü huylu bir şey varmış, oymuş esas merkez ama hiç merak etme, son gelişmiş aletle Houston M. D. Anderson’da yapılan radyoterapiden çok iyi sonuç alınıyormuş. Basit bir şey yani... Onun için Houston’a hareket ediyoruz falanca gün,” dedim. “Güzide ile biz de geliyoruz,” dedi ve kapattı. Az sonra telefon çaldı. “Anneciğim, üzölmüyorsun değil mi? Hakikaten basit bir şey. Ben bir yakınımdan dolayı oraya çok gittim. Biliyorsun, dünyanın en bilinen araştırma merkezi, adamlar çok ilerlemişler,” diye beni teselli etmeye başladı. Dinlerken yanaklarımdan hiç belli etmediğim yaşlar süzölüyordu; hastalığa değil, oğlumun şefkatine ağılıyordum. Hele benimle konuştuktan sonra yakın arkadaşım Oya Başar’ı arayıp, “Oya Abla, anneme bir şey olmayacak değil mi? Benden hep saklar. Çok önemli bir safhada mı? Ölmeyecek değil mi?” diye ağladığını duyunca bu sefer daha beter ağladım. Yazık değil mi ona, o bilmese olmaz mıydı sanki? En son konuşmamızda “İyi ki yanında Sönmez Bey var. Hiç merak etmiyorum,” deyip kapattı. Sonra Houston’da bizi havaalanında karşıladılar. İlker öyle bir sarıldı ve “Annem” dedi ki, uzun zamandır böyle hissetmemiştim onun sevgisini. Gözüme yaşlar hücum etti. Ama kimseye göstermeden hallettim onları. Güzel öksüzler. Kuşma (çok süzölümüş, çok hassaslaş-

mıştı bana karşı) ve damadımız dünya şekeri Osman sürpriz yapıp bambaşka bir şehirden karşılamaya gelmişlerdi. Onlarla da sıkı sıkı sarılarak kucaklaştık. Sönmez bizi karşılamaya gelen Başkonsolosumuz Büyükelçi Ali Arsin Bey ile ilgilenirken, ben bir kanser hastası olarak bir tarafımda İlker'le Güzide, bir tarafımda Turna'yla Osman, yüzümde kocaman bir gülümseme, halimden memnun, mesut çıkışa doğru yürüyordum.

Birkaç gün sonra çocuklarımız gittiler. Sonra Sönmez üniversiteli doktora öğrencileri ve halletmesi gereken bazı işler için iki kere İstanbul'a gitmek zorunda kaldı. Turna beni yalnız bırakmadı, İlker'le Güzide Miami'den geldiler. İlker bana bu hastalığı hiç önemsemiyor gibi davranıyor, sadece bol bol öpüyordu. Bazen beni o kadar güldürdüğü oldu ki hastanede doğrusu biraz tuhaf kaçtı. O arada kolum dayanılmaz şekilde ağrıdığı için acil bölümüne gitmiştik. Bana bir taraftan morfin verirlerken bir taraftan ona gülüyordum. Terkerleklili sandalyeyle beni tedavi yerlerine veya doktorlarla konuşmaya götürüyor, gittiğimiz her yerde herkesle şakalaşıp hepimizi güldürüyordu. Otel odasında televizyon seyrederken veya sohbet ederken boynuma sarılarak oturuyor veya çocukluğundaki gibi başını kucağıma koyarak yatıyordu. Oğluma onu ne kadar çok sevdiğimi anlatacak, hissettirecek bir fırsat çıkmıştı. O da bu tehlikeli hastalık karşısında beni ne kadar sevdiğini keşfetmişti. Olumsuz başlayan bir şey, benden biraz uzaklaşmış olan oğlumun sevgisini geri getirmekle bana büyük bir iyilik yapmış, önemli bir tedavi gören, ama mutlu bir kadın olmamı sağlamıştı.

Başkonsolosumuz Ali Arsin ve eşi Betigül Hanım'a, Başkonsolos yardımcısı sevgili Murat Özçelik'e, eşi fotoğraf ustası Nihal Hanım'a ve başta Serhat Bey olmak üzere idari işleri yürüten bütün arkadaşlara ilgi ve yardımları için çok teşekkür ederim.

GERİ DÖNÜŞÜN HAYALİ

Yaşamak zorunda olduğumuz gerçeğimizi de yanımıza alarak evimize döndük. Bu arada önce nazlandığım (başaramamaktan çekindiğim, baş ağrılarımın benim çalışmama engel olacağından korktuğum içindi bu nazlanma), sonra büyük bir istekle içinde yer aldığım “Bambaşka Biri” adlı TV programımızın da çekimleri sürüyordu. Önce Bircan’la paylaştık bu durumu. Yapımcı arkadaş’a anlatmasını istedik. Vazgeçmeyi önerdik hatta. Fakat sevgili Fatih Aksoy’un yanıtı işimizin devam etmesini istediği yönündeydi. O yüzden çekime hız verdik. Amerika yolculuğu öncesi ne yapabiliyorsak yapmaktı niyetimiz.

Aslında hiç de kolay olmadı. Ekip arkadaşlarım Hüseyin, Sibel, Meltem, ışık ve ses grubu, herkes, biliyorum ki beni yormamak için ellerinden geleni yaptılar. Onlarla daha uzun soluklu işler yapmanın büyük bir keyif olacağına inanıyorum. Ama yine de yaşamında hiç beklemediği bir gerçekle karşılaştığı bir dönemde psikolojik olarak huzurlu olamıyor insan. Yoksa benim “Bambaşka Biri”ne katacağım, ekleyeceğim o kadar çok şey vardı ki. Çünkü düşünsenize, sizi ömür

boyu rahatsız eden komplekslerinizden kurtuluyorsunuz. Umuyorum ve istiyorum ki yeni yayının döneminde bunu başarabilelim.

Hastalığımı duyan (ki ilk anda onları üzmemek adına çok paylaşmak istemedim ama çok hızlı bir iletişim söz konusu oldu bu kez) tüm dostlarım bana olanaklar sunmaya çalıştılar... Semiramis, Selma, Canan, canım kardeşim Günseli, güzel kardeşim Oya Başar, Dice-Kayek, Esra, güzel kızlarımız Gizem, Turna... Herkes bir doktor, hastane adı vermeye başladı. Alternatif tıp önerenler, olağanüstü sistemlerden söz edenler. Sönmez ise derhal Amerika'ya gidip Doktor Ang'e beni teslim etmenin telaşı içindeydi. Pasaportları hazırlamış, hastane ve doktor randevularını almıştı. Prosedürü tamamlamak için birkaç güne gereksinmemiz vardı, hepsi o.

Annemle paylaşamıyordum bu durumu. O sıralar benim konuğumdu. Evdeki koşturmacadan bir şeyler olduğunu seziyordu ama adını koyamıyordu. Evdeki yardımcımı ikide bir namaz kılarken ve sağlığım için Tanrı'ya dua ederken görüyordum. Arkadaşlarım toplanıp yemek yapıyorlar ve bana uğur getirmesi için tüm hazırlıklarını yaptıkları takıları, (incili-mavi boncuklu) armağan ediyorlardı. Dostluk ve sevgi çemberi içinde yaşanan her an öylesine büyük bir hazine ki. O anı yaşarken hissettiklerin, daha sonra o anı özlerken ve anımsarken çok daha değerli oluyor.

O sıralar yaşam içinde çok realist olmasının yanı sıra enerji konusuna olan müthiş yaklaşımı ile beni şaşırtan Bircan hemen Anjelika Akbar'ı (değerli kompozitör) aradı. "Bizim reikiye ve enerjiye ihtiyacımız var... Hemen..." O da bizi Nilgün Hanım'a yönlendirdi. Hemen o gün için randevu aldık ve gittik. Üç kez gidişimizden birinde sevgili Hülya Koçyiğit de katıldı bize. Hep birlikte daha güçlü bir enerji oluşturduk sanıyorum. Nilgün Hanım beyaz parlak ışığını bir kez daha bulmama yardım etti. Biliyorum ki buraya gel-

dikten sonra da hiç elini çekmedi üzerimden.

Bu arada İlker'i aradım birkaç kez. Anne olmak, evladın tarafından sevilme nasıl da başka, nasıl da umman deniz bir duygu...

Ve son çekimlerimi de tamamlayıp ertesi sabah Houston'a uçmak üzere dostlarımla vedalaştım. Uçağa bindiğim an bir koruma çemberinin içinde olduğumu biliyordum ve eline sıkı sıkı sarıldığım Sönmez'in elimi asla bırakmayacağını, omzunu dayanmam için sonsuza dek bana verdiğini hissediyordum. Huzurluydum. Doktorların üç ay diye koydukları zamanın hepsini kullanmadan geri döneceğime inanıyordum. Masmavi göklerde, kocaman bir kuşun kanadı altında uçarken hayal ettiğim, beni orada karşılayacak olan oğlum İlker ve geri dönüşümdü.

O GÜN O AN

Hastalığımı ilk öğrendiğim an doktorumla aramda geçen diyaloglar. İlk şaşkınlığım, ilk var olanı yok sayışım...

“Yüzünüzün sağında, çene altı ve boyunda çukurlar oluşacak. Bu bezeleri almak için yapılacak ameliyat o kısımda büyük bir “Y” şeklinde büzülme izi bırakacak. Boyun kasına yapışık şişkinlikleri temizledikten sonra göğüsten kas alarak desteklemem gerekecek.”

Yüzümün sağ, boynumun sağ gittiği gibi göğüs de gidiyor.

“Ayrıca sinire çok yakın olduğu için belki de siniri de keseceğiz, sağ omuzunuz aşağıda olacak ve bazı hareketleri eskisi gibi yapamayacaksınız.”

Olamaz! Omuz da gidiyor. En çok kullandığım sağ elim de.

(Bütün direnmeme rağmen gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.)

Ama çok radikal bir başlangıç değil mi? Neredeyse pazarlık etmek geliyor içimden. Hay Allah, bu kadar çirkinleşmeden olmaz mı?Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Baş ve boyun cerrahı anlamış gibi içimden geçenleri, gayet net; “Hayatta kalmanız hepsinden önemli,” deyip kesti-rip atıyor.

Yakışıklı cerrahın bana bunu en kısa yoldan söylemek için gayret ettiği açık... Yüzü daha dramatik ve anlamlı. “Siz hiç yakışıyor mu bu söyledikleriniz?” diye takılmak geliyor içimden. Hani öyle dersem her şey birden şaka oluvercekmiş gibi. Ama işin şaka kaldırır yanı yok.

40 “Haydi bakalım, siz de bir an önce kavrayın bu gerçeği,” der gibi bakıyor yüzüme. Bu, doktorumla konu hakkında ilk diyalogum.

Yüzümün şeklinde olumsuz anlamda değişikliğin olabileceğini, boynumun, sağ kolumla sakat kalabileceğini ve göğsümün de bu durumdan etkilenebileceğini bir anda duymak beni çok sarsıyor.

Sessizce mırıldanıyorum:

“Bu ameliyat ne zaman?”

“Hemen yarın,” yanıtı çıkıyor karşımdakinin ağzından. Belli ki o da çok endişeli.

“Başka bir şekli yoksa, peki öyleyse,” diyorum sanki sessiz sedasız. Ağlıyor muyum, halen dimdik mi duruyorum, bilmiyorum...

Sönmez bana, “Sen delirdin mi? Nasıl hemen peki dersin?” diyor. Ama onun da rengi bembeyaz... Gözlerinde bir çaresizlik var ama yüreği ve dili duruma esir olmamaktan yana. Soğukkanlı tavrını korumaya özen gösteriyor, içindeki depreme rağmen.

“Bir dakika, bundan sonra söyleyeceklerimden lütfen alınmayın, karıma olan sevgime verin. O benim için çok kıymetli. Biz doğru adreste miyiz? Kaçınılmaz şeyler mi konuşuyoruz bilmiyorum. Bizi affedin, bir iki fikir daha alalım,” deyip beni odadan çıkarıyor. Böyle anlarda insanın kendinden daha çok güvendiği birine kendini teslim etmesi yaşam-

daki en büyük konfor. Koluna giriyorum. Tüm ağırlığım onun omzunda.

Ve iyi ki o an öyle davranıyor. Sonradan aldığımız fikirler aynı değil, daha farklı çünkü. Sonuçta problemin özofarinks değil, nazofarinks olduğu ortaya çıkıyor.

Hatta ilk konuştuğumuz doktorlar grubu da bulguların, tetkiklerin onları da aynı teşhise, yani nazofarinkse götürdüğünü söyleyip “Evet, bu ameliyatlara gerek yok,” diye fikirlerini değiştiriyorlar.

Marmara Üniversitesi Onkoloji Bölümü Başkanı Doç. Dr. Nazım Serdar Turhal ve çalışma arkadaşları “İstedığınız iddiaya girerim daha yukarıda bir bölge yani burun arkası (nazofariks) karsinoma ve radyoterapiye çok iyi cevap veren bir durum. Houston M. D. Anderson’da Dr. Ang bu işin en son teknolojisine ve bilgisine haiz biri, hemen raporları fakslayalım” diye işi hızlandırıyor.

Böylece Sönmez’in müdahalesiyle o büyük sarsıntı ve ameliyatlardan sıyrılıyorum. (Tabii bu arada hiç büyük söylememek lazım. Her şey insanlar için. Böyle bir durumda insan yaşamak için neler neler kabul edebilir.)

İYİLEŞECEĞİM, SÖZ

Şimdi ben yattığım yerden, Amerika'dan, Houston'daki yatağımdan size “merhaba” diyorum. Mimosalar, leylaklar, çiçekler içinde bıraktığım güzel İstanbul’umda denizi gören evimde değilim ne yazık ki...

Evim, ülkem, deniz, İstanbul, dostlarım, sevdiklerim bana şu an o kadar uzak ki...

Ama Tanrı’nın bana bir armağanı, bir o kadar da yakınlar. Gözümü kapadığımda sanki yine evimdeyim, yatağımdayım. Boğaz’da yürüyor, balık yiyor, mimosaları kokluyorum. Bu müthiş bir oyun... “Gibi” gibi yapıp, hakiki gibi yaşıyorum.

Aslında şu an “Bambaşka Biri” için çekim yapıyor olmam gerek ama ben biraz kemoterapi, biraz radyoterapi, hastanede iyileşme günlerimi sayıyorum.

İyileşeceğim söz... Ve benimle birlikte bu meşakkatli yolculuğa çıkan herkes de benimle birlikte iyileşecek. Sevgiyle, inançla, dirençle aşacağız bu zorluğu...

Geri dönüp bakmak gerekiyor tüm bu olanlara... Neler yaşadım anlatamam bir bir. Hiç ummadık anda gelen bu seimsiz konuğu ‘en iyi nasıl geri yollarım’ın arayış çabalarını paylaşmalıyım sizlerle... Aslında biz hepimiz bir aileyiz. Bunu bilmek, sevildiğini bilmek o kadar müthiş bir duygu, o kadar benzersiz bir armağan ki...

HOUSTON GÜNLÜĞÜ

43

Şimdi Houston'da tuttuğum günlükten bölümlerde sıra... Bir ara her gün yazıyordum. Sonra durumumun elverdiği ölçüde... İşte bu bölüm o sık yazdığım günlerden, bugünlere taşınan yaşananlar...

* * *

Bu sabah 5:45'te uyandım. 8:45'te hastanede olacağız. Her gün duamı edip beyaz ışıkla yıkıyorum kendimi. Hâlâ “Bu işte bir yanlışlık olmuş, enfeksiyondan başka bir şeyiniz yok. Hemen dönün memleketinize” demelerini bekliyorum. Hastane o kadar büyük ki... Sönmez beni her yere tekerlekli sandalyeyle götürüyor.

Her hafta bir sürü form dolduruyoruz. Doğum tarihi, doğum yeri sorularından sonra her seferinde hangi senelerde hangi ameliyatları olduğumuz, hangi ilaçları kullandığımız soruluyor. “Daha önce cevapladım, dosyama bakın bilgisyardan” diyemiyorsun. Her seferinde yüz soru falan...

İşte yine bir hastane sabahında beni çağırdılar. Çenemi makineye koydum. Etrafımda dönen bir makine, panoramik dış röntgenimi çekti. Sonra yine birileri bin tane soru sordu.

Sonra da “Diş onkolojisi doktoru ameliyattan çıkmamış, bir saat sonra haber verince gelin,” dediler. Yapacak bir şey yok. O yüzden kuzu kuzu gerisin geriye odamıza döndük. Pencereleri açılmayan otel odamıza. İçeride temizlik var. Biz de bir taraftan odada oturuyoruz.

Bir süre sonra diş onkolojisi doktoru dişlerime iğneli bir aletle dokunup “Sol azılardan ikisi, sağda bir diş daha radyoterapiye dayanacak gibi değil. Yoksa çene kemiğine zarar verir ışınlar,” dedi. Ağrılı kanama ve enfeksiyon olabilirmiş. “Antibiyotik vermem gerek, tedaviye hemen başlamayabiliriz,” dedi.

“Uff!” dedim içimden. “Durmadan uzuyor. Oysa bir haftada tetkikleri görür ve biyopsiyi ameliyatını yapar, yolumuzu çizeriz,” demişti Dr. Ang. Sonra da en az iki ay saç dökülmesi tedavisi, radyoterapiden söz etmişti.

Uzun beklemlerden sonra çok havalı anestezi doktorumuzla tanıştık. Epey çekmiş o da nazofarinks tedavisinden. Sesi artık eskisi gibi değil, değişikti, sanki boğazından sıkıntısı varmış gibiydi. İnşallah öyle kalmam ben de. Sonra beni başka bir odaya götürüp; “Bu Debbie, kanınızı emecek,” diye komik bir şeyler söyledi. Burada herkes espri yapmaya, şakalaşmaya hazır. Havalı doktor yaşıma inanmadı. “Yahu nereden kaptın bu nazofarinksi, sana hiç sana yakıştıramadım,” dedi. Ben de “Görürsünüz, önümüzdeki hafta zaten ne kadar yanıldıklarını anlayacaklar, ama ben bir filmde böyle bir rol oynayacağım için araştırma yapmış oluyorum,” deyince hoşuna gitti, gülüştük. Debbie’nin kolumdan çok kan aldığını görünce Sönmez söylendi. Ben de “Debbie gibiler güzel vampirler zaten. Ne kadar kan alsalar doymuyorlar,” deyince Debbie yüzüme hiç bakmadı. Ben de “Bu benim değil, deminki doktorun fikri zaten,” diye topu ona attım.

Bu cerrah var ya, insan kendini doktora değil, Amerikan Başkanı’na çıkıyor zannedebilir. Öyle çok kişi onu arıyor,

soruyor, akıl danışıp, yanıt bekliyor ki. Hastane görevlisi, hemşire, kancı, ilaççı, asistan vs., hepsi... Her doktor aslında böyle. Doktorun sizi görmesi iki dakika, muayenesi varsa iki- üç dakika. Beş dakika sonra aklınıza, o da önemli bir şey gelirse, başkalarına soruyorsunuz. Nuran Hanım'a, Levent Bey'e veya bulabilirsiniz Elnar Hanım'a. Onlar size bir şekilde geri dönüyorlar hiç olmazsa... Bazen yanımızdan çok hoş insanlar geçiyor. Kendinizi şık bir otelde sanıyorsunuz. Bazen içinizin dayanamayacağı görünüşte, cüzzamlı gibi yanmış, yaralı suratlı, sedyede veya kendi serum ve ilaçlarını ameliyat elbiselerine benzer kılıklarla taşıyan, ağzı maskeli, kafası dazlak insanlar. Sanki uzayda geçen bir korku filmi gibi.

YAŞAYACAĞIM OĞLUM

İlkerçiğim geliyor, yanında da Güzide. Her yer aydınlanıyor sanki... Onun gülüşünü, şakalarını ne kadar özlemişim. “Annem,” diyerek yüzünü boynumun yanına gömüyor. Öylece kalıyoruz birbirimize sıkı sıkı sarılı... İçimden “Yaşayacağım oğlum, çünkü senin ‘mutluyum anne’ deyişini duymak o kadar güzel ki. Oğlundan sonra kızını görüp sevmeyi, okşamayı çok istiyorum” diye geçiriyorum. Güzide incecik, zarif bir melek gibi... “Anneciğim!” diye sokuluyor, sarılıyoruz. Etrafıma bakıyorum: bana benden çok üzülen sevgili hayat arkadaşım, biricik oğlum, Güzide, benim vahşi orkide kızım Turnacığim, dünya tatlısı Osmancığim. “İyi ki buradasınız ve bana sizlerle olmanın tadını tattırdınız” diye düşünüp, sanki o keyif havadaymış gibi gözlerimi kapatıp, o havayı derin soluklarla içime çekiyorum. O fotoğrafı, o anı hep içimde tutmak için...

SEVGİ ÇEMBERİ

47

İnsanları sevmek ve sevilmek ne güzel bir şey. Hiçbir şey bunun yerini tutmuyor. Ne para, ne işte başarı. Sönmez ile el ele geçiyoruz bu tünelden. Oğlum, Gizem, Turna, kardeşim (tabii ki annem ama ondan biraz saklıyoruz.), kısaca aile yanımızda... Bir de sevdiklerim, seçtiğim güzel dostlarım. Oya Başar, benim küçük kardeşimmiş gibi, benim için çok özel, güzel, çok başka biri. "Oyunum biter bitmez yanımdayım. Geliyorum Houston'a. Biletimi ve yerimi ayırttım," diyor. İnsanın arkadaşlarının taa Houston gibi bir yere gelmeye ciddi ciddi hazır olması çok hoş, insanı okşayan bir duygu... Ben belki daha sorunlu olabilecek görüntümü ve halimi göstermek istemiyorum. Dilerim iyileşirim ve onlarla kutlamayı paylaşıyoruz.

"Sakin," diyorum. "Sen burada o tatlılığıyla doktorları, hemşireleri şaşkına çevirirsin. Onlar da beni ihmal ederler." Onunla iyileşince kutlamaya bir yere gitmek üzere anlaşıyoruz, galiba ikna oluyor.

Geçen gün çalan telefonu İlker alıyor. "Anne," diyor Oya Abla'sına, "Filiz Akın beni kendi oğlu zannediyor. Lütfen ona anlat, ben senin oğlunum. Onun oğlu da Umur." Gülüşüyorlar. Nasıl hoşuma gidiyor. İkisi, Oya ile İlker, bir şeyi ayakta, bağıra çağıra, ellerini kollarını sallaya sallaya anlatırlar heyecanla. Biz de Umur'la hafif etrafı kolaçan edip sakın sakın dinleriz. Birbirlerine daha çok benzediklerine inanıp Oya'nın yaşı uymasa da anne-oğul olduklarına karar verdiler ikisi...

SEVGİLİ OYA

48

Bugün yine Oya Başar'cığımla konuştum. Kendisinin oyunculuğuna, kılıktan kılığa girmesine ve bunu çok kolay yapmasına (Kibariye'nin annesi taklitleri geliyor aklıma), güzelliğine, zekâsına, konuşma ve ifade gücüne hayran olmamdan öte, onun iç dünyasıyla da harmanlanan bir sevgi benimki...

Geçen gün konuşmuştuk. İkna oldu sandım, olmamış meğerse... Yine ısrar ediyor. "Yok, yok, ben geleceğim!" diyor.

"Sakın," diye yalvarıyorum. "Sakın gelme. Bu şehir kocaman bir hastane. Hem de beni böyle görmeni istemiyorum."

Çok kızıyor. "Ne biçim arkadaşlık bu! Ne olur öyle görsem. Hem daha iyi ya, seni güldürürüm," diyor.

Ona nasıl kızıyorum. O kadar uzun yol, üstelik aktarmalı. Otel de en nihayet rahat bir hastane odası. Etrafta yürünecek, gidilecek hiçbir yer yok. Onun hatırım için sıkılmasını istemiyorum. Çok kararlıyım.

SÜRPRİZ

49

Turna ve Osman sürpriz yapıp tekrar geldiler. Bizim Akmerkez gibi bir yer var, oraya gezmeye gittik. Bütün markalar var. Bir arâ Louis Vuitton'dan çok yeni bir modeli sordum. Yokmuş ama ısmarlanınca çok değil, iki buçuk ay sonra geliyormuş. Yani yaz çantasını kışın alıyorsunuz. Moda ve markaların binlerce dolara satılan eşyalarına bir de yalvararak sahip oluyorsunuz.

Galeria'da Cheese Cake Factory diye, her yerde şubesi olan bir lokanta var. Öyle çok lüks, pahalı bir yer değil ama çok meşhur. Herkese göre yemekleri var. Bir de benim çok sevdiğim key lime pie (yeşil limonlu tart). O kadar kalabalık ki bütün günümüz yer beklemekle geçti diyebilirim.

Pazar günü yarım saat uzaklıktaki, Ralph Lauren'ın top tancısının da bulunduğu bir yerlere gittik. Artık bence İstanbul gibi büyük şehirlerde de buraya benzer yerler olduğu için pek etkilenmiyor insan.

Bugün radyoterapi için maske provasına gidiyorum. Maske dediğim, eskrimcilerin giydiği gibi, omuza kadar insanın her tarafını kaplayan, arkası açık, büst gibi bir şey... Hayret, hiç beklemeden çağrıldım. "Üstünüzü tamamen çıkartın, ellerinizi kelepcelere takıp aşağı doğru, omzu aşağıda tutmak

için) çekeceğiz. Biraz acılı olacak. Çeşitli sesler çıkaran bir makine dönecek başınızın üstünde ve bazı işaretlemelerden ve yerleştirmelerden sonra ıslak ve sıcak bir alçılı havluyla kaplayıp üstüne iyice bastıracağız. Ne kadar rahatsız olursanız, korkarsanız, panik olursanız, en önemlisi hareket ederseniz o kadar tekrarlamamız gerekecek. Hazır mısınız?”

50

Üstümü çıkarırken karanlık odaya şöyle bir göz atıyorum. Tepesinde bir sürü alet ve ışıklar var. Ortada aşağıya doğru inen, büyük mikroskop gibi, ama daha kalın bir makine ve onun hizasında demirden bölümler...

“Bandaj allerji yapıyor mu?” diye soruyorlar. Gömülü olduğum yerden cevap versem belki bir şey oynayabilir diye hayır anlamında cevap vermiyorum. (Alçı o kadar sıkı ki!) Süre biter bitmez panik halinde, sertleşmiş büstümü patır patır açıyorlar. Herhalde içinde bayıldığımı sandıkları için “İyi misin? İyi misin?” diye sorduklarında “Tabii ki iyiyim canım... Kamera şakası olarak bayağı etkileyiciydi,” diyorum. Dalga geçmem üzerine rahatlayıp “Ne matraksın, kalk da kendi büstüne bak,” deyince ben de “Tamam, çok beğendim. Tedavi sonunda bana verirsiniz sinema müzesine hediye ederim,” diyorum.

Bundan sonra zaman zaman Sabah gazetesindeki köşemde yayımlanan, kimi zaman kitabı düşünerek not aldığım yazılarda sıra.

HEPİMİZ YAŞAMAK İSTİYORUZ

51

Umarım herkesin yaşamı istediği akışta, sevdikleriyle birlikte, başarılarla dolu, sağlıklı bir biçimde sürüyordur.

Bu başlangıç biraz bizim Türk filmlerindeki gurbet mektupları gibi oldu biliyorum ama içimden gelen bu. Sonuçta paylaştığımız da içimizin sesi...

Kendimi şımartılmış hissediyorum. Bu beni biraz da utandırıyor açıkçası. Ülkemizde kanser savaşçılarının sayısının her yıl yüz bin kişi olarak arttığını okudum geçenlerde. İşte bu kadar kişinin yaşam mücadelesi verdiği ortamda tek kanser hastası benmişim gibi muamele görmek haksızlık gibi geldi bana. Öncelikle bunu paylaşmalıyım beni okuyanlarla. Eğer sizlerden gönülsüzce böyle bir zaman ve duygu alışım olduysa tamamen isteğimin dışında... "Seve seve" diyenler için ise, sağ olun, yüreğinize sağlık...

Bu endişemi paylaştığım yakınlarım benim aslında bir simge olduğumu düşünüyorlar. Bana gelen sevgi dolu enerjinin, Tanrı'nın duymasını dilediğim duaların aslında hepimize ait olduğunu söylüyorlar. Ben belki isim olarak biraz daha tanınan biri olduğum için simgeleşme durumumun olağanlığından söz ediyorlar. Bunun doğruluk payının oldu-

ğunu düşünmek beni mutlu ediyor. Ben aynı kaderi paylaştığım tüm insanlara seslenmek istiyorum: Biz yapmamız gerekenleri yapalım, bize yardım edecek insanlar, şifa verecek ilaçlar illaki ortaya çıkacaklardır. Kendi adıma bana gönderilen duayı, sevgiyi, enerjiyi, ışığı sizlerle büyötmeye çok hevesliyim, bu konuda sonsuz bir paylaşımaya gönüllüyüm. Yeter ki bunu birlikte daha büyük, daha aydınlık, daha pozitif bir enerjiye dönüştürelim.

52

Çünkü biliyorum ki hepimiz daha fazla yaşamak istiyoruz. Daha gerçekleşmesini görmek istediğimiz umutlarımız, rüyalarımız, bu dünyadan alacaklarımız var. Bunun için umut adımına gereksinmemiz var. Göreceksiniz küçük de olsa bu adımlar bizi dilediğimiz noktaya doğru hızla götürececek. O zaman farkına varacaksınız hazır olduğunuzun. Ve daha büyük bir hızla, sağlığınıza doğru, o ışığa doğru yol alacaksınız. Her adım bir öncekinden daha kolay olacak eminim!

MEMLEKETİMİ ÖZLEMEK

53

İnsanın hasta yatağında bile yerine getirmesi gereken bir sorumluluğu olduğunu bilmesi müthiş bir şey... Bu yazıyla bir anı paylaşmak bir de... “Çarşamba son günümüz Filiz Abla” demesi Bircan’ın... “İşin var, hadi bu hastalığa bu kadar yüz verme. Yapışır kalır sonra...” duygusu geçiriyor bu telaş bana...

Ben bu telaşı seviyorum aslında...

Özlem nasıl da müthiş bir şey. Uzun yıllar yurtdışında yaşadım. Ama istediğin an “atla uçağa gel” kolaylığımız vardı. Oysa şimdi her şey benim dışımda geliyor. Olayın kontrolü elimde değil. Sevgili oğlum İlker, yaşam arkadaşım Sönmez her an yanımdalar ama Ahmed Arif’in dediği gibi “Dağlarına bahar gelmiş memleketimin... Haberin var mı taş duvar... Demir kapı, kör pencere... Yastığım ranzam zincirim haberin var mı?”...

Ben bu baharı, bu yazı çok iyi tanıyorum... Onlardan haberim var ve çok özlüyorum.

Ben memleketimi kokluyorum... Deniz kokusunu, insan kokusunu...

Sevdiklerimden gelen pek çok güzel mesaj var. Hastane-nin faksı bana çalışıyor neredeyse. Bu nasıl da güzel bir duygu. Sevginin bu denli büyük bir hazine olması ne şahane bir durum. Parayla değil, emekle sağlanan bir güzellik.

SEVGİ SELİNİN İÇİNDE YÜZÜYORUM

54

Günlüğümü okumaya devam edelim.

Sönmez’le otelin ufak bahçesinde el ele dolaştık. Sonra güneşli bir yerde banka oturduk. Başımı omzuna koydum, o da şefkatle başını bana yasladı. Görünüşümüzde biraz hü-zün, biraz huzur, çokça sevgi var. Her şey rüya gibi. “Niye buradayız? Ne oldu bize? Büyük sıkıntılar, ameliyatlar, ilaç-lar, kusmalar, saç dökülmeleri, bir deri bir kemik kalmalar, ağızdaki yaralardan ve tat alamamaktan yemek yiyememeler falan, filan” diye düşünürken İlker geldi bahçeye ve o duru-şumuz hoşuna gittiğinden midir nedir, hemen fotoğrafçı, hatta muhabir taklidi yapmaya başladı. “Filiz Hanım, Sön-mez Bey, bir dakika buraya bakar mısınız!” gibi cümlelerle eliyle resim çekiyormuş gibi yapıp, etrafımızda dolaşıp bizi güldürmeye çalıştı.

Arkadaşlarımı düşünüyorum. İmkânı olan olmayan her-kes buraya gelip yanımda olmak için ısrar ediyor. Zaten te-lefonlarıyla, ilaçlarıyla, mesajlarıyla, peruk göndermelerıyla duaları, okunmuş boncuklarıyla hep yanımdalar. Sarmaş do-laş sevgiyle kucaklıyorlar. Her dakika sevmek ve sevilmek ne güzel.

Ameliyattan pek korkmam. Ama İstanbul’da burun arka-sı biyopsisinde tümörün yeri kesinlikle tespit edilememişti. Pazartesi tekrar biyopsi yapılacak. Bu sefer bulmak için bur-

numdan girip boğazıma, dil altına kadar kazıyacaklarını sanıyorum. O hırpalanmış ağza dişçinin koca elinin gireceğini, üç azı dişimi asıla asıla çekeceğini düşünmek beni biraz tedirgin ediyor. Sabah beşe kadar zor dayandım, kalktım, hazırlandım. Gece yarısından sonra yenip içilmez ya, karnım gurul gurul gurulduyor şimdiden. Üzerimdeki her şey çıkartılıp hastane önlüğü giydiriliyor bana. 8-10 kişi birden hazırlanıyor. Ayağımızda galoşlar, başımızda bone... Bir de dizin üstüne kadar çıkan sıkıca bir beyaz çorap giymemizi söylüyorlar. Sönmez yanımda, el ele duruyoruz. Saat 10:30'u biraz geçiyor.

“Aman vakit geçmiyor” derken anesteziist gayet neşeli bir sesle “Artık kocanızın gitmesi gerek,” diye yanıma geldi. Sönmez alnımdan öpüp giderken, elime bir ilaç şırınga edildi ve aynı anda, bir iki üç falan değil, pat diye kendimden geçtim. Ne ameliyathane, ne doktordan haberim var. Sanki biri hafifçe yanağıma vurup “Haydi bakalım, gözlerini aç ve kapatmamaya çalış,” dedi galiba. Boğazım, ağzım, genzim jilette kazınmış gibi çok ağrıyor ve ağzım kan dolu sanki, Biri yaklaştı. “Ağrım var” diye ağzımı sadece hareket ettirdim. Konuşamıyorum. Biraz sonra morfin yaptılar ama dört beş saattir aynı pozisyonda yatışığın için bir de üstüne üstlük migren başladı. “Tanrım sen bana güç ver. ” Hepsine birden dayanmak zorlaştı.

“Çocuklarımız gidecek, biraz sonra beni çıkartır mısınız?” deyince kadıncağız acıdı halime, aletleri çıkardı. Fakat bu sefer de ben kusmaya başladım. Tekrar yatırmak istedi, ama ben alelacele hepsi fermuarlı giysilerimi giyip tekerlekli iskemleye kuruldum. Turna ve Osman neredeyse uçaklarını kaçırmak üzereydiler. Beni görmeden gitmek istememelerine çok mutlu oldum.

Ertesi gün yüzüm kabakulak gibi şişmiş, sol tarafımda yarım yumurta gibi bir çıkıntı oluşmuştu. Ama galiba bana çok

dua eden var, hissediyorum. Boynumda, yüzümde dolaşan şefkatli bir enerji var sanki. Hastayım ama moralim çok iyi. Sesim çıkmıyor ama sanki bir sevgi seli içinde yüzüyorum. İnanılmaz bir süratle iyileşiyorum.

Üçüncü gün konuşabiliyorum. Bir sürü telefon geliyor, sözbirliği etmişler gibi. “Sevildiğini tahmin ediyorduk ama bu kadar çok sevenin, dua edenin olduğunu bilmiyorduk,” diyorlar. Tanrım, bu güzel duyguları ve duaları hissediyorum.

İnsan böyle bir hastalığı yaşamının içine alınca “Neden ben” sorusuna yanıt aramaya çalışıyor. Ben de öyle yapıyorum elbette. Okuduklarım ve izlediklerim, dinlediklerim ve duyduklarımdan sonra sizlerle de paylaşmak istediklerim şunlar:

* * *

Bence bir hastalık anne babada olmasa da aile ağacından birinden gelen genetik bir piyango. İyi ya da kötü olmakla ilgili olmayan bir ceza... Çok kuvvetli olduğu zamanlarda korunulmazsa güneş, en kuvvetli deri kanseri sebebi (melanoma). Benim gibi az sigara ve içki içen (günde keyif için üç tane incecik, mentollü Vogue sigarası içerim, çok sık başım ağrıdığı için fazla içki içmem) birine bile olabiliyor.

Binlerce senedir kullanılan akapunktur, biyoenerji, reiki gibi yöntemlerle düşünce gücüyle beraber evrensel enerjinin kullanılmasının yararı konuşuluyor. Kanser nasıl bir günde oluşmuyorsa, çok çabuk iyileşmeyi de beklememek lazım. Esas olan, bağışıklığın bozulmasıyla meydana gelen “tümör” veya hücre değişiklikleri. Bağışıklık sistemini iyileştirmek için doğru olan, düşünce yolunu ve tıbbi tedavileri bulmak veya gereken dozda uygulamaktır deniyor. “Şimdilik tıptan şaşmayın, alternatif tıbbı da ihmal etmeyin.” Amerika’da çok tanınan kalp cerrahı Mehmet Öz bunu söylüyor ve o bile böyle ekip halinde çalışmaya inanıyor.

Kanserle baş edenler ise ortak özellikleriyle şöyle anlatılıyor:

58

- Kanserin çok tehlikeli olduğu, umut yok dendiği zaman bile her türlü tıbbi ve alternatif yolla, stres yaşamadan pozitif düşünceyle arayıp inandığını bulanlar...
- Kendi düşünce gücünü, evrensel enerjileri inanarak kullananlar.
- Sevdikleriyle birlikte olup onlardan aldıkları duaları, onların dileklerini ilaç gibi kullanabilenler.
- Kanser de herhangi bir hastalık gibi olduğuna, her şeyi iyileştirme gücü olan vücudumuzun işleyişine tereddüt etmeden inanarak moralle destek olanlar.
- Vücudunda anarşi yaratan kanserle birlikte hayatını istediği yönde değiştirme gücüne erişenler.
- Aklını karıştıran, gerilim yaratan şeylerden uzaklaşan, işini, muhitini, yeme içme şeklini, hatta sevgilisini veya hayat arkadaşını değiştirenler.
- Bu hastalığı uyarı kabul edip hayatın kıymetini anlamayı, tekrar bir değerlendirme yapmayı deneyenler.
- Geçmiş ve gelecek endişesinden kurtulup anını yaşamayı, aldırmamayı, affetmeyi, değiştirmeye çalışıp sinirlenmektense kabullenip başka yerlere bakabilmeyi öğrenenler.
- Aile içindeki bazı sevgisizliklerin bile sizi kaybetme endişesiyle sevgiye, size bir şeyler verme isteğine dönüşmesi.
- Pozitifleşen, birleşen, bir halka içinde (bu hastalıktan dolayı) olabilmenin tadını çıkaranlar.

ANAHTAR KELİMELER: Pozitif olmak, negatifiğe izin vermemek, inanmak, inanmak, inanmak...

PERUK MESELESİ

59

“Filizciğim, saç dökülmeleri birden hızlanır, hemen bir peruk al. Aklına gelmez ama Macy’s varsa oraya bak bulursun,” diyor dostum Lale Bulak telefonda. Macy’s, Galeria denen uzak bir alışveriş merkezinde. Soruyorum yakınlarda yok.

İstanbul’dan MOS kuaförden sevgili Muammer arıyor. “En iyisi Revlon’un perukları,” diyor. İkisini de hiçbir yerde bulamıyorum. Houston’da bir arkadaşın tavsiyesi ile Billy diye bir saç butiğine gidiyorum. Fena değil, bir şeyler var. Fakat denemem için önce saçıma sıkı bir file geçirmeleri lazımmış. Şapkamın altındaki saçları yokluyorum, sanki hepsi aslında kökünden kopmuş da hatırım için duruyorlar. Nereyi çeksem, ne kadar kalınca olursa olsun elimde kalıyor. Kemoterapide Taxol diye bir ilaç var. Onun kullanıldığı her yerde ikinci haftadan itibaren saçlar dökülüyor. “Hiç istisnası var mı?” dedim. Yokmuş. Avrupa’daki tedavilerde isteyen hastalar başlarına buzlu torba takıp dökülmeyi önüyorlarmış diye duydum. “Burada uygulamıyoruz. Saç da tedavi bitince çıkıyor,” dedi Dr. Sabici (kemoterapi doktorum). Çok tatlı bir hanım. Zaten sıcak ve nemli Houston. İnsanın başı bile terliyor. İşte o zaman ilaç daha etkili oluyor sanki. Kaşım ve kirpiğim şimdilik duruyor.

On Dört Mayıs bizim evlilik yıl dönümümüz. Onuncu seneyi kutlayacağız.

Saçımı o güne kadar tutmayı istiyorum. İsterse ertesi gün hepsi gitsin. O sıkı fileyi takarsam sanki elimde kalacak gibi... Peruk denemekten vazgeçiyorum. “Kutlamanın ertesi günü gelirim,” diyorum. Zaten üç gün var.

O arada New York’tan Tilda Tezman’la konuşuyoruz. “Bulamadıysan hiç arama, ben sana burada hakiki saçtan yaptırıp yolluyorum,” diyor. Ayrıca Biafin adlı Fransız ilacını New York gibi bir yerde nasıl yaptıysa bulmuş. Yanmış dokunun yara yapmasını önleyen bu ilaçtan da iki kutu koymuş. Ekspres bir zarf içinde hemen geldi paket...

ÇANI ÇALİYORUM

61

Size Amerika'daki radyoterapinin son günlerinden bahsedecektim değil mi? Evet, otuz üç terapide burnumdan boynumun omuzla birleştiği yere kadar olan bölge içeriden ve dışarıdan her gün yakıldığından, (bilhassa sağ tarafım) dışarıdaki kısmı artık cılk yara oldu. İçi ise, burnumdan itibaren boğazım boyunca, yamuk yumuk şiş ve yaralar içinde. İki koluma morfin gibi bir "Patch" taktılar. Ağrıya karşı devamlı derimden ilaç veriyorlar. Gece ve gündüz burnum tıkalı ve acılı, uyku yok.

Her gün ateşler içinde yaralı boynumu duş alırken sabunlu suyla yıkamak kâbusum oldu. Çok acı, (Her gün yanıkların iyileştirmek için sürülen kremlerin hiç kalmaması لازم- mış.) Bütün cesaretimi topladım. Dr. Ang'e, "Bakın, benim pilim bitti. Eğer kalan beş seansı sadece önlem için yapıyorsanız yapmayın. Çünkü artık boynum bu kadar haşlanmaya, yaralar açılmasına dayanamayacak. İkincisi, içimdeki şişkinlikler de öyle, nereye kadar? Üçüncüsü, gitgide yakıcılığı artan bu tedavi yüzünden zaten kulağımda duyma, gözlerimde görme kaybı var. Acaba kalıcı hasarlar bırakır mı? Sizden beş seanslık indirim istiyorum," diyorum. Biraz da yalvarıyor muyum nedir?

Uzak Doğulu doktorum bir an tesirimde kalıp "Mantıklı,

bir düşüneyim” diye raporlarımı tetkike başladı. “Raporlar çok iyi, ama olmaz,” dedi. O zaman ben de “Peki, hiç olmazsa üçe indirin,” diye sızlandım.

“Bak Filiz, sen bize örnek olacak kadar cesur, dirençli, bizi şaşırtacak kadar neşeli davrandın. Bir kemoterapini kaldırdım, ama senin esas tedavin radyoterapi, onun için (gülecek) indirim yok,” deyip sırtımı okşadı. Ben de söylene söylene beş terapiyi tamamladım.

Bitmeden bir gün önce, tedavisi biten biri çanı çalarken ipi koptu. Ben hemen “Yarın ben çalacağım, ne olur yarına çok sağlam olsun” diye rica ettim. Ertesi gün tedavim biter bitmez çanın önündeydim. Öyle bir çaldım ki hastane çınlandı. Hepsi güldüler. Gidip Sönmezciğime, sarıldım.

Beni tedavi edenlerle resimler çektik. Fakat doğrusunu söyleyeyim mi? O kadar sıkıntılı bir yanma ve acı yaşıyordum ki, doğrusu bittiğini anlamadığım gibi keyfini de çıkaramadım.

Benim kızım gibi sevdiğim bir Elif'im var. O, 25 Temmuz Pazar akşam üstü Bahadır'la evlendi ve ben onun Kemer Country'deki düğününe gidip bu mutlu anın keyfini çıkaramıyorum.

Sevgili Bahadır ve biricik Elifim, size sevdiklerinizle ömür boyu mutluluklar diliyorum... Sevgi ve sağlıklar diliyorum... Sağlığınızın kıymetini bilin...

Yazıyı bitirmiştım ki Oğuz Aral'ı kaybettığımızı okudum. Hiç tanımadığım halde yakınımış gibi çok üzüldüm. Tanrı rahmet eylesin.

SESSİZ SEDASIZ İSTANBUL'A DÖNDÜM

63

Amerika'dan saçsız başımı saklayan bir eşarp, mikroplardan sakınmak için ağzımı ve burnumu örten bir maske ile sessiz sedasız döndüm İstanbul'a. Bu hafta sonu evimden sizlere 'merhaba' diyebilmenin, yaşadıklarımı sizlerle paylaşabilmenin mutluluğunu ve heyecanını yaşıyorum. Bugün güzel bir yaz günü. Sıcaklar, çiçekler, denizin muhteşem görüntüsü içinde biraz terleyerek yazmaya çalışıyorum. Herkes belki sıcakların tekrar gelmesini diliyor; yanmak, denize girmek için. Bense ayıp olmasın diye susuyorum. Ama içimden "Ne olur daha serin olsa, hatta belki yağmur yağsa, hani şöyle bir ürpersek," diye geçiriyorum. Çünkü midem bulanıyor, sıcakta kendimi pek iyi hissetmiyorum. Böyle diye diye iyileşeceğim inşallah.

Şu sıralarda hâlâ tüpten besleniyorum. Hatta su bile içmiyorum. İlaçları da suya karıştırıp enjektörden mideme sıkıyorum. Ağzım ise özellikle sıcak olunca, yalnızca köpürme işine yarıyor gibi kuru ve yara içinde. Aslında burnumdan başlayarak ağzıma kadar bütün bölge yara. En ufak bir sıcakta şişiyor o bölge. Epey zor oluyor devamlı çalkalamak. Çünkü gargara yapmak da midemi bulandırıyor. Bir ay beklemem lazım. Boğaz ve çevresindeki derimde de radyote-

rapiden kaynaklanan açık ve ağırlı yaralar vardı. Onlar bir haftada toparlandı. On, on beş güne kadar yarı sıvı şeyleri ağızdan yemeye başlayıp yavaş yavaş katılara geçebilecekmişim. Bir buçuk aydır suyu bile midemdeki tüpten aldığım için su içme, yemek yeme refleksini hafiften unutmuş olmam söz konusuymuş. “Tekrar öğrenirsiniz, mühim değil bunlar,” diyorlar.

64 Şu anda neler hissedip neler yapıyorum, bunları paylaşmak için yazıyorum. Yoksa beterin beteri var, halime binlerce şükrediyorum. Zaten radyoterapi sonrasında yaşadıklarımın yanında hiç kalır bunlar. Radyoterapide demir döküm bir yatak var. Yatak ucuna doğru boynu koymak için çıkıntı konmuş, plastikten. Ellerin hizasında ip gibi kalın kemerli, sanki kelepçe gibi, vücuda bağlanan birtakım aletler var. Bu, cumartesi ve pazar hariç, her gün 08.00-08.30’da yapılıyor. Gayet yiğit bir kadın olarak gık demeden bağlanıyorum. İşaretlemelerden sonra alnımı, burnumu, ağzımı, çenemi boynumu içine alan tek maske ile büst gibi içine yattığını yere çitçitlayarak, iyice gergin hapsediyorlar beni. Bir taraftan ışıktan lazerler dolaşırken üstümde (ki bunlar dev bir teleskobun üstünde baş hizasında oluyor), bir taraftan da bir dakikanın ne kadar uzun olduğuna şaşıyorum. Omzu boyundan ve radyasyondan uzak tutmak için kelepçeli bantla bacaklardan aşağı doğru o kadar gerdiriyorlar ki. Dayanması çok zor. Halbuki tedavi sırasında deniz kenarında yattığımı, yüzüme kadar gelen ılık dalgaların kötü hücreleri alıp götürdüğünü, sonra tekrar tekrar gelip gittiklerini düşünmek istiyorum. Her ışının, değdiği yerde kötü hücre varsa, mısır patlağı gibi patlattığını, onların yerine çiçekler açtığını düşünmek istiyorum. Ama ne mümkün? Bileklerim o kadar acıyor ki.

Oradan çıktıktan sonra burundan itibaren, boynumun omuzla birleştiği yere kadar güneşte yanmış gibi, hatta kay-

nar suyla haşlanmış gibi kızarıklıklar oluşuyor ve terapiden sonra yanıklar için özel kremler Aquaforte ve Biafin'i sürüyorum. İşin kötüsü, her gün suyla, sabunla yıkayıp tekrar tıpış tıpış yaktırmaya götürüyorum. Zaten şimdilik bu hastalığın tedavisi iyi dokuyla onu daha çok beraber yakmak, veya vücuda zehir vererek daha çok zehirlemek. Kötü hücreler büyümeye meraklı ve obur oldukları için daha çok zehirleniyorlarmış. Boynumdakiler birinci kemoterapiden sonra yok oldu. Doktorlarım çok seviniyorlar. Bu kadar duaya, reiki enerjisine, güzel duygulara dayanamayacaklarını ben biliyordum, bana sürpriz olmadı. Sizlere bunları yazmaya çalışırken alnım ve başım ter içinde kaldı. Halbuki saç yok, baş yok. Keltoş halimle nereden çıkıyor bu kadar ter?

BAŞIM DAZLAKTI

Istanbul'a döndüğümüzde, 12 Temmuz'du. Başım dazlaktı. Saçlarım bir ay sonra minik koyu noktacıklar halinde çıkmaya başlayıp şimdi asker kaçağı gibi fırça haline geldiler. Öyle koyu çıkıyorlardı ki sarışın Filiz, kaşı gözü siyah, esmer bir delikanlı oldu. Koskoca kadın, neden delikanlı diyorum değil mi? Nedense insan (çok zayıflamamışsaki benim avantajım, normal kilomdan fazlayım) böyle bayağı genç duruyor. Beyaz saçım da olmadığından mıdır nedir, kendimi çok yaşlı görmüyorum.

Kaşlarım çok matrak fişkırdılar. Eskisinden iki kat fazla, sanki siyah diş fırçası... Ama ben kaşımın değil de kirpiklerimin öyle çok, gençliğimdeki gibi fişkırmasını isterdim. Ne gezer, onlar çok nazlı... Hem daha tam çıkmış değiller, hem de sarılar ve uçları beyaz, sanki kırılğan otu. Alt kirpiklerimden ise hiç olmamışlar gibi haber yok. Çok gülüyorum halime ben, "Yüzüklerin Efendisi'ndeki garip yaratığa benziyorum" diyorum. Ama beni görenler daha güzel bir yakıştırmayı uygun görüyorlar bana ve "Demi Moore" diye dalga geçiyorlar benimle... Hatta Bircan, "Sana yemin ediyorum, bu halini görse sokaktaki insanlar, nasıl güzel bir moda bu deyip saçlarını kazıtırlar," diyor... Benim moralim iyi olsun da

hiçbiri önemli değil. Bu bir süreç. Hatta iki kemoterapim daha var. Saç, kaş, kirpik, yine kalmayacak, hepsi dökülecek. Zira ilaç karışımında Toxol diye bir ilaç var ki o kullanılırsa mutlaka dökülüyor. Sonra ekim sonunda Houston'da kontrole bekliyorlar. Dr. Ang çok sık başka ülkelere çağrıldığı için orada olacağı zamana göre gün belirledi. Kasımın ilk günleri orada olacağız. Kan testleri, akciğer röntgeni, baş ve boyun MR'ı gibi tetkikler yapıp bakacaklar. Daha sonra yine üç ay, altı ay, bir sene gibi aralarla kontrol edecekler. Sıkı bir takibe meraklılar anlaşılan.

67

Geçen hafta, günler sonra ilk defa evden dışarı çıktım. Biraz memleketin o sıcacık insan dokunuşlarından söz etmek istiyorum.

Kafamda yine örtü ve kasket, gözümde gözlükler. Mahalleimizin çocukları da galiba çıkacağımı öğrenmişler, sıra sıra dizilmişler, merakla beni bekliyorlar. Onlara el sallayıp, gü-lücükler dağıtarak ağır çekim arabaya bindim. Zaten el sık-mak, sarılmak, öpölmek yasak bir müddet için... Herhangi bir virüs veya mikrop kapmamam içinmiş. Hele ateşim çı-karsa "Pazartesi başlayacak kemoterapinizi yapamayız, teda-vi çok uzar," diyorlar.

Camdan gördüklerime bakıyorum. Sıcaktan hayat biraz yavaşlamış gibi. Bazı yerler tatile gidenler nedeniyle tenha. Bazı yerler yine tıklım tıklım. Sanki küçük büyük herkes kendini evinden dışarı atmış, sıcaktan bunalmış vaziyette oradan oraya yürüyor. Öfkesi tepesinde şoförler birbirlerine bağıryorlar. O arada bir motosiklet gürültüsü, şehrin uğul-tusu, sinirli kornalar birbirine karışıyor.

Olsun, onlar benim insanlarım diye sevecen bir duygu kapladı içimi. Çoğunluğu hayat mücadelesi içinde ezilirken yine de hayata tutunmaya çalışıyor. İnsan her gün çıktığında her zaman camdan bakıyor, ama kafası başka yerde oldu-ğu için baktığını görmüyor bile...

HANİ CANIM SIKILMAZDI

Yine hafta sonu, yine size biraz çekilenlerden bahsedeceğim. Bunu sizleri üzmemek için değil, belki bu hastalığa yakalananlar neler çeker, günlerini nasıl geçirir, merak edersiniz diye yazıyorum. Üstelik sağlıklı halinde bile sıkılanlara sağlığın kıymetini hissettirmek istiyorum.

* * *

Böyle başladım, ama ertesi gün devam ediyorum ve bugüne nedense moralim çok bozuk olarak başlıyorum. İnsanoğlu ne kadar değişken! Hani evime gidince artık hiç canım sıkılmaz zannediyordum. Sıkılıyor, hem de feci... “Ne tuhaf-sın, hani pozitif düşünceler, moral nerede? Hani herkesin yolladığı dualarla, reikiler sayesinde sevgi dalgalarıyla sarmaş dolaştın ve zorluklar daha fazlayken kendini daha iyi hissediyordun. Her şey geçici. İyi olma bir süreç... Bu da yavaş yavaş doluyor. Bunlarda samimi değil miydin?” diye soruyorum. Evet, tümüyle samimiydim ama işte bugün kabızlıklar, ishaller, yemek tüpü etrafında enfeksiyonlar, susuz kalmalar, ilaçlar, konuşmamak, halsizlik, (affedersiniz) kusmalar (en çok da devamlı bulantılar insanı bezdiriyor hayat-

tan)... Hiç kimseyi görecek halim yok... Telefonda iki kelime bile yoruyor.

Torunumuz İris aynı annesi ve Sönmez... İkisine de çok benziyor. O kadar şeker, o kadar sevimli bir bebek ki ona baktıkça içim eriyor sevgiden. Keşke iyi olsam da kucağıma alsam oynasam. Ona bile bakamıyorum doya doya...

Herhalde bir depresyon... Keşke hemen bir ilaçla gözüme pembe bir gözlük taksalar. Tekrar öyle görsem etrafımı. Bana devamlı reiki yollayan. Nilgün Thompson'la telefonda konuştuk. "Çok agresif bir tedavi yapıldı. Daha iki kemoterapiniz var. Bunlar yalnız vücudunuzda değil, düşünce sisteminizde, ruhunuzda da travmalar yarattı. Tabii ki böyle günleriniz olacak. Hatta sebepsiz ağlayabilir, söylenebilir, isyan edebilirsiniz. Bunları nankörlük olarak tanımlamayın. Kendinize isyan etmek için hak tanıyın ki farkında olmadan bastırdığınız sıkıntılar dışarı çıksın. Etrafınızdakileri de üzmemekten korkmayın. Onlar sizi anlarlar, hak verirler size," diyerek rahatlattı beni... Hakikatten beterin beteri var diye dışları sıkıyorum. Ama herkesin sıkıntısı da kendine göre bir yerden patlak veriyor işte... Bense habire mantıklı neden bulmadığım için kendime sinirleniyorum.

KURT KÖPEĞİM

Zaman zaman baş edemediğim karamsarlıklarım oluyor. İşte geçtiğimiz günlerde ben yine böyle debelenirken birkaç ölüm haberiyle sarsıldık. Gazetelerde ustalarına uğurlama yazıları yazanların çok oluşu ve anlattıkları, birçok anı çok etkiledi beni. Bir kere daha “Baki kalan bu kubbede hoş bir seda imiş” diyor insan... Sağlığım müsaade eder de televizyonda program yaparsam, ünlülere “Tanrı gecinden versin, bir gün hepimiz öbür dünyaya göçeceğiz, arkanızdan neler konuşulmasını istersiniz?” diye sormak isterim.

Pako’nun ölümü ise beni çok gerilere götürdü. On dört sene önce Paris’te kurt köpeğim zehirlenerek öldüğünde perişan oldum. Günler sonra bile onun o son bakışı gözümün önüne geliyordu, durmadan ağlıyordum. Ama öyle ki evin içinde başka şeyler konuşulurken, hayatı devam ettirirken, bir taraftan yaşlar sessiz sedasız süzülüyordu yanaklarımdan. Sonunda annem dayanamadı “Bak, sen kendini onun annesi sanıyorsan, ben de senin annenim ve seni böyle görmek beni çok üzüyor. Yeter artık, bu gidişle bana da bir şey olursa o zaman ne yaparsın bilemem!” diye manevi baskı yapmıştı. Hiç tanımadan çok sevdiğim, çok hayran olduğum köşe yazarı Bekir Coşkun ve eşine Tanrı sabır versin. Acıla-

rını paylaşıırken Pako'nun mektuplarına cennetten devam edeceğini bütün kalbimle ümit ediyorum. Bir dileğim daha var; seçeceği yazılarını birkaç kitap halinde toplasa da gazete sayfalarından keseceğimize kütüphanemize koysak, oradan bakıp bakıp okusak, ne kadar güzel olur!

Yazılar dedim de, birlikte pek çok şey paylaştığımız, iş yaptığımız, kardeşim gibi sevdiğim Bircan Usallı Silan, Türkan Şoray, Hülya Koçyiğit, Fatma Girik ve benimle ilgili bir kitap hazırladı. Kitapta Sönmez'e benim ile ilgili birtakım sorular sormuş, o da cevaplamış. Bana bunlardan bir kısmını okudu ve ben şaşıtm kaldım. Çok güzel ifade etmiş, ama hastalıktan dolayı bana iltimas geçmiş. "Sen beni değil, benim olmak istediğim insanı yazmışsın," dedim. O da bana, "Ben daha da yazacaktım. Kendimi frenledim abartı sanmasınlar diye!" demez mi? Biz kadın milleti ne tuhafız. İltifatın ne kadarı gerçek diye fazla incelemeden, içimin tuhaf bir şekilde aydınlandığını hissettim. Hani çok karamsardım ya... Hastalığı da ıskalayan bir şekilde, "İyileşeceğim de ne olacak! Yaşayıp da ne olacak?" düşüncelerimi gücümle kovmaya çalışırken içimde güneş açtı. Omuzlarımın dikleştiğini, yüzüme bir gülücük yerleştiğini hissettim. Sevenlerim ve sevdiklerim için yaşamalıydım. Ama ya kötü kötü söylediğim cümleleri duyduysa büyük güç... Korkuya kapıldım. Sonra düşündüm de, çok sevdiğim arkadaşım geçen sene buna benzer şeyleri (çünkü onun için de benim için de hayatta belirli kalitede yaşamak önemliydi. Sadece nefes alıp vermek değil) söyleye söyleye iyileşti. Şimdi bana moral veriyor, güç veriyor. Erkek torununun resimlerini göstererek, "İyi ki yaşıyorum. İyi ki insanı kendinden geçirecek torun sevgisini tattım. Gör bak, bunlar sayılı günler, nasıl çabuk geçecek. Beni hatırla, ben hiç bitmeyecek sandığımdan ne kadar karamsar konuşmuştum," diye beni teselli ediyor. O çok akıllı, çok hoş bir insan, ona inanıyorum. Gözümün

önüne sekiz aylık Iris geliyor. Annesinin onu getirip benim önüme koyuşunu görüyorum. İşte en güzel hayat ilacı.

Uzun zamandır mideme konan bir tüpten beslendiğimi, suyu bile oradan içtiğimi söylemiştim. Sönmez bu yüzden beni özendirmemek için gizli saklı yemek yemeye çalışıyordu. Ben ki çok severim yemek yemeyi (ama doymak için değil, sevdiğim şeylerden keyif alarak yemeyi). Sönmez'e bazen "Yeter karıcığım," dedirtecek kadar iştahla yerim. Tüpten sonra hiç canım çekmedi. Çünkü neyi düşünsem midem bulanıyordu. Üstelik her şey kötü kokular halinde geliyordu burnuma. Yemek yenen, çörek, pasta gibi daha önce sevdiğim yiyecekleri satan yerlerden geçerken burnumu kapatıyordum. Bir ara canım sadece yoğurtlu etli pazı dolması istemişti. "Onu da yapalım," dediler Amerika'da Türk dostlarının, istemedim. Bu durumda ilk ne yediğimi, ne hissettiğimi merak ediyorsunuz değil mi?

Aylar sonra bir arkadaşımın yaptığı minicik bir poğaçayla çay içtim. O poğaçaya ağızımda büyüdü, büyüdü. Küçük lokmaları çayla ittiştiriyor, boğazımı yırttığında ise yüzümü ekşitiyor, buruşturuyordum. Oysa bu ilk tadın aylar sonra bana büyük bir keyif vereceğini sanıyordum. Ama ne gezer? Tükürükle birlikte tat alma duygusu radyoterapi nedeniyle değiştiği için, ağızımda hissettiğim şey biraz tadı olan bir kâğıt parçası gibiydi.

Ama kararlıyım, yirmi gün hiç tüpten beslenmeyip ağızdan alırsam gıdamı, midemden etrafı yara içindeki tüpü çıkaracaklar. Oh düşünmesi bile çok güzel! Bu da gelir bu da geçer ağlama...

OĞLUMUN SEVGİSİ

73

Bircan, “Dört Yapraklı Yonca” adlı kitabında yonca yapraklarından biri de ben olduğum için, İlker’e de benim ile ilgili fikrini sormuş. Oğlumun yazdıkları abartılı mı bilmiyorum ama şu var ki, evladı tarafından hoş bir şekilde anlatılması insanı fena halde duygusallaştırıyor. Ağladım vallahi... Hem ondan dinleyince hem kitapta okuyunca.

Evlatlarımız, canımız, güneşimiz, dünyamız... En çok istediğim şey, onun sıhhatli ve keyifli olduğunu bilmek. Bir süre haberleşmeyince tedirgin oluyor insan. Houston’da çok güldürdü beni, epey hasret giderdik. Aslında bu hastalık bizi birbirimize yaklaştırdı.

Geçenlerde çok çok kıymetli bir doktor arkadaşımız, bana birilerini yollayacağımı söyledi telefonda... Gelen, Çapa Hastanesi’nde değerli bir cerrah olan Opr. Dr. Oktar Asoğlu... Tüpün etrafı devamlı enfeksiyon yapıyor (bu yayılınca üç kere ağır antibiyotik almıştım). Antibiyotik alınca kusmalar, ishaller, kendini halsiz hissedip iki günde iki kilo vermeler falan... Şimdi de (tüpü sabitlemek için mide derime diktikleri yerde) yayılmaya müsait yaralar vardı (mideden ve deriden atmak için bir reaksiyon sanki). Ben onu kendi kendime temizleyip gazlı bezle tutturuyordum hava alsın di-

ye. Yara bakımı diye bir şey varmış. Ne mutlu bana ki bu kadar seviliyorum. Benim t p etrafındaki yaram bir önemsendi ki sormayın. Opr. Dr. Oktar Bey ve bir firmanın bağırsak kanseri komplikasyonu yara uzmanı Muhittin Demirboğa istişarede bulundular. Nasıl bir iltihap çekici bant, ne tozu, ne merhemi kullanılacak, neyle temizlenecek, hepsini konuşup o meymenetsiz bölgeyi bakıma aldılar. Yaramı ve beni çok önemli hissettiren bu duygu çok hoşuma gitti doğrusu. Opr. Dr. Oktar Asoğlu ve Muhittin'e çok teşekkür ederim. Onlara teslim ettiğim mide etrafı sorunumla ilgilendikleri, kaç kere pansuman yapıp beni el üstünde tutarak, telefonla da ima sorarak beni bu kadar rahatlattıkları için.

şimdi dediğim gibi sırf ağızdan beslenmeye çalışıyorum. Böyle giderse, belki haftaya çıkarırlar. Yara da t p için açılan delik de hemen iyileşirmiş.

Beklenen oldu. Aile dostumuz Prof. Demir Budak telefon edip, "Akşam  st  saat altıda  apa Hastanesi cerrahi bölümünde seni bekliyoruz. Madem ki ağızdan besleniyorsun, t p bugün çıkarılacak," demez mi?

T p çıkmasın diye  engel şeklinde kıvrık duruyor midemin içinde. "Genel anestezi olmadan nasıl çıkacak?" derken Doktor Bey tüpün dış kısmından içine tel gibi bir şey soktu. O sertlik mide içindeki kısmı da d zeltirmiş meğerse. Benim "Yavaş ne olur!" yalvarmalarım eşliğinde canımı hiç acıtmadan çıkardı. Bütün duyduğum "Ay ay ay" sesleri eşliğinde t p etrafındaki yaralı bölgeye yapılan uyυřturucu iğneydi. Hastaneye girdikten on beş dakika sonra her şey bitmişti. Bir kez daha sevilmenin,  lkemde olmanın şefkatinin ayrıcalığını yaşadım.

Önümüzdeki hafta kemoterapi yapılacak. Burada daha büyük bir özenle bakılıp el üstünde tutulduğum için, Dr. Nazım Serdar Turhal Bey'e büyük sevgim ve inancım olduğu için çok iyi geçeceğini tahmin ediyorum. Ondan üç hafta

sonra ikinci kemoterapi. Sonra, ekim ayının sonunda Amerika'ya kontrol için gidilecek. Ha unutmuşum, yine hafta içinde Amerika'ya gönderilecek akciğer röntgeni ile baş ve boyun MR'ı var. Her şey yolunda gider, bir aksilik olmazsa bana şimdiden atlattık gibi geliyor veya öyle olmasını diliyorum. Her neyse, zaten diyorum ya, iyileşmenin ilacı pozitif düşünce, inanç ve moralde saklı. Bunu yalnız ben söylemiyorum, bütün hekimler söylüyor.

NİKÂH HİKÂYESİ

Ben böyle yazıyorum işte. Biraz dağınık... Dünü es geçmeden, bugünü asla atlamadan ve yarını sürekli besleyerek...

Şimdi sizi geçtiğimiz Mayıs ayına götürmek istiyorum. Bizim vahşi orkide küçük kızımız Turna ile nişanlısı Osman Amerika'da yaşıyorlardı. Biraz da bizim ve ailenin "Çok uzak, görüşemiyoruz" şikâyetleri üzerine olsa gerek, Turna tayinini İsviçre'ye istedi ve isteği kabul edildi. Fakat bizimkilerin oraya evli olarak gitmelerinde sayısız fayda vardı ve en başta Turna'nın orada yaşaması için gereken kâğıtları almak, ev, yol, eşya ve diğer masraflar için bu çok gerekliydi. Bekâr olunca başka, evli olunca çok farklı. "O zaman resmi işlemleri yapalım. Daha sonra İstanbul'da aile içinde gelinlikli, damatlık bir ufak kokteyl düzenleriz büyüklerimiz için," dediler. Houston'daki Başkonsolosluğumuza müracaat ettiler. Kâğıtları tamamlandı ve bizim onuncu evlilik yıldönümümüz olan 14 Mayıs'a yetişti.

Şehrin dışında, orman içinde, etrafında göl olan, hem av eti hem balık yenen "Rainbow Lounge" diye çok şık bir lokantada yer ayırttık. Lokantaya girmeden, sol tarafındaki ufak tepede bembeyaz, çok şirin bir çardak var. Nikâhları

orada kıyıldı. Tarih 15 Mayıs Cumartesi olarak saptanmıştı. Orada geçirdiğimiz kısa sürede oluşan Türk grubumuzu davet ettik. Bizi hemen gelir gelmez bulan Houston'daki başarırlı estetik cerrahımız Eser Yüksel ve Eşi Mehtap, Dice-Kayek firmasının Ayşe'si ve annesi, nikâhı kıyan Başkonsolos yardımcısı Murat Özçelik, karısı ve kızı, yine konsolosluktan Semra Hanım ve eşi, şöyle on bir kişilik bir gruptuk.

Bizim de evliliğimizin onuncu yıldönümü ya... Sönmez Paris üzerinden gelirken bana tekrar çok şık bir alyans almış. Bu sürprizle aynı gün bizim de nikâh tazeleyeceğimizi düşünüyordum ve çok keyifliydim. Birkaç gün önce Amerika'nın en ucuz mağazalar zinciri Wal-Mart'tan beyaz, önünde tülü olan bir şapka almıştım. Bizim aile on dolara aldığım bu şapkayı, aldığım yer ve fiyatı nedeniyle, ayrıca o günkü eşofmanımla da çok çirkin durduğundan hiç beğenmedi. Ama nikâh günü siyah jarse takım üzerine beyaz bir ceket giyip şapkayı da başıma geçirince, "Sen meğer bunu ne yapacağını biliyormuşsun. Doğrusu bu kadar uygun ve hoş olacağını hiç mi hiç tahmin edemezdik," dediler. On dolarlık şapkamla herkesi şaşırtmaktan memnun ve mesut, ortarlarda dolandım durdum.

Bunun bir de evveliyatı var. İlk kemoterapimden iki hafta sonra, saçımı tararken fırça saç içinde kalıyordu. Sonra bu hızlandıkça hızlandı. Artık saçımın neresini tutsam elimde kalıyordu. Bembeyaz, renksiz suratım ve seyrekleşen saçım la pek çirkin görünüyordum. Kaşlarım ve kirpiklerim de tam yok olmasa bile dökülmeye başlamıştı. Doğrusu hem döküleceğini hem de tekrar geleceğini bildiğim için, morallim de çok iyi olduğundan aldırmadım. Ama kadınca bir refleksle, mayısın on beşine kadar damdazlak olmamak için birkaç gün saçımı taramadım, elimde kalmasın diye hiç ellemedim. Çünkü sonunda artık diplerinden kopmuşlardı, havada duruyorlardı. Ne yapıp edip, yıldönümümüzde hiç ol-

mazsa şapkanın altından biraz görünecek kadar tuttum onları zorla... O gün saçlıydım yani.

Ertesi gün Sönmez'in önüne oturup ona saç makinesiyle kestirdim saçlarımı. Biraz hazin bir manzaraydı. Ama bir gün öncesi öyle güzeldi ki bizim için, keltoş halime beraber güldük. Hakikaten bir gün önce hava çok güzeldi. Her taraf yemyeşil, rengârenk çiçekler içinde; dostlarımız neşeli... Nazar değmesin, vahşi orkidem Turna'mız da o kadar güzeldi ki. Kırlarda şampanya içmiştik. Hele Sönmez kutusundan çıkardığı alyansı parmağıma geçirirken ne kadar heyecanlandım.

78

On seneyi geride bıraktığımıza inanamıyorum. (Bu nedenle tazelendiği iyi oldu.) Daha sonra "gelinler" olarak lokantaya geçtik. Dostlarımızla neşe içinde nefis yemekler yedik. Tanrı'dan iyi olmayı ve böyle önemli günleri görmeyi diledim. Galiba Sönmez de aynı şeyleri diliyordu; kızımızı evlendirmekten dolayı gözleri hem çok mutlu hem de dolu doluydu şampanya bardağını bana doğru kaldırırken.

Sevgi ve sağlıkla dolu olmak, böyle kalmak o kadar önemli ki... Eğer huzurunuz varsa kıymetini bilin.

DOSTLARIM

79

Geçen gün Sezen Aksu telefon etti. (Doğrusu bazen ilgisizlikle tenkit edilen camiadan o kadar kişi aradı ki. Bir o kadar kişinin de rahatsız etme kaygısıyla tereddüt yaşadığını biliyorum, duyuyorum. Kalbim minnetle dolu...) Bunca sevgi duyduğum, paylaştığım için herkese teşekkür ediyorum. Bana bu hastalığa bile çoğunlukla gülerek bakabilme gücünü verdikleri için...

Bekir Coşkun'un dediği gibi, bu sevgi yumağı insanın gözlerini yaşartacak kadar hoş bir duygu.

Ben çok şanslıyım. Hayatta insanlar en yakın arkadaşlarından büyük darbeler yerler denir ya, böyle bir şey yaşamadım. Şimdi de çok da geniş olmayan bir arkadaş çevrem var. Bir değil, birkaç grup. O kadar şekerler ki... Sanki iyilik çeteleri. Hangimize bir şey olsa, hepsi ayrı ayrı koşturup çare bulmaya çalışıyorlar. Hiç değilse, muhakkak yanınızda, etrafınızda bir hoşluk yaratıyorlar ki insan "İyi ki tanıdım bu insanları" diyerek övünüyor.

O kendisinden bahsedilmesinden hoşlanmaz ama Oya Başar'ı anacağım yine. Onunla güzellikleri de, zorlukları da paylaşıyoruz. Turnesi bitince "Houston'a geleceğim!" diye tutturmuştu ya. Ağladım da öyle vazgeçti. Kardeşim ve bütün

arkadaşlarım içtenlikle oraya gelmek için çırpındılar. Bana çiçekler, kitaplar, uğur eşyaları, lazım olacak veya hoşuma gidecek ne varsa yolladılar. Adaklar adadılar, dualar ettiler, bioenerjiler gönderdiler. Hele bir arkadaşım daha var ki... Tilda Tezman... O da tutturdu “Geleceğim!” diye, olmaya-cak yerden yanık kremleri yolladı. Ben yorulmayayım diye peruğumu bile yolladı. Çok seyahat eden bu arkadaşım ne-rede olursa olsun beni buldu. Hep kalbinde, aklında taşıdı beni, moral verdi. Bunları yalnız onlar değil, daha önce de yazdığım gibi, beni düşünen herkes yaptı. O kadar çoklardı ki, bir sevgi denizinde yüzdüm.

Devlet büyüklerimizin çoğu telefon etti. Tanıyan, tanımayan, her meslekten insan aradı. Bebek taksi durağı şoförlerimizden, simitçimizden, mahallemizin kapıcılarının güzel çocuklarından hep haberler aldım.

Bebek yokuşunda kurulan pazar yerine çok yakın bir yerde, sokakta taptaze çiçekler satan bir çiçekçimiz vardır. Bir yere giderken acelemiz varsa onunla pazarlık ede ede çiçek alıyoruz. Kendisi bir arkadaşıma, benim için özel dua günleri yaptıklarını ve ben iyileşinceye kadar devam edeceklerini söylemiş. “Ablacığım, Filiz Abla dönmüş, ona çok taze almış beş gül ısmarladım. Ne olur çarşamba günü uğra, benim tarafımdan ona götür,” demiş. Şu şirinliğe bakar mısınız? Ben de “Kokulu çiçek alerji yapıyor. Almış kabul etsin. Bana duaları yeter. Çok teşekkür ederim. Sokağa ilk çıktığımızda ona uğrayacağım,” diye haber yolladım.

Hep söylüyorum, bu insan sıcaklığını dünyanın hiçbir yerinde bulamadım. Ülkemizdeki onca sıkıntıya rağmen yine de “Bir Başkadır Benim Memleketim”...

* * *

Bazen “Şu pazartesi hiç olmasa mı?” diyorum. Sabah

ilk işim saat yedi buçuk sekiz arası herkesten önce gazetele-
re bakmak, tiryakisi olduğum köşeleri okumak. Her sabah
okumayı bitirdiğimde, içimi bir karamsarlık kaplıyor. O ka-
dar kötü haberler, öyle ürkütücü şeylerle dolu ki gazeteler.
Gel de depresyona girme. Bunlar doğru şeyler, bilinmesi ge-
rek; ama diyorum ki acaba birkaç muhabiri görevlendirseler,
onlar da sadece güzel, iyi şeyleri büyük haber yapsalar... Bir
şarkıcımız Mısır'da onca ülke arasında birinci olmuş ama
haberi küçücük. Okullar arası değerlendirmelerde yoksul
bir çocuğun birinciliği acı bir haberden daha küçük. Sporda
bir dünya atletizm şampiyonluğu bekliyorduk, o bile skan-
dala döndü. Sayfa sayfa oku ve üzül. Bir ara şakası vardı ya,
“Acı var mı acı” diye, reyting yapan bir tek bu demek ki...

Bir yerde Özcan Deniz'in şarkısı çalıyor. Ben de nakaratı
mırıldanıyorum.

“Sen beni öldürcen mi, çıldırtcan mı canım...”

İyi haberleri felaket haberlerinden çok olan bir yaşam di-
liyorum tüm okurlarıma.

YİNE KEMOTERAPİ

16 Ağustos'ta kemoterapi yapılması lazımdı. Academic Hospital'da Dr. Nazım Serdar Turhal Bey'in denetiminde üç günde verildi ilaçlar. İlk gün dokuz saat, ikinci ve üçüncü günler altışar buçuk saat, eldeki bir damardan.

Doç. Dr. Nazım Serdar Bey, Marmara Üniversitesi Hastanesi Onkoloji Bölümü Başkanı. İlk önce değişik bir teşhis konmuştu. Sonra tanıyıştık Serdar Bey'i... Tetkiklere bakmış, "Bu kesin nazofarinks. Yani burnun tam arkasında tümör, daha aşağıda değil. Ameliyat edilemeyen bir bölge, fakat radyoterapiye çok güzel cevap veriyor. Kemoterapiyle birleştirerek, lenf bezelerini de yok ederek istenen sonucu alırız. Aylarca sürebilir, bir tek orada sizden sabırlı olmanızı isteyeceğiz, o kadar," dedi. O kadar nazık, o kadar sevecen, bir o kadar da net ve ciddi. Yine de tetkiklerde gördüklerine sevinmiş gibiydi. Sanki burnun arkasına gelen kısımda, boğazımda enfeksiyon varmış, onun da antibiyotiği bulunmuş, sadece tedavi uzun sürecekmış gibi rahat ve sevecen bir üslupla konuşmuştu. Birden içimdeki birtakım kuşku dağıldı, düğümler çözüldü, ben de rahatladım.

Ben hasta doktor ilişkisinde, hasta psikolojisine önem veren, radikal tedbirler gerektiğinde bile morali ön planda tu-

tan hekimleri savunuyorum. Her türlü zorluk, ameliyatlar, bir sürü organından olmalar, sakat kalmalar, biraz daha zamana yayarak, iyileşmiş örnekleri göstererek, belirli bir üslupla anlatılsa olmaz mı? Ha “Doktorlar veya cerrahlar ayrıca psikolog olmak zorunda değiller” diyorsanız o başka!

Bir insana pat diye “altı aylık” veya “üç aylık” ömrünün kaldığını söylerseniz, o moralsizlikle daha çabuk ölür. Bu kadar ömrü kalan bir insan, son isteklerini yerine getirmeye çalışabilir, bu nedenle bunu bilmek hakkıdır, diyebilirsiniz. Ama etrafımızda ailesinin bildiği hastalığını kendi bilmeden müthiş bir moralle mücadele edip ömrünü uzatan örnekler var. Benim ikiz kardeşim gibi arkadaşım altı aylık ömrü olduğunu bilmeden altı kaliteli yıl daha yaşadı.

Doktorlar belki çok zor durumlarda hastaya hastalığını psikologla beraber söylemeliler. Belki saçmalıyorum. Ama doktorlar ne yapılacağını biliyorlar. Arada bir masa var konuşurken. Karşı tarafta bir umut peşine takılmayı bekleyen, şaşkın, âcizleşmiş insanoğlu ise ne yapacağını, ne yapılacağını bilmiyor.

Uzatmayalım, Dr. Turhal Bey’e bu yüzden çok saygı duyuyorum. Kendisi zaten yaşadıklarını bir kitap halinde okuyucuyla paylaşmamı çok istedi

“Doktor olarak hastaların duygularını, gel-gitlerini anlamak çok önemli. Üstelik sizin hastalığa yaklaşımınız, iyileşeceğinize inanarak direnmeniz, bir sürü sıkıntıyı hiçe sayan olgunluğunuz hem sizi hem bizi neşeli kılıyor. Bunu paylaşın, belki ihtiyacı olan başka insanlara yol gösterebilirsiniz. Hiçbir sağlık problemi olmayanlar içinse küçük sıkıntılar önemini kaybeder, hayat daha da güzelleşir,” dedi.

Bir elimde serum takılı ya... Klinikte yattım dedim ya... Sönmez meyveleri minik minik doğrayıp yediriyor bana bebek gibi. Sıkılmayayım diye etrafımda gazeteler, dergiler. Hastanenin melekleri var, güzel güzel hemşireler. Biri giri-

yor, biri çıkıyor. Ertesi gün yemek için ilave bir şey veya tamamen farklı şeyler isteyip istemediğim soruldu. “Bu ilaç kabızlık yapıyor ve problem oluyor, acaba yanına kavun ilave edilir mi?” diyecek oldum. Baktım, gece vakti kavun getirmişler, “Şimdi biraz yemez misiniz?” diye soruyorlar.

O sırada Bodrum’dan arkadaşım Selma aradı. “Vah canım, dokuz on saat mi süreceksin, bunun bir de yarını var!” diye hayıflandı. Ben de “Deli misin, ben burada kemoterapi değil, keyif yaşıyorum yatağımda. Sönmez bir taraftan, hemşireler, hastabakıcılar bir taraftan, pohpohlanıp duruyorum. Sakın merak etme,” dedim. Selma, “Sen ne harika kızsın. Kemoterapiyi bile keyif gibi anlattın!” dedi ve kapattı.

Türkan Hemşire çok tatlı, odamı güzelleştirdi. Yastığıma kırmızı fiyonklu bir nazar boncuğu taktı. Onunla anlaştık, her ilacı serum sehpasına takmadan bir müddet elimde tutuyorum. Hem kemoterapinin yan etkileri az olsun, hem de ilaç olarak yarasın diye. Reiki hocam Nilgün Thompson öyle haber yollamış. Üçüncü gün çıkarken, beni her gün muayene eden doktorumla kitapta yer alması gereken bilgiler ve tedavinin ayrıntıları hakkında konuştuk. (Hatta bazı bilgileri yazılı olarak verdi kendisi.) Türkan Hemşire ve ekibi ile 6 Eylül’de görüşmek üzere vedalaşıp eve geldik.

Ertesi sabah bir uyandım ki sanki vücuduma şeytan girmiş gibi, en küçük hücreme kadar bir şeyler oluyor. Kafamı yataktan kaldıramayacak, bir iki adım zor atacak kadar yorgunum, biraz ateşim var. Her tarafım ağrıyor. En kötüsü, kafama yumruk atılmış ve içine cinler dolmuş gibi. Üç gün önce “Kemoterapi değil keyif yaşıyorum” diyen kadın ben değilim sanki... Üstelik ilginç bir şey daha oluyor. Radyoterapi hatırlatması diye bir olgu varmış; bütün boynum ve etrafı, boğazım alev alev yanıyor. Neyse, o kadar dayanılmaz değil. Yoksa buzlu su kompresi yapmak gerekirmiş.

Bir kızdım, bir kızdım kendime. “Ne bu moralsizlik, mil-

let kaç gündür yağmurla uğraşıyor. Sel altında kalmış değilsin, deprem olmuş da göçük altında bir yere sıkışmış da değilsin. Şükret, kendine gel.”

Doğruydu, ama başımı yine yastıktan kaldıramadım. Birkaç gün oradan oraya süründüm. Pek bir şey yiyemedim. İştah tamamiyle gitti. Fakat içim şükran doluydu. Hiç olmazsa sekiz saatte bir Zofran aldığım için bulantı ve kusma olmadı. Akşamları Thylol-hot aldığım için kırıklığım yok oldu, burnumdan rahat nefes alınca geceleri rahat uyudum. Üstelik güzel bir terapi de halloldu. Bir tane kaldı.

MR'DAN KORKMAYIN

Hem bizim hem doktorların hem Amerika'dakilerin gelişmeleri görmeleri için çekilmesi gereken baş ve boyun MR'ları vardı. MR deyince, tetkikler yaptıranlar bilirler; "Ay o tabut gibi şeye mi girilecek!" diye tedirgin olanlar var. Hatta kriz geçirip giremeyenler bile vardır. Halbuki baş tarafı da ayak tarafı da açık bir mini tünel. Üstelik Nişantaşı Hüsrev Gerede Sokak'taki Medica'da MR'ın kocaman penceresi bile var. Güle oynaya gittim. Koldan iğne ile bakılan kısım dahil, yarım saat uslu uslu, hiç kıpırdamadan durdum. Şu MR çok matrak (kulağıma susturucu istememiştim). Tik-tik-tik-tak-tak-tak dırrrt, dırrtt dırt. Sokaklarda çukur açan makineler vardır ya, onun gibi sesler çıkarıyor. "İnşaat bitmediyse biraz daha dursaydım," dedim. Güldüler. Hep birlikte, Nişantaşı'nın o sıkışık binalarına baktığınızda tahmin edemeyeceğiniz büyüklükteki, otlar, çiçekler içindeki bahçeye çıktık. Tetkike gelenlerin yemek bile yiyebileceği oturma yerlerinde gazete okuyanlar, çay kahve içenler... Sönmez'le el ele gezdiğimiz, sonra birbirimizin omzuna yaslanarak bir bankta oturup, "Ne oldu bize? Nasıl savrulduk buraya?" diye düşündüğümüz parktan bile daha güzel. Dr. Murat Dinçer'i tebrik ettik. Ama esas teşekkürüm ilk tetkiklerim, MR'lar,

kan tetkikleri, röntgenler ve saatlerce kıpırdamadan durulması gereken ilacı, zahmetli kanserli bölgeleri işaret eden pet içindi.

Houston'daki MD. Anderson Hastanesi'nde, tetkikleri, nereden getirirseniz getirin, kendileri tekrar yapmakta çok ısrarcılar. Ama Medica'nın ürünlerinden ve raporlarından pek memnun kaldıkları için beni bir daha yormadılar. Raporlar, yorum ve teşhis çok doğru çıktı. Bir kere daha Türk doktorlarını takdir ettik. Artık o kadar iyi yetişmiş doktorlarımız, o kadar iyi tetkik, tedavi yöntemlerimiz ve merkezlerimiz var ki... Televizyonda dizide oynayan, genç yaşta kanser teşhisi konan ve insanın içine dokunan hikâyesiyle takip ettiğimiz genç kızımızı hem de işini bırakmadan iyileştirdiler. Binlerce, on binlerce, neredeyse yüz binlerce iyileşen kanser hastası var ülkemizde. Yakın zamanda, "Hekimlik başka doktorluk başka" diyerek tedavilerin radikallikinden, doktorların hasta psikolojisini hiç düşünmeden her şeyi pat diye moral bozarak söylemesinden şikâyet eden arkadaşım Canan iyileşmişti. Raporunu alınca biraz mahcup, "Çok söyledim ama meğer bu işi biliyorlarmış," diye bu sefer övgüyle bahsetti doktorlardan. Ülkemizde her sene neredeyse yüz bin vaka görülüyormuş. Hastalar, teşhis konanlar, onların yakınları veya "Acaba bugün başımıza gelir mi?" diye tedirgin olanlar... Böyle düşüncelere yüz vermeyin. Ülkemizde bu hastalıkla çok iyi mücadele ediliyor ve tedaviler çok başarılı. Dediğim gibi, iyileşen örneklerle dolu etrafımız. Sıhhatinizin kıymetini bilip doğru beslenin ve benim gibi boyundaki bir lenf bezesi, dört, beş olana kadar beklemeyin. İşaretler değişik olabilir. Ciddiye alın ve erken teşhisin çok önemli olduğunu unutmayın. Korkmayın, tıp artık o kadar ilerledi ki çok ağır, çok ümitsiz denen hastaların iyileşme hikâyelerini duyuyoruz hep. Hatta bir beyle konuştuk tedavimden önce. "Filiz Hanım, ben içki, sigara içmem. Çiftli-

ğim var. Ata binerim, açık havada yaşar, doğal ürünlerle beslenirim. Üç sene önce akciğer teşhisi kondu bana, birkaç aylık ömrümün olduğu söylendi. Yedi ayı neredeyse yatakta, hastanede geçirdim, Bir buçuk yıl uğraştım ama teslim olmadım. Hastalığı atlattım. Artık sadece doğal ortamda yaşamakla kalmıyorum. Hayatımın kıymetini bilerek, en sıradan günlerimin tadına vararak yaşıyorum,” diyerek bana kendi hikâyesiyle moral verdi.

Sıhhatimizin kıymetini hastalanmadan bilelim. Nasıldı o söz: “Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi”.

REİKİ HOCAM

89

Bugün çok keyifliyim. Zira reiki hocam Nilgün Thompson Marmaris'ten dönmüş. Ben 8 Eylül Çarşamba günü kemoterapiye başlamadan, o da perşembe günü iki aylığına Amerika'ya gitmeden önce bana uzun bir reiki yapmak istedi. Aradaki cumartesi ikimize de uygun geldi. Ben yorulmayayım diye o bize geldi. Bir iki saatin bana on dakika gibi geldiği bir ışınlama terapisi yaşadım. Nilgün Hanım bana uzaktan hep yollar. Bazen de gecenin olmayacak saatlerinde ben ondan, sadece içimden geçirerek, yani düşünerek yardımcı olmasını rica ederim. Çoğunlukla duyar ve hiç üşenmeden belki de uykusundan kalkar, bana reiki yollar. Beni rahatlatır. Sonra telefonda konuştuğumuzda Nilgün Hanım bunları doğrular ve şöyle şöyle oldu der. Buna hiç şaşırmayız.

Bunları söylerken, bazı şeylerin tesadüf olabileceğini tabii ki kabul ediyorum. Bazen sevdiklerimizle haberleşmeyiz; birbirimizden, ne düşünüp ne yaşadığımızdan haberimiz olmaz. Ama, ne bileyim ben, çoğunlukla tutuyor işte. Evet, daha tam ispat edilemedi. Ama düşüncenin gücü bir gün mutlaka daha farklı girecek hayatımıza.

Nilgün Thompson gururlu duruşuyla hem saygı uyandı-

ran hem yüzündeki ışıkla insana duru bir huzur veren, eğer pozitif bir kişiliğiniz varsa size müthiş bir güven ve enerji geçiren, yoksa çok mesafeli biri.

Bircan, benim Amerika'ya gitmemden önce bir gün Nilgün Hanım'ın evinde reiki yapışını, dokunuşunu, benim o enerjiyi alırken duruşunu seyrederken çok etkilendi. Seans bittiğinde gözlerini ovuşturuyordu. "Enerjinin yoğunlaşmasını ve hareketini gözümle görür gibi oldum. Bir ara ikiniz de içinden aydınlanmış ampuller gibi ışık oldunuz. Bu benim tüylerimi ürpertti. Acaba yanlış mı görüyorum diye durmadan gözlerimi ovuşturdum. İçimde beni ağlatacak kadar değişik boyutta bir sarsılma oldu. Bu deneyimi hiç unutmayacağım," diye anlattı.

Aradan epey zaman geçti. Geçtiğimiz cumartesi, Nilgün Hanım'ı bana bırakan Bircan'ın bir yerlere yetişmesi gerekiyordu. "Oraya gidince sizi düşünüp gözlerimi kapatacağım ve o anı bir daha görüp g rmeyeceğimi sınavacağım," diyeerek vedalaştı. Sonra telefon edip sordum. Müthiş kelimelerle tekrar anlatmasını beklerken, Bircan, "Oradan oraya koşturup durdum. Hay Allah, sizi düşünmeyi unuttum!" demez mi, çok güldüm.

Nilgün Hanım gitmeden biraz sohbet ettik. Bana "Bu hastalık tecrübesi size ne öğretti?" diye sordu. Düşündüm. Sevginin en büyük zenginlik ve g  olduğunu, paylaşıldıkça büyüdüğünü, hayatımda yakınlarımla olan ilişkilerimi pozitif anlamda değiştirdiğini, ayrıca iyileştikten sonra canımı sıkan hiçbir şeyin i dünyamı bu kadar etkilemesine müsaade etmemem gerektiğini öğrettiğini söyledim.

"Peki evrenin bütünlüğünü sağlayan enerji?" diye üsteledi.

"Evet, dediğim gibi onu bir kere algıladıktan sonra sonsuz bir kabul ediş ve teslimiyet, ışık almayı çok kolaylaştırıyor," diye yanıt verdim.

Negatif enerjinin çok daha yoğun ve organize olduğunu, bir hedefi de olduğundan çok tahrip edici olabileceğini, halbuki pozitif enerjinin hedefi insanlık olduğu için daha dağınık bir şekilde evrene yayıldığını konuştuk.

Nilgün Hanım! “Ne verirsiniz, o katlanarak size geri dönüyor. Negatifi üretenler, katlanarak geri alıyorlar” ettiklerini. Pozitif üretirseniz, o katlanarak size geri dönüyor,” diye çok güzel bir yorum yaptı. “Benim düşüncelerimi nasıl yorumlarsanız yorumlayın, ama şunu unutmayın: İnsan zor anlarında gücü ancak inanç sistemlerinde bulabiliyor.”

Rusya’da Kuzey Osetya’da teröristlerin kuşattığı okuldan görüntüler insanı hasta edecek kadar sarsıcıydı. Çocuğunu umutsuzca arayan bir annenin sonunda ölü bulduğu yavrusunu okşayışı gözümün önünden gitmiyor. Eminim bu satırları okuyan herkes benimle aynı görüşü paylaşıyordur.

Bir de kurtarılan bir çocuğun günlerce sıcakla mücadele si, susuzluktan idrarını içmesi, gözündeki dehşet, her şeye rağmen kanla kaplı minik avucunda sıkı sıkı tuttuğu, ucunda haç olan kolyesi.

Dinleri ne olursa olsun insanlar hayatta kalabilmek için Tanrı’nın bir sembolüne tutunarak güç buluyorlar. Tanrım, ne oldu insanoğluna da bu kadar vahşi, acımasız ve gaddar oldu?. Olanlara artık inanamıyorum ve bir daha bunların hiç yaşanmamasını dilemekten başka bir şey de gelmiyor elden. Ne yazık ki...

YEŞİM YÖNTER

Bu kez sizi tanımaktan mutluluk duyduğum, ilginç biriyle tanıştırmak istiyorum. Hastanede, tanı odama çıkmak üzereyken ıslıl ıslıl bir Türk hanını koşarak geldi yanıma. Kendini tanıttı. Houston'da Türk Gönüllüler Derneği başkanını olarak MD Anderson Kanseri Hastanesi'nde Türk hastalarına yardımcı olan Yeşim Yönter... Şiir kitaplarını getirmiş bana. Bir ihtiyacımı olup olmadığını sordu. En azından bir Türk yemeği falan. O kadar yorgundum ki her şeye teşekkür edip, onu yanaklarından öpüp yukarı çıktını. Sonra iki üç günde bir otelden telefon edip "Paketiniz var" demeye başladılar. Kanseriyle mücadele edenlerin huzur bulduğu felsefe kitapları, düşünce gücüyle, sevginin gücüyle kanseri yenenlerin kitapları, Yeşim Hanım'ın bahçesinden bir demet çiçek, hatta arada bir sefer tasında yoğurt çorbası, zeytinyağlı taze fasulye, bulgur pilavı gibi inceliklerin bulunduğu çeşitli poşetler gayet sevecen bir kartla geliyordu. Ben mide tüpünden beslendiğim için, yemeklerin tadına bakmak Sönmez'e kalıyordu. Ben de kitaplara bakıyordum. Tabii arada teşekkür etmek için Yeşim Hanım'la konuşuyorduk. Bir ara "Ben reiki de öğrendim, size yapmak, sizi rahatlatmak isterim," de-

di. O ara ben çok bulantılı bir devre geçirdim ve kendisini hiç arayamadım.

Derken.. Kötü bir gün geçirmiştım. Lavman yapılırken düştüm bayıldım falan... Artık boynum da çok yanıktı. Yoğurt gibi ilaçla kaplamıştım ağrısını duymamak için. Yastığının üstüne örtüler koydum, ilaç yastığa geçmesin diye. Ama sabahı nasıl edeceğimi bir türlü bilemiyordum. Uzandım, aklıma Yeşim Hanım geldi. İçimden onunla konuşmaya başladım. “Bu gece benim için zor bir gece, bana reiki yollar mısınız?” gibi bir rica ile bitirdim konuşmamı. Bir müddet sonra içim rahatlatıcı bir huzurla doldu. Hatta acı ve ateş uyuştuğundan biraz da uyuduğum için, sabah daha kolay oldu. Ertesi gün Yeşim Hanım’a telefon ettim. “Yeşim Hanım, siz reikiyi duayla karışık mı yapıyorsunuz?”

93

“Nereden biliyorsunuz?” diyerek çok şaşırdı.

“Dün gece sizinle konuştum ve sanıyorum siz bana reiki yolladınız.”

“İnanmayacaksınız, Filiz Hanım, erken yatmıştım. Şiirlerimi yazdığım zamanlarda olduğu gibi bir dürtüyle uyandım ve bu kadar tanıdığım insanın arasında sadece siz vardınız aklımda. Üşenmedim kalktım, bütün inancımla hem dua edip hem bildiğim kadarıyla reiki yolladım,” dedi. İkimiz de etkilenmiştik. “Ama müsaade edin, ben salı günü zaten diğer hastalar için hastanede olacağım. Zahmet söz konusu değil. Size dokunarak reiki yapmak istiyorum. ”

O salı, odamda belki bir saat bedenimin beyaz ışıkla olduğunu, verdiği enerjinin en çok da yüzüme ve boynuma aktığını hissettim. Reiki, bana göre evrendeki sevgi ve şefkati kişinin bütün inancıyla kendine veya başkasına geçirmesi. Sevgi ve şefkat yerine, evrenin iyileştirme gücü olan beyaz enerjinin bilinçle yönlendirilmesi de diyebiliriz. Yeşim Hanım bana çok güzel bir reiki kitabı hediye ederek gitti.

Yeşim Hanım zaten her şeye pozitif, aşkla, sevgiyle bakan

biri. Istese bir iş kadını olarak da kalabilirmiş. Mary Kay Cosmetics firmasında 12 yıl çalışmış, gayet başarılı bir geçmiş var. Kanseri kendi ailesinde olduğu gibi kocasının ailesinde de çok görülen bir hastalık olduğu için, Tanrı'ya çocukları büyüdükten sonra kendini yardıma ihtiyacı olan hastalara adayacağına dair söz vermiş. Hayatına anlam katmanın yolunun insanları mutlu etmekten geçtiğine inanan Yeşim Yönter, "İnsanları mutlu etmek için her zaman uygun şartlarınız olmaz. Hatta zaman zaman rahatsız olmanız da gerekir," diyecek kadar da gerçekçi. Fakat kendisini davasına o kadar adanmış ki hep daha fazlasını yapabilme heyecanı içinde... Aslında belki başta söylemeliydim. Yardım işlerine başladıktan sonra, biri daha başlangıçta, biri daha sonra olmak üzere iki kere kanser teşhisi konmuş kendisine. İlki apandisit kanseri. Beş sene sonra da başka bir organında çıkmış. Ameliyatla tedavilerini olmuş, iki kere kanseri yenmiş biri... Hele ikincisinde öyle bir paniğe kapılmış ki... Çünkü o sırada bir Türk gencine, kanserden kesilen ayağına takılacak protez için on beş bin dolar bulması gerekiyormuş. Tanrı'ya yalvarmış: "Şu an bana güç ver, şiir kitabım Türkiye'de bir numara olmuş. Bana değerli hocalarımla ve arkadaşlarımla hazırladığı töreni görmeyi, protez bacak için toplanan paraları almayı kısmet et, ameliyatımı sonra olayım, ne olur!" diye çok dua etmiş. İstedikleri olmuş, protez bacak için de herkes yardımcı olmuş. Hiç zorlukla karşılaşmadığı için "O kadar içten, o kadar arzuyla, o kadar ısrarlı dua ettim ki Tanrı da lütfetti işte," diyor inanarak. "Bacak takıldı, ameliyat süremi uzatmaları için tümörlerin küçülmesi gerekiyordu, o da oldu. Böylece ameliyatım daha geç yapıldı ve ben iyileştim. Eğer bir manolya kışın ortasında açıp bütün güzelliğini sergileyebiliyorsa, Tanrı aynı mucizeyi insan vücudunda da gerçekleştirir. Bu, Tanrı'nın gücüne ve mucizesine inanarak dua edip çok isteyenlere daha çok olur," diye

devam ediyor. Şiir duygusu da etrafına bu duyarlılıkla bakmasından kaynaklanmış. Bunu o kadar çok istiyormuş ki uykusundan kurulmuş gibi uyanıp geceler boyu yazmış. Şimdilik çocuklar için yazılmış iki şiir kitabı basılmış. Yakında “Hayatımın Kır Çiçekleri” adlı bir kitabı daha çıkacak. Yeşim Hanım’ın 37 senelik çok mutlu bir evliliği var ve şu anda Amerika’da 4 Türk çocuğu okutuyor. “Kanseri Yenən Gençlerin Eğitimi”, ikinci ameliyattan sonra eşi ve kardeşiyle birlikte kurmuş olduğu bir vakıf. Amerika’ya gelmiş, tedavileri nedeniyle hayatları oraya bağımlı olan çocukların, kanserli çocukların eğitimini amaçlayan vakfı Amerika’da yaşayan Türklerin de destekleriyle çocukları okutacak, hat-ta ilaç alacak durumu olmayanlara bu konuda destek verecek kadar büyütmüşler. Türkiye’den kanser kuruluşları Yeşim Hanım’la temasa geçmişler. Belki de yakında kanserli Türk çocuklarını, ailesinin maddi şartları kısıtlı olanları, kanserle savaş halinde olan veya yenmiş olanları okutup onlara gelecek için yaşam umudu vermek istiyor. İlgililerle görüşüp Türkiye’de de bir vakıf kuracak. Gençler tarafından “Yeşim Anne” diye adlandırılan Yönte’ye “Houston’ın Güneşi” diyorlar. Öyle bir sevgi ve umut ışııyla doldurmuş ki hayatını, öyle bir çırpınıyor ki herkes için... Buna ben de şahidim. Kanserli Türk çocuklarının Amerika’da okutulduğu vakfa destek olmak isteyen olursa aşağıdaki adrese müracaat edebilir. Amerika’da vergiden düşülebilen bu tür ödemelerin ülkemizde de kabul edildiğini duydum ama emin değilim... Bu bölümü Yeşim Yönte’den bir şiirle bitirelim.

İçimdeki Çocuk

Benim içimde bir çocuk var.
Hep böyle kalmak ister.
Küçücük, mutlu ve çılgın
Yorulmadan ufuklara koşan
Bazen yıldızlara ulaşan.
Bazen zaman aşan...
Güvencesi sevmek, sevmek
Mutluluğu bıkmadan vermek.
Gülerken yaşadığını hisseden
Ağlarken biteceğini bilen
Peşini bırakmaz amacının
Oyundur ona zorluğu yaşamın...

(Yeşim Yönte'ın e-posta adresi:
yeshim@cancersurvivorsfund.org
www.cancersurvivorsfund.org)

Tanrım, herkes birtakım deneylerden geçiyor şu hayatta.
Neden Yeşim Yönte gibi binlercesi yok... Eğer neşeliyseniz,
keyifliyseniz, sıhhatliyseniz kıymetini bilin...

ON YAŞINDA BİR SAVAŞÇI

97

Bu sefer sizi hiç tanımadığım biriyle tanıştıracam.

Ümitsiz denen vakalarda kanseri yenmiş kişilerle söyleşi yapılmış bir kaset var. 11 yaşında bir erkek çocuğun röportajı çok ilgimi çekti.

George şişman, pek sempatik diyemeyeceğim (belki yaş icabı) bir çocuk... Bir yıl öncesine kadar beynindeki kanser dolayısıyla ümitsiz bir vakaymış. “O zaman çok zayıflamıştım,” diyor. “Bir deri bir kemiktim. Günlük kontrollerim veya gerektiğinde tedavilerim için hastaneye gidip geliyor, saatlerce sadece ve sadece televizyon seyrediyordum,” diyor. Onu hastaneye götürüp getiren, hiçbir şey yediremeyen annesi kahroluyor ‘çocuğuna baktıkça... Bir gün onu karşısına alıp, “Tanrı sana bir hayat bahsetti, ama sen hastalığa teslim oldun. Ne bana acıyorsun ne de hayatın kıymetini bilmek için en ufak gayretin var. Utanmıyor musun on yaşında ölmeye?” diye çok sarsıcı bir konuşma yapıyor.

“O zaman gözüm açıldı; sanki ölümümü kabul etmiş, teslim olmuşum,” diyor George.

O günden sonra ümitsiz dendiği halde iyileşen hastaların derneğine katılıp hikâyelerini öğrenmiş. Onların nasıl bir düşünsel gayretle düşünce gücünü harekete geçirdiklerini

araştırmış. İçindeki bu hastalığı yok etmek için çakralar üzerinde çalışma, bazen beyaz ışıkla, bazen de kendini küçücük yapıp vücudundaki hastalıklı bölgeye giderek, orada temizlik yapıp kötü hücreleri bir poşetle kosmosa yollama (görüntüleme yoluyla olacağına inanmak) gibi metotlar öğrenmiş, bunları ciddiye alarak uygulamış.

“Sonra gülmeyi öğrendim. Artık hayatımda umut var, kendime sevgi duyuyorum ve kanserle gayet uyumlu bir savaş içindeyim. Teslimiyet bitti, iyileşme konusunda ortaya şaşırtıcı sonuçlar çıktı. Şimdi ise benim gibi olanlara kendi hikâyemi anlatıyorum. Annem benden daha mutlu, onu çok seviyorum,” diyor George.

Daha bir sürü hikâye vardı ama beni en çok bu ilgilendirmişti. Bunları okurken, içsel çalışma komik gelebilir. Bioenerji, reiki, düşünce gücünü kullanarak uygulanan iyileştirme teknikleri size mantıksız gelebilir. Önemli olan hastanın teslim olmaması. Herhangi bir şeye inanarak kendine pozitif şeyler yakıştırması. İnanın, bu bağışıklık sistemini de kuvvetlendiriyor, dokulara da ilaç gibi iyi geliyor.

Doktor Mehmet Öz gibi dünyaca ünlü bir doktorumuz bile alternatif tıbbı o kadar inanıyor ki, “Tıbbın yanında mutlaka kullanıyorum. Hastalarımın çok büyük faydasını görüyorum,” diyor. Amerika’da çoğu doktor bunu destekliyor. Çünkü moral ve inanç özellikle kanser tedavisinde ilaç kadar önemli. Kanser gibi, istem dışı büyüyüp hızla bütün vücudu ele geçirmeye çalışan, sinsi ve obur bir düşmana karşı âciz olmamak lazım. Tanı tersine ondan daha güçlü olmak şart. Böyle bir güveni çoğunlukla mantık değil inanç sistemlerinde bulabiliyorsunuz. Aslında hayatın dinamiği enerji. Düşünce de bir enerji. Henüz bu güçle hayatı ne kadar etkilediğimizi bilemiyoruz. Zamanla göreceğiz.

Yarım bardağa bakarken, daima su dolu olan tarafına sevinin. Bu tevekkül veya aptalca bir optimizm değil. Bir kere

hayata bakışınızı gösterir. İnsanların iyi şeylere layık olması gibi, pozitif pozitifini çeker diye düşünebiliriz. Hayata olumlu bakarsak, olumlu şeyler yaşarız. Ama bardakta bazı günler hiç su yoksa, diyeceğimiz bir şey yok. Tabii ki önlenemeyen büyük acılar ve üzüntüler de bu hayatın parçası... O zaman da acılarımızın üzüntülerimizin yasını tutacağız. Hiçbir şeyin kalıcı olmadığını düşünerek.

Ben aslında sözü bu hastalığa getirmek istiyorum. Bazıları teşhis konunca “Niye ben? Niye ben?” diye çok vakit kaybediyorlar. Her şey insanlar için. Bu hastalık bir suçtan dolayı gelmiyor. Üzülmemek, kendine acımamak lazım artık, bu da bir hastalık ve bunun da tedavisi var.

Bundan dolayı insan, hastalığa değil, dünyadaki güzelliklere, dostluklara, sevgiye, pozitif şeylere odaklanmalı. Elbette iyi düşünüp mücadeleyi seçen de var, kötü düşünüp depresyona girmeyi seçen de... Hiçbir zaman negatif olmayın. En azından gayret edin, gibi gibi yapın. Bazen insan güler gibi yaparken hakikaten alışkanlık olur, güler de... Gülmek kadar güzel ilaç var mı? Düğümleri açan, enerjileri düzelten bir güç gülmek. Hayatınızda sizi sevenleri düşünün. Gazetelere bakıp insanların neler çektiklerini bir düşünün. Bir yerden neşe kaynağı bulup zorla da olsa çıkarın. Moral demek hastalığa karşı güçlü olmak, savaşmak, başarmak demek. Bu gücü siz bulacaksınız. Size yardım edenler olacaktır. Ama siz çok istemezseniz, kimse morali sizin içinize koyamaz. Hayatın sizi sevdiğini, karların içinde bile kardelen diye çiçekler açtığını, bazen demirin kıramadığı betonların içinde sarı bir kır çiçeğinin büyüdüğünü, ararsanız, binlerce üç yapraklı yoncanın arasında bir dört yapraklı yonca da bulabileceğinizi unutmayın...

DOKTOR ESER'İN DOSTLUĞU

Houston'da tanıdığımız Türk dostlardan tekrar bahsetmek istiyorum. Ünü Türkiye sınırlarını aşan estetik cerrah, sevgili Onur Erol'dan daha önce bahsettim mi bilmiyorum. Sönmez'in okul arkadaşı. Hatta geçen yaz dördümüz, altı kamaralı bir tekneye yayılarak harika bir mavi yolculuk yapmıştık. Tam iki hafta... Bir arkadaş teknemiz daha vardı. Onlarla da buluştuk. Çok eğlenceli, doğayla iç içe, bol yemekli, harika bir tatildi. Biz Houston'a gitmeden, Onur ve eşi Dr. Sevinç Erol oradaki bir doktor arkadaşlarının telefonlarını verdiler. "Arayın, çok şekerdirler. Senelerdir orada yaşıyorlar. Üstelik estetik cerrah da olsa, doktor olarak size pek çok konuda yardımcı olur," dediler.

Yine de tanımadığımız için telefon edemedik. Ama doktor Eser bizi birkaç gün içinde buldu. Hiçbir yere çıkmak istemeyen ben, kendisinin "Sıkılmışsınızdır, haydi bize gidelim," demesiyle onların evinde buldum kendimi. Otele çok yakın bir yerde, iki katlı, bahçe içinde, çok sempatik bir ev...

Eşi Mehtap Hanım hem çok doğal hem çok hoş bir kadın. Evi de hem çok şık hem de çok rahat edilecek şekilde döşemiş. Evin en büyük kısmı mutfak. Ayrıca yemek ve televizyon odası var, ama bahçedeki yeşillığe bakan, üç oda büyük-

lüğündeki mutfakta da ister yemek yiyin ister televizyon seyredin... En çok hanımlar bayılır herhalde bu kadar keyifli bir mutfağa... Sonraki en büyük bölüm ve konfor, 4-5 yaşlarındaki (Eser Tunca) oğullarına ait. Her şeyi, her şeyi var küçük Eser'in... Devamlı karşısında oturduğu bilgisayarı bile... İnsana mutluluk geçiren bir aile... Dr. Eser uzun yıllar Onur Erol'un yanında yetiştiğini, ondan çok şeyler öğrendiğini söylerken çok rahat. Kendisi Houston'da isim yapmış, Baylon College of Medicine'da çalışan bir estetik cerrah. Kendi buluşu olan bir yöntemle, yüz germeyi dıştan değil ağızdan girerek, hiç dikişsiz, içten yapıyormuş. Orada bir göğüs ameliyatını gördük, çok başarılıydı. Houston'a kontrole gittiğimizde bir bilek inceltme ve yüz gençleştirme operasyonunu daha gösterecek. Doktor Eser, karısı Mehtap Hanım ve küçük Eser'le birlikte lokantalara gittik, onların evlerinde buluştuk. Küçük Eser'le tanıştıgımda saçlıydım. Sonra keltoş olunca, çocuğun ürkmesinden endişelendiğimden, pek fazla birlikte olmak istemedim.. Ama sonunda meseleyi eşarp ve kasketle hallettik halledebildiğimiz kadar. Gerçi Eser bana bir daha eskisi kadar yakın olmadı.

Dr. Eser her seferinde imdadımıza yetişti. Uzak yola gitmek zorunda olduğumuzda bizi hep o götürdü. Mesela uçuk ilacı bulamadık. O gelip bizi aldı; ilacı da buldu. Kaç kere boğazımın dışındaki yaralara kendi kullandığı yara iyileştirici ve ağrı kesicileriyle pansuman yaptı.

Mideme taktıkları tüpü, olduğu yerde çok içeri dışarı hareket etmesin diye, sabitlemek için, derime dikişle tutturmuşlardı. Fakat enfeksiyondan dolayı yara ola ola oradaki deri kulak memesi gibi uzadı, sonunda bir gece koptu. Ne yapacağımızı şaşırdık. Çünkü bu sefer tüp mideme çok uzak veya çok yakın olabilecek şekilde oynuyordu. MD Anderson Acil Servis'e telefon ettim. "Vallahi isterseniz gelin, ama o kadar çok bekleyen var ki hastalar koridorlarda yatıyorlar.

Sabaha karşı sizi alırlar, ama nöbette bu işlemi yapacak arkadaş yok (cuma gecesiydi). Siz en iyisi pazartesi gösterin. Salı günü tüpü taktıkları ameliyathanede dikerler,” demezler mi? O sırada telefon eden Dr. Eser’e anlattık durumu. Ertesi gün tatildi, kendisi çalışmıyordu. “Siz hiç merak etmeyin; şimdi size verdiğim bantlardan uygun olanlarını oraya üst üste yapıştırıp sabitleyin. Ben yarın sabah ofisi açıp orayı diyeceğim,” dedi.

Ertesi gün koca binada (Amerika’daki `kule tipi binaları düşünün) açılmış tek ofisteydik. Sönmez’le ben şaşkındık. Dr. Eser yeğenine asistanlığını yaptırarak, tüpün yanına, bir de yedek olmak üzere iki ayrı dikiş attı. Ona ne kadar teşekkür borçluyum bilemezsiniz. Bütün bunları yaparken aynı zamanda esprili, devamlı gülüyor. Hayatımıza müthiş bir rahatlık ve güven duygusu getirdi. Tanrı bu güzel ailenin mutluluğunu daim etsin...

DR. BANU İLE GURUR DUYDUK

103

Daha Houston'a gittiğimiz ilk günlerde bir hanım telefon etti. Dr. Banu, "MD Anderson Hastanesi'nin meme kanseri bölümünde çalışıyorum. Herhangi bir şekilde bana ihtiyacınız olursa..." diyerek telefonlarını verdi. Birkaç gün sonra Sönmez'le ziyaretine gittik. Son derece zarif bir hanım, sesi ve konuşması da öyle. Hem çok kibar, hem sevecen, hem rahatlatıcı. O hastanede o bölümde çalışması için kim bilir nasıl bir eğitimden, birikimden geçtiğini düşünerek kendisiyle iftihar ettik. Çok da alçakgönüllü bir insan.

Pencereden baktığımda dışarısı aşırı sıcak gibi görünüyordu. Ama Banu Hanım'ın çalıştığı oda buz gibiydi, genel soğutma sistemindetti. Biliyorsunuzdur, Amerikalılar su ve kolayı neredeyse buz halinde içerler; odaların içini de öyle buz gibi yapmaya meraklılar. "Burada üşümüyor musunuz Banu Hanım?" diyecek oldum. "Üşümek ne kelime, donuyorum!" diyerek masanın altından elektrikli sobasını çıkarıp gösterdi. Çok güldük. Çünkü dışarısı 40 derece...

Banu Hanım'la orada daha çok telefonla konuştuk. Derken Avrupa'da çalışan, Dışişleri'nden bir hanım büyükelçi geldi bizim otele. Houston Başkonsolosu'nun eşi Betigül Hanım tanıştırdı, hemen arkadaş olduk. Sönmez zaten tanıyor-

du. Sonra oğlunu, gelinini, kocasını da tanıdım. Gerçi kendisi göğüs kanseri olduğundan, tedavi yerlerimiz ayrıydı. Ama otelde, lobide veya odalarda konuşuyor, birbirimize anlatacak bir şeyler mutlaka buluyorduk. Bazen birbirimizle dergi, kitap değiş tokuşu yapıyorduk. Halimize kâh gülüyor, kâh çok önemli, her şeyin en ileri düzeyde olduğu bir araştırma merkezinde olduğumuz için şükreliyorduk.

Arkadaşım Viyana'da çok önemli bir görevdeydi. Ama hastalığının teşhisi Avrupa'da değil Türkiye'de konmuştu. Dr. Banu Hanım'ın bulunduğu ekibe ameliyatını yaptırdı. İki gün içinde ayağa kaldırdılar onu. İlk kemoterapilerini orada gördü, sonra Viyana'da devam etmek üzere gitti. Bize veda ederken peruğu kafasında kendi saçından daha güzel durduğu gibi, kendi de hiç hasta gibi değildi. Sonra haberleşemedik. Tatile Türkiye'ye gelecekti. İnşallah iyileşmiş ve gönlünce bir tatil yapmıştır. Çünkü küçük oğlu "O iyileşinceye kadar düğün yapmayacağız, "diyordu.

Sonra bir gün yine patolojide çalışan bir Türk aradı ama görüşemedik. Hastane yönetiminde üç Türk vardı. Türkiye Bölümü sorumlusu Elnar Hanım, tercümanlar Levent Bey ve Nuran Hanım... Doktorlarla direkt telefonlaşamadığımızdan, soracağımız her şey için onlara ihtiyacımız oluyordu. Hastane o kadar büyüktü ki bazen gidilecek yerleri, binilecek asansörleri onlardan öğreniyorduk. Veya bir ilacın depodan veya eczaneden alınması bile başlı başına, onlar olmadan yapılamayacak zorluktaydı. İmzalanacak kâğıtları, formaliyeti kısaca anlatıyorlardı. Bunlar arasında, "Kanser hastasımanız, size belirli bir tedavi uygulanıyor, ama ölürseniz bundan biz sorumlu değiliz" gibi şeyler bile vardı.

ECE, AYŞE, ESİN...

Houston Başkonsolosumuz Ali Arsin ve eşi Betigül Hanım daha ilk günlerde bizi Rainbow Lounge'a yemeğe götürdükleri için, Turna ile Osman'ın nikâh yerlerini bulmamız çok iyi oldu. Başkonsolos yardımcısı sevgili arkadaşımız Murat Özçelik kıymıştı nikâhlarını... O arada yaz tatili dolayısıyla Murat Bey'in karısı ve kızı Türkiye'ye gittiler. Murat Bey de göl kenarındaki evine gitmemizi çok istiyordu. Hava çok sıcak ve güneşliydi. Arabanın içinde havalandırmaya dayanamadığımdan araba hamam gibiydi. Boynum en ufak güneş ışığında ütüye tutulmuş gibi olduğundan, Murat Bey'in arabasının yan camını bir havluyla örttük. Kendisi, nasıl becerdiyse, arabasını kullandı.

Göl kenarında harika bir evleri var. Rahatlık adına ne isterseniz var evde. Tam bir keyif yeri. İyi ki gittik. Evde çok cins bir kediyle bir de köpek vardı. Kocaman güzel köpek büyük bir kabahat işlediği için cezalıydı. Bu nedenle onunla tanışıp oynayamadım.

Bizim Houston'da olduğumuz sürede Dice-Kayek firmasının sahipleri Ece ve Ayşe ile de çok sık beraber olduk. Çünkü anneleri, St Lukes Hastanesi'nde dünyaca ünlü Dr. Salem'e tedavi oluyordu. Hatta Ayşe'nin yaşgünü de Houston'daki meşhur Carabbas'ta kutlandı. Hem orayı görmüş oldum, hem de turizmci Mert Dikmen'i, eşini ve dünyada gördüğüm o yaştaki çocuklar (herhalde dört yaşlarında) içinde en güzeli Zeynep'i tanımış oldum. Zeynep'i tarif ederken, Elizabeth Taylor'un küçüklüğü gibi, diyebilirim.

O arada, orada bulunan herkesin tanıdığı Ayşegül Hanım vardı. Kendisi eskiden MD Anderson'da çalışıyordu. Şimdi St Luke'ste çalışıyor. Hem Houston'un her tarafını biliyor, hem hastaneyi, doktoru ve personeli çok iyi tanıyor. Çok yardımsever ve güler yüzlü. Bu yüzden herkes kendisini tanıyor ve çok seviyor, bizim gibi.

Bir gün Ayşe ve Ayşe'nin annesi Esin Hanım, beni Wig World diye bir perukçuya götürdüler. Pembe, mor, kısa, uzun, kıvrırcık, dümdüz, karnaval saçları dahil hepsini deneyip o kadar güldük ki. Ayşe fotoğraf makinesi getirmediğine çok hayıflandı. Mağaza sahibi Çinli kadın ise, birer peruk aldığımız halde bizi neredeyse dükkândan atıyordu.

Kaldığımız otel hastanenin burnunun dibinde. Hatta sokğa bile çıkmadan, asma bir tünelle otele veya hastaneye gidebiliyorsunuz. O katta lokantalar da var. Bir gün, daha başlarda, ben yemek yiyebilirken Ali geldi yanımıza. Mutfakta çalışıyormuş, Yeşim Yönter bulmuş ona bu işi... Yemek yiyemediğim zaman istersem bana orada yoğurt çorbası uydurabilirmiş, ama canım karnıyarık falan isterse o zaman evine buyurmalıymışız. Öyle sempatik bir çocuktuk ki, çok da sevilirdi.

Hep Houston'da rastladığımız Türklerden bahsettim. Şimdi de bir yabancidan bahsetmek istiyorum. Her sabah radyoterapiye giderken, önce açık bir büroda bilgisayar başında oturan çikolata renkli bir kadına kaydımızı yaptırıyorduk. Herkesle tatlı tatlı, fıkır fıkır konuşan, laf atan, takılan çikolata tadında biri... Sabahın köründe hepimiz tekerlekli sandalyelerle bulantılarla boğuşurken o güneş ışığı gibi, neşyle hatırımızı soruyor, şakalar yapıyordu. Mesela bana durmadan "Mrs. Filiz, o kurabiye oğlun nerede? Ne zaman geliyor?" diye takılıyordu. Öpücükler yolluyordu. Ben de ona "Günaydın güneş ışığı, sen olmazsan burası karanlık olur," diyordum.

BUDİST RAHİPLERE DÖNDÜM

107

Yine İstanbul'a dönelim.

Kemoterapi için, üç hafta önce yaptığımız gibi, Nazım Serdar Turhal hocanın denetiminde Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi (Academic Hospital)nin onkoloji servisindeki bir odada üç gün yattım. Orada her şey çok iyiydi ama eve gelince yaşadığım yan etkilerini anlatmayacağım, çünkü çok üzülüyormuşsunuz. Bir terslik olmazsa bu tedavi son diye, gık demeden çekeceğim zorluklarını... Ama şu kadarını söyleyeyim, size saçlarımın nasıl çıktığını yazmıştım. Bütün o minicik asker saçlarım da döküldü. Güzel kokulu tütsüleri olan, çanlarından huzur verici sesler çıkan mabetlerde yaşayan Budist rahiplere döndüm. Türkan hemşire izinliydi. Bu sefer meleklerin başı Canan Caner iki elimde de damarı hiç acıtmadan halletti. Diğer melekleri Ayşegül, Derya, Selma, Mine, Tomris, Tuba her dakika yanımdaydılar. Kimi tansiyonumu, kimi kalp atışı, kimi ateşimi ölçüyordu. İlaçlarımı tam zamanında değiştiriyorlardı. Bunlar rutin bakımlar diyeceksiniz, ama bu kadar kuvvetli bir tedavide takip çok önemli. (Ankara'da aynen benim ilaçlarımı kullanan bir tanıdığımızın kemoterapi sırasında kalbi durmuş ve kendisi anında müdahale edilerek yaşama döndürülmüş.) Öyle ki

folyoya iyice sarılmış, kapalı ilaç şişelerini ellerine zarar verdiği için eldivenle tutuyorlar. Nasıl bir zehir olduğunu anlamamız için yazıyorum. Yemekhane personeli İnci, Muazzez, iştahsız halimle bile bana kebab tadında köfteleri, sevmediğim çorbaları çok farklı tatlar koydukları için yedirmeyi başardılar. Mine, Hasan, Ergün odayı ben istemesem de pırıl pırıl yaptılar. Seyfettin'in ise iki küçük televizyonu var. İkisini de bazı kanalları pırıl pırıl seyredecek şekilde ayarladı. En komiği, dışarıda hava 30 derece iken ben ilaçlardan üşüyorum diye neredeyse kat kaloriferi büyüklüğünde, kocaman bir elektrik sobası getirdi, taktı. Ben ısındıkça tellerden birini kapattık.

YAŞAM BİÇİMİNDE DEĞİŞİKLİK YAPMAK VE BESLENME

109

Dr. Turhal Bey'e göre kanser, diğer pek çok hastalıktan farklı bir hastalık. Bununla mücadele de bir yaklaşım farklılığı gerektiriyor. (Bu yüzden yazılarımda moralin ilaçlar kadar önemli olduğunu vurguladım sanıyorum. Son zamanlarda etrafımda ilaçlarla da iyileşmiş o kadar çok insan gördüm ki. Zorlukları tedavinin bir parçası olarak görmek lazım sadece.)

Dr. Turhal şunları söylüyor:

“Bu hastalığa yaklaşımda, uzmanlarla temas halinde olmak, onların bilgilerinden istifade etmek kişinin işini kolaylaştırır. Bu uzmanlar arasında kanser hastalığı ile ilgili ameliyatlar yapan cerrahlar, ışın tedavisi uzmanı olan radyasyon onkologları ve kanser hastalıkları uzmanı olan medikal onkologlar sayılabileceği gibi, film tetkiklerini değerlendiren radyolog ve nükleer tıp uzmanları, hemşireler, diyetisyenler de var. İnanın ben ve eşim onları can kulağı ile dinledik. Öngördükleri zor şeyleri bile kabul etmemiz tedavimi daha etkin hale getirdi. Yalnız aynı hastalığın tedavisi konusunda değişik yaklaşımlar olabileceği için, değişik uzmanlık alanındaki doktorlarla temasta olunmasının aynı hastalığa yönelik farklı yaklaşımların da öğrenilmesi konusunda faydası olacaktır.

“Kanser hastalığına yakalanan insanların kendi başlarına karar verme konusunda çaresiz oldukları düşüncesi içinde olmamaları gerek. Fakat maalesef bütün diğer sorunlarla baş etmek için geçerli olacak araştırmayı yapmaları en iyiyi, en ideali bulmak için zaman ve mesai harcamaları gerekecek ve eğer bunlar yapılırsa daha olumlu bir sonuca ulaşabileceklerdir.

“Yaşam biçimiyle ilgili değişiklikler yapmanın bu hastalık ile mücadele açısından önemli olduğunu, daha sağlıklı bir yaşam ile ilişkili altın kurallar bulunduğunu bir kere daha hatırlatalım. Bu kurallar (Amerikan doktorlar cemiyetinin önerileri), Bol sebze, meyve, hareketli yaşam, ideal kilo, az kırmızı et, bol balık, 1-2 kadeh şarap şeklinde özetlenebilir.

“Yalnızca yaşam stili ile değil, hayata bakış tarzımızla ilgili yapacağımız değişikliklerin -örneğin daha pozitif olmak, çatışmalardan kaçınmak, etrafımızdaki insanlara hoşgörölü davranmak gibi- de yararı olacaktır. Ancak zaman gelir, hasta bu hastalığın yükünü tek başına ya da çevresindekilerin yardımıyla bile taşıyamayabilir. Bu durumda psikolojik destek amacıyla profesyonel yardım almak bir zayıflık değil, yararlı bir adım olacaktır.

“Kanser hastasının hayattan kopmaması, hastalanmadan önceki aktivitelerini, hastalığının izin verdiği ölçüde devam ettirmek için gayret içinde olması, eğer bunu yapamıyorsa o zaman sürekli kanser hastalığı hakkında düşünmesine engel olacak aktiviteler içinde olması uygun olacaktır.

“‘Hastalık yok, hasta var’ denmesi son derece önemli, çünkü sonuçta her hastanın hastalığının seyri kitaplara, istatistiklere uygun olarak gitmiyor. Bu nedenle bu rakamlara, istatistiklere bakılarak birtakım olumsuz düşüncelere, önyargılara kapılmamak gerekiyor.

“Hastanın olan bitenle ilgili olarak kendisini suçlamaması da son derece önemli. Kişi, kanser tanısının, kendisine

yaptığı kötü bir hareketten dolayı Tanrı'nın verdiği bir ceza olmadığına inandırılmalıdır.

“Patolojik değerlendirmenin yetkin bir merkezde, yetkin bir doktor tarafından yapılması son derece önemlidir. Ayrıca ikinci bir görüş mutlaka alınmalıdır.

“Bütün kemoterapiler tamamlandıktan sonra da hastanın ruhsal durumunda dalgalanmalar olabileceği, bütün psikolojik sıkıntıların kemoterapiler tamamlandıktan sonra tamamen normale dönmeyeceği, hastanın toparlanmasının -bün-yeden bün-yeye değişmekle birlikte- zaman alabileceği, özellikle hasta yakınları tarafından mutlaka bilinmelidir.”

111

Tedavi denince, moral üzerinde çok duruluyor. Ama tabii beslenme konusunda da olmazsa olmazlar var. Yalnız hastalıkta değil kanserden korunma konusunda da. Zaten Osman Müftüoğlu'nun yazıları dahil birçok yerde okumuşsunuzdur. Özetle şöyle; katı yağlar, hayvansal yağlar yerine, o da fazla olmamak kaydıyla zeytinyağı; herhangi bir beyaz ekmek değil, tam tahıl unundan yapılma ekmek veya kepek ekmeği; az yağlı veya yağsız kırmızı et, daha çok beyaz et, yani tavuk (derisi yenmeyecek) ve çokça balık tavsiye ediliyor. Sağlık için en iyi yağlar balık yağları. Kilo problemi yoksa yağsız süt, bolca yoğurt, peynir, tahıllardan çok az da olsa bulgur, çavdar, pirinç, mısır... Baklagiller önemli; nohut, kuru fasulye, soya fasulyesi, mercimek gibi...

Balık yağları demiştik; bunlar kolesterol, hipertansiyon ve kalp ritmine iyi geldiği gibi habis hücre oluşumu, tümör büyümesi ve metastatik yayılmaları önledikleri söyleniyor. Kısacası, bağışıklık sistemini koruduğundan kansere karşı savaşı desteklediği, kanserli hastanın kemoterapiye yanıtını kuvvetlendirdiği gibi, kemoterapi ve radyoterapinin yan etkilerini azaltması balık yağını çok önemli kılıyor. Sağlıklı beslenme açısından ne kadar sık yenirse o kadar iyi demek ki...

Sebze ve meyvenin yerini zaten biliyorsunuz. Neredeyse vejetaryen olmaya özendiriyorlar insanı... Onların da renklerinin en koyusunu seçecekmişiz. Sarının, kırmızının, yeşilin, morun, en koyu olanlarını...

Şeker ihtiyacı için kurutulmuş meyveler ve pekmez tavsiye ediliyor.

En sağlıklı pişirme şekli düdüklü veya çelik tencerede, az suda veya kısa sürede buharda pişirmekmiş. Vitaminlerin de, fazlası toksit olabileceğinden bir uzmana danışarak alınması tavsiye ediliyor. E vitamini takviyesi için (antioksidan ve bağışıklık sistemi açısından önemli) fındık, ceviz, yeşil yapraklı sebzeleri tüketmek gerekiyor. Aynı şekilde gerekli olan C vitamini kaynakları ise portakal, mandalina, greylift, limon, maydanoz, lahana, karnabahar, çilek ve kivi, roka, taze biber, ıspanak, taze domates, kavun. Bu saydıklarımızın bağışıklık sistemimiz için önemi büyük olduğundan, vitamin kalitesini kaybetmemek için çiğ yemeyi tercih edin deniyor. Tedavi gören arkadaşlarım en çok kullandıkları bu besinlerin bir veya birkaçını karıştırıp suyunu sıkarak içiyorlar.

Kök bitkilerden soğanın, daha çok da sarımsağın faydalarını düşünerek bunlara beslenmenizde çok yer vermemiz gerekiyor.

Balık yağlarına tekrar dönelim. En doğal yol, balık yağını bolca balık tüketerek almak. Omega-3'ü ise doktorunuza sormadan almayın, belki koruyucu olarak verebilir. Çok inandığım bir hanımefendi, "Bu bir bağışıklık zafiyeti hastalığı. Bu nedenle bazı besinleri iştahsızım diye geri çevirenler için blender denen aletle sulu karışım hazırlayıp, bolca içmelerini sağlamak lazım," diyor. Örneğin kendisi her gün elma suyu hazırlayıp bazen içine kivi ve çilek atıyormuş, bazen havuç suyu içine çeşitli sebze sapsları ve meyveler karıştırıyormuş. Brokoli de C vitamini deposu ya, onu haşlayıp

blenderda ezdikten sonra az sütle çorba yapıyormuş, içmesi kolay olsun diye.

Bir başka arkadaşım daha var, kocasına iki ayrı yerde kanser teşhisi kondu. Çok şükür, şimdi bir tanesi neredeyse bitmiş, diğeri yüzde seksen gerilemiş. O da kendisi hazırlıyor kocasının itiğ, yediğ karışımları. "yle rastgele yemek bir işe yaramaz. Bu hastalıkla mücadele eden insanın bağışıklık sistemini düşünerek yemesi gerekir. şu an şahsen tercih ettiğimiz sebze, meyve ve köklerin yüzde yüz faydasını gördüğümüze inanıyorum," diyor. Yukarıdakilere ek olarak blendera ısırgan otu, kereviz sapı, bir de Los Angeles'tan aldığı, sinerji adındaki tozdan bir kaşık koyuyormuş.

Bütün bunları doktorunuza sormadan yapmayın. Ama ben size beslenmenin sağlığımız veya tedavimiz açısından ne kadar önemli olduğunu anlatmak için yazıyorum rnekleri...

Bir arkadaşımın kocası da hiçbir şey yiyemiyormuş. Tedavinin büyük bölümünü bol süt içerek geçirmiş, ama kilo vermiş ve tedavisi biraz uzamış.

Ben son günlerde bağırsaklarımın biraz çalışması için a karnına kavun yiyorum. Sonra kahvaltıda protein alarak bir dilim peynir, zayıflamamak için, bol kalorili diye bol bol reel, büyük bir poğaça (ekmek yerine) tüketiyorum. Arada kuru kayısı, kuru eriğ, suyla itiştiriyorum. Boğazım yaralı olduğundan kuru şeyler geçmiyor. Bazen ğleden sonra taze inciri de öyle suyla itiştiriyorum. Bir ğn, kan yapsın diye ya kuzu pırzola ya da bonfile yiyorum; biraz pilav veya preyle... Günde bir veya birkaç kere ıspanak, kabak dolması gibi sebzelerin yanında yine zeytinyağlı fasulye gibi bir sebze yemeye çalışıyorum. Yoğurt her yemekte var. Bazen yiye-meyeceğimi hissedince süt içiyorum. Bu söylediklerimden bazen o kadar az yiyebiliyorum ki o zaman dondurma çeşitlerine başvuruyorum. Çünkü çoğu sütlü (protein) ve bol ka-

lorili... Bir arkadaşına bulantısı olduğu zaman Coca Cola içirirlerdi, ben denemedim.

Bugün bir arkadaşım geliyor, bize kara üzüm suyunu nasıl yapacağımızı öğretecek. Kanı çoğaltmak için bire birmiş. Mantıklı geldi. Her gün iki bardak içeceğim. Çünkü bu hafta kanım yükselmeli ki son kemoterapi yapılabilsin.

Beslenmenin üstünde niye bu kadar duruyoruz derse-
niz... Vücut hastalığın geriliminden, ufak veya büyük ameli-
yatlardan, kemoterapi, radyoterapi gibi tedavilerden geçi-
yorsa, iyi beslenmeye ihtiyacı olacaktır. Çünkü yaraları iyi-
leştirmek için proteine, kaloriye, sıvılara, vitaminlere ve
minerallere ihtiyaç duyacaktır. Sonuçta çabuk iyileşmek ve
kendini iyi hissetmek için, iyi beslenme çok gerekliymiş.

Tedaviler, çoğunlukla tat alma duyusunu yok ettiğinden,
çiğneme, yutma zorluğu yarattığından, hele boğazda yarala-
rın geçmesi uzun sürdüğünden, yemeği işkence haline getir-
se bile, doğru ve yeterince beslenmek için gayret etmeniz ha-
yati derecede önem taşıyor.

Bu bilgiler [www. bitkisiltedavi. com](http://www.bitkisiltedavi.com) adresinden alınmış-
tır. Daha ayrıntılı bilgi için buraya başvurun.

Şunları da unutmayın:

- Mısır çarşısından keçi boynuzu pekmezi alın.
- Yemeklerde musluk suyu kullanılmayacak.
- Şeker, kırmızı et, yağlı süt yok (yoğurt yenebilir, ko-
yun beyaz peyniri kullanılabilir.)
- Alkol-sigara kullanılmayacak.
- Beyaz un, margarin ve rafine gıdalar yok.
- Fast food ve konserve yok.
- Biber ve mayalı yiyecekler yok.
- Bol meyve suyu içilecek.
- Havuç, brokoli, brüksel lahanası, lahana, marul,
maydanoz bol yenecek.

- Sıkça balık yenecek.
- Arada sırada beyaz et yenebilir.
- Mercimek, fasulye, nohut, bulgur yenecek.
- Sarımsak, soğan, domates, bol yenecek.
- Yemeklerde doğal domates salçası kullanılacak.
- Zeytinyağ, ayçiçeği yağı dışında yağ kullanılmayacak.
- Kahverengi şeker, kepekli pirinç kepekli un, kepekli makarna, kepekli doygun ekmek kullanılacak.
- Tahin pekmez, kabak çekirdeği yenecek.
- Kuru üzüm, kuru kayısı ve kuru yemişler yenecek (Amerikan fıstığı kesinlikle yenmeyecek).
- Her gün kayısı çekirdeği 10 adet yenilecek (bir kerede 5-6 tane), daha fazlası zararlı.
- Ayrıca bütün sebzeler ve meyveler yararlı. Isırgan otu suyu, karabaş otu suyu, yer elması, kereviz, karnabahar, avokado, brokoli.

SAĞLIĞIN DEĞERİNİ BİLMEK

Sabah gazetesinde her cumartesi yazılarla buluşuyorduk. Başta yayınevimiz Epsilon olmak üzere, pek çok kişi bu yazıların ve ilavelerinin bir kitapta toplanmasında ısrar ediyordu. Ben içinde olduğum için anlayamıyordum, ama doktorum Serdar Turhal'ın, "Sizin bu hastalığın teşhisinden tedavisine kadar tam da belli olmayan devrede duruşunuz, düşünüşünüz çok ilginç. Hem bir çocuk gibi şakacı, neşeli bakmanız, hem de bilge bir kişi gibi son derece büyük bir olgunlukla, yaşadıklarınızı dram haline getirmeden mücadele etmeniz çok farklıydı. Bunları bir kitap haline getirdiğinizde, pek çok kişi açısından yol gösterici, rahatlatıcı, dolayısıyla faydalı olacağına ben çok inanıyorum," demesi beni etkiledi.

"Peki bu kitapta nelerin altının çizilmesini düşünürsünüz?" deyince bana yazılı notlarını gönderdi. Bu hastalıktan korunmak isteyenlerin ya da teşhis konan kişinin veya yakınlarının yazdıklarımın yararlanabileceğinden çok emindi. "Nedense siz bunun farkında değilsiniz, ama yine tekrarlıyorum. Siz gerçekten çok farklı olduğunuzdan, ben özellikle hasta ve hasta yakınlarının bundan faydalanmalarını istiyorum," diyerek ısrar etmesi beni çok düşündürdü. Dilerim kitap keyifli ve faydalı olur.

Size bu hastalıkla mücadelemi anlatıyorum ya... Sorunlarımı da paylaşıyorum. Hiçbir şeyi olmayıp da canı sıkılanlara veya sıkılmaya değmeyecek şeyleri düşünüp üzülenlere, aslında herkese sağlıklarının kıymetini bildirmek için biraz da.

Radyoterapi bittikten sonra sol yanağımda ve boynumun yine ona yakın kısmında iki tane ben oluşmuştu. Bir iki santim çapında, kenarları girintili çıkıntılı. Üstünde de pütür pütür bir şeyler vardı sanki. Canım sıkılmıştı. “Acaba radyoterapiden kaynaklanan kötü bir şey mi?” diye düşünüyordum. Doktoruma bile sormadan, belki geçer ümidiyle, orayı hafifçe dokunup, “Ne olur geç, beni bir de bunlarla uğraştırma,” diye geçiriyordum içimden. (Çocukların ellerindeki siğillere buğday tanesiyle dokunup okurlar, siğiller geçer ya... Bunu düşünüp, Sönmez’in ışıklı, büyüten tıraş aynasına bakarak dileğimi epey tekrarladım.)

Reiki hocamın geldiğini, bana uzun uzun enerji verdiğini daha önce yazmıştım. İnanmazsınız, bir iki gün sonra elim yanağımda o pütürleri kontrol ederken, bir de baktım ki iyileşmiş, bir yaranın kabuğu gibi pul pul olmuş. Ovunca, ikisi de yok oldu gitti. “Ne ilginç şeyler olabiliyor!” diye Serdar Turhal Bey’e neşeyle anlattığımda, herhalde içinden “Ne tesadüf! Böyle şeylere yoruyor. Ama bırakalım inansın iyi geliyorsa,” demiştir herhalde. Ancak hiç yorum yapmadan, gülererek beni dinledi.

Tabii kazın ayağı her zaman öyle değilmiş. Kemoterapi yapılırken, Zofran adındaki bulantı ilacı damarımdan sızıp elimi şişirmişti. Oradan çıkarıp başka bir damara yerleştirdiler. Günler sonra şişlik indi, damarımın o bölgesinde sanki şişman, mor bir böcek kaldı. Bastırınca acıyor. Ona da aynı yöntemleri uyguladım, hiçbir şey olmadı. “Lasonil kullan” dediler. Bir de üstelik sağ kolumun altında küçük, leblebi gibi bir şey belirdi. İki gün yapmadığım şey kalmadı, reiki falan. Yok, kıpırdamıyor.

Sönmez’le birbirimize belli etmek istemiyoruz ama biraz ürtük. Bana her zamankinden fazla şefkat gösterip saçsız başımı göğsüne koyup okşarken “Nasıl benim güzel karım?” diyor. İçime ilaç gibi geliyor. Ama ben size bir şey söyleyeyim mi? Bence bu sertlik çok acıyor, onun için iltihap olabilir.

Birkaç gün sonra

118

Bugün doktorumuz Serdar Turhal Bey’e kontrole gittik. Ufak bir apse dedi, hatta cerrah arkadaşının da görmesini sağladı. Merhem bile sürmemize gerek yokmuş. O arada kan analizim de yapılmıştı. Kanım Serdar Hoca’nın istediği seviyede değilse bile yükseliyor. Onun “Beni rahatsız eden bir şey yok” demesi yine moral oldu.

Hayati önemi olmayan hiçbir şeye üzülmeyin. Sıhhatinizin kıymetini bilin.

REİKİ

119

Büyük kızımız Gizem “Reiki nedir” diye sorunca çok kısa bir reiki yazısı yazmaya karar verdim.

Reiki Japonca iki kelimeden oluşuyor. “Rei” spiritüel bilgelik ve şuur, “Ki” yaşam gücü... Ki her varlıkta var olan, tüm yaradılışın devamını sağlayan evrensel enerji. Reiki tekniği, bu evrensel yaşam enerjisini yönlendirip harekete geçirmenin ilim ve sanatı. Reiki terapisinde evrensel enerji şuurlu olarak hem fiziksel bedene akıyor hem de enerji bedenlere kişinin ihtiyacı oranında denge ve şifa sağlıyor.

Reiki din veya tarikat değil. Bir inanç sistemi değil. Zihin kontrolü veya hipnoz değil. Masaj tekniği de değil. Kanal enerjisi olmadığı gibi, tek bir organizasyona veya belirli bir zümreye de ait değil.

Faydaları: Kişinin inançlarına ters düşmez, doğal ve destekleyici bir metottur ve bütün diğer terapi metotlarıyla birlikte kullanabilir. Kişinin sevgi ve şefkat duygularını çoğaltıp ruhsal gelişmesini ve güvenini sağlar. Kişiyi stresten kurtarır. Yaşam boyu kullanılabilir. Şuurlu bir enerji, en çok ihtiyaç duyulan bölgeye kendi kendine gider.

Reiki dokunmayla akmaya başlar. (İlaçların yan etkilerini azaltır ve iyileştirmeyi hızlandırır.) Bu enerjiyle uyumlu

olan herkes tarafından kullanılabilir. Reikiyi kullanabilmek veya faydalanabilmek için herhangi bir kültüre, dine veya inanca gerek yoktur. Kişi inansa da inanmasa da bu enerji, tıpkı elektrik akımının kablodan geçmesi gibi, reiki veren kişiden alıcıya, alıcının ihtiyacı oranında akar. Her birimiz bütünün bir parçası olarak birbirimize bağlıyız. Kendimizi evrensel sevgi, bilgi ve güce açınca bunu parçası olduğumuz tüm yaradılışa da akıtırız. Bir kişinin evrensel bütünlükle bütünleşmesi, tüm insanlığı o bütünlüğe yaklaştırır. Bunu sürekli hatırlayarak sorumluluğumuzun bilincinde olmalıyız. Sevgi bütün şifanın kaynağıdır. (Referans; Nilgün Thompson'ın Reiki öğretimi için kullandığı notları).

UZAYDAKİ BÜYÜ

121

Hiç uzaydaki büyüü düşününüz mü? Büyüklü küçüklü bir sürü kitle, aklımızın şimdilik sonsuz diye tanımladığı bir mekânda, devamlı birbirine çekilip çarpışmadan veya çok uzaklaşıp uzay sınırına veya sonsuzluğuna yapışmadan, üst üste yığılmadan, kendi etrafında ve ait olduğu sistem içinde hareketlerini nasıl sürdürüyor acaba değil mi?

Figaro dergisinde resimlerini görmüştüm. Bilim adamları kaosu incelemişler, onda bile bir matematik, bir düzen var. Bu, büyü işte... Bu ölçülü çekim ve insan aklının ermeyeceği büyük zekânın işi. Hepimiz bu enerjinin parçalarıyız. İçimizde kendimizi hasta etmek kadar onarmak için de kullanabileceğimiz enerji var. İnanın ve yaşamak isteyin. Sevdikleriniz ve sevenleriniz için isteyin. Yaşamı çok önemli bir serüven olarak, bir armağan olarak görüp isteyin. Çok isterseniz hem iç hem dış enerjinizi, pozitifliğinizi, moralinizi, güler yüzlülüğünüzü kullanıp, etrafa neşe bile saçabilirsiniz. Tedavinizi yapanlara ve tedavinize güvenin. Bunlar size ekstra güç verecek, sizi hastalık karşısında çok kuvvetli kılacaktır. Mucize iyilikler başkalarına olmuşsa size, bize, bana niye olmasın diye düşünün. Tıpkı Paulo Coelho'nun "Simyacı"sında söylediği gibi, kişi bir şeyi çok ısrarla, hayatını

kaplayacak kadar istiyorsa, evrendeki her şey ona bir şekilde yardımcı olur.

Bunları düşünerek arabanın içinde etrafı seyrediyorum. Sönmez Arnavutköy’de Kolaylar manavından benim sevdiğim şeylerden alıyor. Tam karşıda bakımsız bir bina var. Taşların arasından yeşillikler çıkmış; nasıl cılız, nasıl çelimsiz anlatamam. Ama çok istemişler, taşın bir yerinden yolunu bulup fışkırmışlar işte... Parçası olduğumuz yaşamda öyle çok ki böyle mucizeler. Daha önce de söylediğim gibi, karrın içinde donmayan kardelenler, hatta demiryollarındaki yaşlı, halsiz, ama delinmesi imkânsız, demirin içinden bile çıkan cılız sarı çiçekler. Bunları görebilmek, kendinde de olabileceğine inanmak gerek. İnsanın aklında, kalbinde, vücudunda da çiçekler açar. Onları ancak kalbin gözüyle hisseder, görürüz. Etrafımızdaki sevgili bir bakıştan, bir gülüşten, söylenmemiş bir güzel duygudan bile ışıklanır içimiz.

Her şeyin başı sağlık ama sıhhatiniz yerindeyse lütfen kıymetini bilin. Ufak şeyleri, geçici şeyleri dert edinmeyin. İçinizi olumsuzluk yerine sevgiyle doldurun. Hasta olmamak için, psikosomatik sorunlarınızı dertleşmeyle, arkadaşlarınıza ağlamakla halledemiyorsanız, psikolojik yardım alın. Yoksa içinizde birikenler derinleştikçe, kronikleştikçe patolojiye dönüyor. Dr. Serdar Eren’in de dediği gibi, sizin yerinize vücut konuşuyor.

Şu anda tedavide kullandıkları ilaçların yan etkisi olarak ağız kuruluğu çekiyorum. Tabii ki çok daha beter şeyler var. Ama bu bile o kadar zor ki... Ağızda tükürük olmayınca bunun arkası yaraları, ağız ülseri oluşuyor. Ağızda devamlı bakteri ve mikrop üreyerek yaraların iyileşmesini önüyor. Devamlı su içmek bile işe yaramıyor. Hatta sahte tükürük püskürten spreylere bile fayda etmiyor. Devamlı dişimi fırçalamak, ağız özel bir ilaç suyuyla çalkalamak, dişler çürümesin diye tatları çok kötü macunlar kullanmak, ağız yaraları için

de sodalı suyla çok sık gargara yapmak zorundayım. Gece aldığım uyku ilacıma rağmen burnumun tıkanması ve ağzımın yapışması nedeniyle uyumak çok zor. Gün içinde de konuşmakta, yemek yemekte zorlanıyorum. Tat duyusu o kadar değişmiş ki suya bile kötü metalik bir tat olarak alıyorum. Her şey çamur tadında olduğu ve zor yutulduğu için yediklerim kısıtlı.

Bunları niye anlatıyorum uzun uzun? Basit bir ağız kuruluğu bile insanın hayatını ne kadar zorlaştırıyor. Tekrar ediyorum; sıhhatinizin kıymetini bilin. Nefes alıp vermenin, yürümenin, görmenin, konuşmanın, yemek yemenin tadını çıkarın ve şükredin. Ben şikâyetçi değilim, bu da geçecek... Evet belki aylarca çekeceğim. Ne yapalım? Ay sonunda kontrol için Houston'a gidiyorum. Bana "Tamam, tedavi başarılı oldu, iyileştin," diyeceklerini ümit ediyorum. İşte asıl müjdeyi o zaman sizinle paylaşacağımı, ama yine de daha şimdiden hayata yeniden merhaba deme umuduyla için için seviniyorum. "Siz ve ben başardık, yendik" diye size haberler salacağım ve umarım hayatımda yeni, sağlıklı bir sayfa açılacak. Başka şeylerden bahsedeceğiz artık. İşte o zaman Mevlana'nın şu sözleri geliyor aklıma:

Dünle beraber gitti cancağızım
Ne kadar söz varsa düne ait
Şimdi yeni bir şeyler söylemek lazım...

DUYGU VE DİĞERLERİ

Duygu Asena'nın sağık haberleri beni çok etkiledi. Kendi köşesinde beyinde tümör teşhisi konduğunu söylüyor, yazılarına ise tedavi dışında devam edeceğini anlatıyordu. Yine ne kadar yalın, gururlu ve etkileyici idi. Yüksel Uzel, Ebru Gündeş gibi birkaç arkadaşım daha beyin ameliyatı olup sağıklarına kavuştular. Duygu da inşallah çok yakında kurtulacak ama şimdi akciğer enfeksiyonunu yenmesi lazım. O da olacak.

Ay sonunda ben Houston'a kontrole gideceğim. Bana da iyileşmişsin derlerse, kabul ederse, Duygu, Bircan, ben iyileşmeyi kutlayacağız. Bircan'la telefon ettik Duygu'ya geçmiş olsun demek için... Tesadüfen cep telefonunu kendi açtı. Ben de onu yormadığımı umut ederek söyledim bunları. Düşünüyorum da, meğer ne kadar seviyormuşum onu. Halbuki devamlı görüşen insanlar değiliz. En uzun bir Kapadokya gezisinde -ki çok kalabalıktı-, bir de Almanya'da bir Türkiye projesinin açılışında konuşmuştuk o kadar... Bu sevmenin içinde en çok onu beğenme duygusu var. O bizim Simone de Beauvoir'mız. "Kadının Adı Yok" adlı bir kitapla ,çok kitap okumayan bir ülkeyi salladı. Bir kitapla kadınlara bir devrim hediye etti. Toplumun özellikle kadın kesimini

bu kadar etkileyen başka bir kitap olabileceğini sanmıyorum. Onun etkisiyle, yaşadıklarını kader olarak görmemesi gerektiğini düşünen bir sürü kadın hayatını değiştirdi veya bilinçli bir kabulleniş içine girdi. Ama hiçbir kadın onun kitabını okumadan evvel ve sonra aynı olmadı. Tanrım, ne kadar beğenmişim o kitabı... Konusu, işlenişi, sarsıcı üslubuyla, insanın içine oturuyor, belki dünyada türünde en başarılı yapıtlar arasına giriyordu. İşte insan yazınca böyle bir şey yazmalıydı. Bir hemcinsimiz, erkeklere parmak ısırtacak bir düşünce sistemiyle ve yazdıklarıyla onları şaşırtıyor ve saygılarını kazanıyordu.

125

Cumartesi ve pazar günleri çok önemli isimlerin köşelerinde onun için yazdıklarını okudum, içim ısındı. Çünkü yalnızca takdir değildi bu; o buğulu gözlerle bakan, sakın bir tavırla “dan dan” doğruları söyleyen, erkeklerin şakalaşmaya bayıldığı, kendi doğrularını yaşayan kadını hem güzel buluyorlar, hem de anlaşılan dost olarak da seviyorlardı. Az kaldı iyileşmesine... Şimdi emin ellerde... İnşallah şu enfeksiyon durumu çabucak hallolsun. Ameliyatını da olduktan sonra fıstık gibi olacak. Biz de onu bol bol şımartacağız. Ama şımartmaz ki!

Serdar Turgut Bey’e bir ara çok güvenmişim. Onun umurunda değilse bile, tanımadan önyargılı davranmak deneyimli yazarlara yakışmıyor diye düşünmüştüm. Kendisine acil şifalar diliyorum. Belli ki bütün bu alaycı ifadesi altında son derece duygusal biri... Zaten sağlık durumu iyiye gidiyor. Espri uğruna zaman zaman saklamaya çalıştığı, ciddi olduğunda koyuverdiği müthiş birikimi ve heyecanı ile imza atacağı gazeteyi bizler de heyecanla bekliyoruz.

BİRAZ GÜLELİM

Ay sonu geldi ve ben daha önce de yazdığım gibi kontrollerim için Amerika'ya gidiyorum eşimle... Sadece birkaç gün... Dr. Ang radyologum, Dr. Sabici onkologum olarak, “Kontrollerin devam edecek Türkiye’de, ama bize göre iyileştin,” diyecekler ve ben sizinle paylaşacağım bu müjdeyi...

Hep hastalıkla mücadeleyi konuştuk. Bu kez gülümseyerek okumanız için birkaç fıkra yazmak istedim.

Amerika'dayken duymuştum. Bir ankete göre kadınlar:

1. Angela Jolie'nin dudaklarını ve bacaklarını
2. Halle Bary'nin göğüslerini
3. Julia Roberts'ın yüzünü
4. Jennifer Aniston'un kocası Brad Pitt'i istiyorlarmış.

Kadının biri Azrail'le pazarlık ediyormuş. “Varımı yoğunu harcayıp yapmak istediğim bir şey var. Çok önemli benim için. Ne olur bana bir on sene, sadece bir on sene müsaade et!” diye çok yalvarmış. Azrail de kabul etmiş. Kadın hemen ertesi gün bir kliniğe yatıp her tarafına estetik ameliyat yaptırmış. Bir hafta sonra klinikten çıkmış, caddenin

karşısına geçiyormuş ki bir araba çarmış ve ölmüş. Bakmış Azrail karşısında, onu götürmeye hazırlanıyor.

“Yahu bu ne biçim iş, hani anlaşıştık on sene canımı almayacaktın.”

Azrail dikkatli dikkatli kadına bakmış “Ayyyyy... Ay kusura bakma, vallahi tanıyamadım” demiş.

Zenci bir adam Türkiye’ye gitmek üzere havaalanında... Fakat pasaportunu kaybetmiş. Aramış, taramış, bulamamış. Tam gitmekten ümidini kesmişken bir bakmış, yerde bir başka pasaport... Eline alınca görmüş ki pasaport Leonardo di Caprio’nun (Titanic filminin başrol oyuncusu). “Amaaan pasaport ya işte, işime yarar” deyip uçağa atlamış, gelmiş Yeşilköy’e. Pasaport kontrolde olan Temel’e uzatmış kartını. Temel bakmış karta, resim Leonardo di Caprio. Sapsarışın bir adam, karşısındaki zenci... “İdriis çabuk gelesun bura-ya... Söyle bakayım bağa, şu Titanik var ya Titanik, o batmış mıydı, yoksa yanmış mıydı?”

Bir aralar internette dolaşan, güya gerçek bir olaydan bahsediyorlardı.

Kadının birinin arabasına hırsızlar dadanmış, durmadan müzik setini çalıyorlarmış. Kadıncağız durmadan camını, müzik sisteimini yeniliyormuş, ertesi gün yerinde yeller esi-yormuş. Sonunda arabasının ön camına bir not yazıp koymuş. “Hırsız beyler, lütfen zahmet etmeyin çünkü artık bu arabada müzik seti yok. “ Ertesi gün aşağı indiğinde bir de bakmış ki değil müzik seti, araba bütünüyle yok olmuş. Arabanın durduğu yerde asfaltta tebeşirle kocaman harflerle yazılmış bir not: “Ablacığım takma kafana, biz taktırırız.”

KONTROLLER VAR AMA ŞİMDİLİK YENDİK GİBİ

Ben kanser mi oldum? Ne zaman oldum? Nasıl oldum? Nerelere savrulduk? Yoksa hepsi bir karabasan mıydı? İnsan bazen yabancılaşıyor yaşadıklarına diye düşünürken Paris'e geldik. Sönmez sabahın çok erken saatlerindeki uçaklar yerine ertesi sabahki uçakla Houston'a direkt gitmenin beni daha az yoracağını düşünmüş. Bileti İstanbul-Paris-Houston almış. Onu hemen Rue de Rivoli üzerinde Paris'in en eski, en şık kafelerinden Angelina'ya götürdüm. İç bayıcı Mont Blanc diye kestaneli beze ve kremalı bir pastası var. O gözümde tütüyor. Çay da geldi ama heyecanla bir kaşık aldıktan sonra baktım ki gitmiyor.

Mont Blanc aynı pasta ama tedavilerden sonra benim tat alma duyum değişmiş. Çamur gibi geliyor çoğu yiyecek. Eskiden iki tane yediğim pastaya bakakaldım.

Et yiyebiliyorum. Herhalde soslu kızarmış patateslerle servis edilen meşhur Entrecote'dan yerim diye seviniyorum. I-ıh, o da gitmiyor. Üstelik daha önce sosundan hiç fark etmediğim hardal boğazımı yakıyor. Ona da bakakaldım. Sigara dumanı çok kötü geldi. Çok su içtiğim için tuvalete gideyim dedim. Çıkışta kapı açılmaz, orada kilitli kaldım mı?

Kapının hiçbir yerinde açık yer yok, sımsıkı yapışmış kasa-sına. İçerisi de üç metrekare bir yer. Sönmez belki dışımı, ağzımı çalkalıyorum diye geç gelecek diyorum içimden.

Üstelik cumartesi gecesı, bu saatte kimi bulacaklar kapı-yı kırmak için?

Bulsalar tuvalet o kadar küçük ki, kapı benim üstümde parçalanmadan nasıl açılacak. Bütün vücudumu ateş bastı, kalbim ağzımdan fırlayacak gibi hızlı atıyor. İmdat diye ka-pıyı yumrukluyorum. Neyse, bir müddet sonra gelen turist bir kız da çaresizlikten ağlayarak benim kapımın mandalını sallamaya başladı. Benim de kilitle oynamam yerinden oynattı herhalde. Beş on dakika sonra açıldı. Hiç tanımadığım genç kızla birbirimize sarıldık. Benim kadar değilse bile o da çok korkmuştu.

Bu olaydan sonra Houston'a gidince MR çekilirken (hal-buki tetkik ve tedavilerdeki cesaretimi övüyordu herkes) çok zorlandım. Kalbim çarpıyor, ateş basıyor, kulaklarımda tıkaç olduğu halde çığlık atarak oradan fırlayarak çıkmak istiyorum. 45 dakika o gürültülü makinede kalmak için çok telkin yaptım kendime.

Onkologum Dr. Sabici'yi gördük sonra. Genç, güzel, çok sıcakkanlı bir hanım. Raporlara bakıp beni muayene ettikten sonra okşadı, sarılıp sarılıp öptü. "Zayıflamana rağmen kan verileri iyi. Organlar da çalışıyor. Bakalım Dr. Ang (Radyo-terapist) ne diyecek?" diyerek geçirdi kapıdan. Biraz heyecanlandım ama Sönmez'in elini sıkı sıkı tutup onun şefkati-ne bıraktım kendimi. Akşam İlker geldi. Ona sarıldığımda yanaklarımdan yaşlar akıyordu sessiz sessiz. Halbuki çok sevinmişim, ağlamak nereden çıkmıştı! Oğlum da bize hediyeler getirmiş. İkimizi de öpüyor, güldürüyordu.

Sözmez'e bana aklıyla, şefkatiyle, sevgisiyle çok destek olduğu ve iyileştirdiği için sarap açacağı takımı, bana da kanseri bile zarafetle karşıladığım, mücadele ettiğim için

(onun ifadesi), kendi üslubumla yendiğim için aktörlüğü temsil eden taşlı, çok zarif bir tiyatro maskesi broş... Ertesi gün Dr. Ang burnumu uyuşturup içine ucunda kamerası olan tüpüyle bakarken uçümüz de ne diyecek diye heyecanlıydık.

Amerika'da doktorları öyle dediniz, böyle yaptınız diye çok mahkemeye verdiklerinden midir nedir, gayet temkinli, çok sakın "Tümör görmüyorum. Raporlara göre de tedaviniz bitti. Sadece üç ayda bir kontrolleriniz var, iki sene çok sıkı takiptesiniz. Sonrası da var, ancak beş sene sonra unutabilirsiniz" dediğinde coşkuyla sevinemedik. Sönmez ile ben ona sarılıp alçak sesle, içtenlikle teşekkür ederken İlker "Sizi kutlarım" diye onunla zafer tokalaşması yapıp yine bizi güldürmeyi başardı.

Sönmez bana dönüp "Tünelin sonuna geldik. Bu senin için.." derken sözünü kesip, "Biliyorum, hayata merhaba demek," dedim. Öptüm onları.

Sevgiyle, ilgiyle, tünelin karanlığında yollarıma ışıklar serpiştiren, bana güç veren sizlere çok teşekkür ediyorum.

ESKİ TÜRK FİLMLERİ

131

Sinemaya başlayış sırasıyla Fatma Girik, Türkan Şoray, ben ve Hülya Koçyiğit ilk defa 2001 yılında Ankara’da Uçan Süpürge Kadın Festivali’nin açılış gecesi sahnede birlikte olduk. Oradakileri selamlamak üzere elele tutuşup sahnenin önüne doğru yürürken herkes aynı anda ayağa fırlayıp bizi alkışlamaya başladı. Çok güzel bir duygu patlaması yaşadık seyircilerle. Otuz, kırk sene bizimle beraber büyümüş, aynı sıkıntılardan, aynı mutlu olaylardan etkilenmiş insanlar. Bir müddet televizyon da olmadığı için sinema tek eğlencesi gibi olmuş insanların. Seyrettikçe hayal kurup hayatlarını çoğaltmışlar. Çocuklarına isimlerimizi vermişler. Bugün çocuğumuz yaşıta bir sürü adı Kartal, Cüneyt, Ediz veya Hülya, Türkan olan, çeşitli işlerde çalışan kişiler, “Annem size hayranlığından böyle koymuş adımı” diyor. Meslek seçimini etkilemiş filmlerimiz. Bizleri beğenenlerin bize benzeyen sevgilileri, eşleri olmuş. Bugün mesela Asmalı Konak, Çemberimde Gül Oya gibi çok beğenilen filmlerin yönetmeni Çağan Irmak o devrin oyuncularından etkilendiğini söylüyorsa veya Ferzan Özpetek gibi bir uluslararası yönetmen “Sinemayla ilgilim seyrettiğim filmler ve oyuncularıyla başladı” diyorsa... Ne mutlu bize ki o devirde isim olmuşuz. Laf ara-

mızda ben bunu kendimden çok o zamanlar rekabetsiz bir etkileme aracı olan, senede iki yüz film çevrilen, tapınılacak adamların, tapınılacak kadınların hikâyelerini anlatan sinemanın gücünde ve star sisteminde görüyorum. Bugün bile çocukların beni tanınması, tam da o dönem filmlerinin her gün televizyonda defalarca gösterilmesinden kaynaklanıyor.

Bir ara gençlerin ilgisi, hele Amerika'da okuyan, her türlü lüks imkânı varken Türk filmleri seyretmenin en büyük tiryakiliği olduğunu söyleyen ve "Filiz Akın'ın filmi olduğu zaman beni kimse evden çıkaramaz" diyen sanayici arkadaşımın kızının ilgisi çok şaşırtıyordu beni. "Acaba bu gençler ağır dramlarla alay ederek mi eğleniyor?" diye geçiriyordum içimden. Çünkü bizim gençliğimizde hele yabancı dil öğrenmek ufuk geliştiren, kendini ve dünyayı anlamaya yarayan bir imkan gibi görülmesi gerekirken yerli değerler küçümsemeye başlanır, kendini bilmez bir çocukça şımarıklıkla Türk filmlerine gülmek için gidilirdi. Her kurum gibi onun da kendi sosyo-ekonomik aynası olduğunu anlayamazdı kolej talebeleri.

Günümüz gençliği arasında bir araştırma yaptığımda anladım ki bu çok genç jenerasyon çok ciddi seyrediyor eski Türk filmlerini. Çünkü onları çeken çok büyük bir olgu var bu filmlerde. Kaybettiğimiz manevi değerler... İnsan doğasında henüz kaybolmamış olan, romantizm ve masumiyet. Bugün insanlık iki şeye tapıyor; para ve güç. Bir yanıyla insanlar onlardan daha zevkli olan, onlarla alınamayan aşkı eski Türk filmlerinde arıyor. Buldukları büyük aşkları o kadar özlemişler ki hiçbir abartılı mantıksızlık onları yıldırmıyor. Israrla seyrettikleri, çoğunlukla bir fotoroman tadında olan filmlerde büyük fedakârlıklar, dostluk, arkadaş dayanışması, en ihtiyaç duyulan anda bile paraya karşı değerlerini savunma, romantizmin en kilişeleşmiş unsurları (âşığın yağmur altında beklemesi, deniz kenarında koşmaları, ağaç altında

sohbetler, İstanbul'un o dönemdeki yeşilliği, betonlaşmamış olması, tenhalığı) buluyorlar. Bunları birlikte sıraladığımız zaman genç kızlar olsun. "Benim sevgilim arabasını durdurup sevdiğim çiçeği koparıp bana vermedi ki! Aramız bozuk diye yağmurda pencerenin altında da beklemedi. Hiç olmazsa görmek istiyorum. En ağdalı romantizm karşısında 'Ah, ah' demek istiyorum. Dalga geçtiğim de oluyor ama gerçekten çok zevkle izliyorum, hem de defalarca" diyorlar. (Söyledikleri tiryakilik gibi bir şey.)

Bizler de ayrı bir yere konulmanın zevkini hâlâ yaşıyoruz. Geçen gece küçük kardeşimiz Bircan Usallı Silan'ın hayatımızdan çok kim olduğumuzu ne düşündüğümüzü anlatan "Dört Yapraklı Yonca" (kim olduğumuzu merak edenler, okursanız hoşunuza gidebilir) adlı kitabının Beyoğlu D&R mağazasındaki basın ve halka tanıtma programında ve Epsilon Yayınevi'nin yemeğinde bir aradaydık. Arkadaşlarım ben iyileştim diye durmadan sarıldılar, öptüler, okşadılar; basından arkadaşlarım da öyle zarif bir şekilde geçmiş olsun deyip iltimas geçtiler ki! Dört saat sonunda yorgun, kuruluksan dili damağına yapışmış vaziyette, mutluluktan ağzım kullaklarımda eve döndüm.

BİRAZ SANAT VE SARI BİLEZİK

134

Oya Başar'ın "Yedi Kocalı Hürmüz" oyununun provaları sırasında onunla heyecanını çok paylaştığım için başlayacağı geceyi acayip bir sabırsızlıkla bekliyordum. Belki de bir şeyi bu kadar çok istememek lazım. O gün kanser teşhisi kesinleşti, gün boyunca acele tahlillerin yapılması gerekti. Hatta oyunun başlamasına yakın ben kanserin olduğu bölgeyi ve başka bölgelerde olup olmadığını gösteren, PET taraması denilen (önce iğneyle radyoaktif madde verilen, sonra hiç hareket edilmeden iki saat falan süren) analiz makinesindeydim. Galaya gidenlerden sadece bir arkadaşımın teşhisten haberi vardı. Oya'nın güzel gecesini ve başarısını doya doya yaşayabilmesi için "Sakin hakikati söyleme, heyecandan orada olmadığımızı belki fark etmez" diye rica etmişim ona. Oya tabii fark etmiş ve sorduğunda beraber geleceğimizi düşündüğü arkadaşımın uyduruk bir cevap alınca bize, özellikle bana o kadar kırılmış ki bir daha konuşmamak üzere küsmüş. Üzerinden birkaç gün geçmesini bekledik (üzülmesin, başarısının tadını çıkartsın diye). Ortak arkadaşımın "Bir dinle Filiz'i, bak bildiğin gibi değil, çok şaşıracaksın," ısrarıyla çok gönülsüz bir şekilde bize uğradı. "Oyacığım, hiç senin oyununun ilk gecesine gelmez miyim? Ama sen kuliste hazırlanırken ben hâlâ PET analizi yapan makinede kıpırdamadan yatıyordum," deyince haklı olarak "Nedir o?" diye sordu.

"Şimdi sıkı dur. Şu güzel günlerin tadını çıkar diye bekledim, seni üzmemek istemedim. Ama oyunun başlayacağı gün bana kanser teşhisi kondu," dememle beraber öyle bir ağlamaya başladı ki, (beni ne kadar sevdiğini biliyorum) o zamana kadar gayet metin duran ben de ağlayarak onu teselli etmeye başladım. Çok şükür sonraki günlerde tedaviler sonundaki kontrol sonucunda iyi haberi aldık. Yine kismetmiş, geçen perşembe, oyunun (çarşamba gecesi tekrar başlaması üzerine) ikinci gecesi Harbiye Şehir Tiyatrosu'na, "Yedi Kocalı Hürmüz"ü seyretmeye gittik. Zaten ağzım kuru. Oya'yı seyredeceğim diye heyecandan dilim damağıma yapıştı. Oya-

cığım bir harika. Kadro çok güzel, hepsi çok güzel oynuyor. Çok eğlenceli bir oyun. Meşhur “Tanrım Yedi Koca Ver” şarkısı bile yok. Başrolde Oya Başar’ın olmasıyla başkalık kazanan oyuna yönetmen dansçılarla, müzikleriyle postmodern, eskilerinden çok farklı bir yorum getirmiş. Herkes “Oya sahnede ışık saçıyor” diyor, bittiği zaman yalnız Sönmez’le ben değil, salondaki herkes ayakta (belki on dakika) alkışlıyor. Hem de her gece. Bence oyunun oynandığı gece ve gündüz senarlarını öğrenip bir an önce görün çok eğleneceksiniz.

Geçen Cumartesi günü Istinye CineMax’ta “Gora”yı seyretmeye gittik. Cem Yılmaz’a bayılıyorz zaten. Filme de bayıldık. Tamam, show’unda gülmeden ancak üçe kadar sayabiliyorsunuz. Bu bir Cem Yılmaz stand-up-ı değil ama, ekibin ellerine sağlık; dekoru, kostümü, oyunculuğu hiç aksamayan bir komedi filmi olmuş. Hem de uzayda geçen bir Türk filmi. Ben çok gurur duydum. Cem Yılmaz’a ve diğer tiplere, aklıma geldikçe gülüyorum. Çok güzel çok... Tebrikler... Zaten bütün rekorları kırmasından da belli beğenildiği. Türk sineması için bir kazanç, bir başarı. Darısı diğer filmlerin başına.

Ertesi gün kar yağacak dediler. Bütün gece bomba patlıyormuş gibi şimşekler çaktı, gök gürledi. Sabah kalktığımızda damlar, yerler kar içindeydi. Benim bildiğim, gökyüzünde soğuk ve yağmurun savaşı bitip hava daha da soğuduğunda sessiz sessiz kar yağar. Eskiden ortalık daha çamur yığını olmadığından sadece neşe içinde kartopu, kaydırak oynayan çocukların sesini duyardı insan. Artık yağmur, uğruna şiirlerin yazıldığı romantik bir olay olmaktan çıktı. Şiddetli yağış, kar falan deyince insanın aklına trafikte çekilecek işkence, sellerin zavallı insanların evlerini basması, kayan arabaların kazaları gibi felaket senaryoları geliyor. Halbuki insanın mecburi bir işi yoksa, dışarıda fırtına, gök gürültüsü veya kar varken, belki de bebekliğinde annesinin karnındaki sıcaklığı güveni hatırlar gibi, sevdiğine sarılır gibi, evde yatması ne hoş bir duygu. Ama insan televizyonda insanların çektiği sıkıntıları gördükçe en ufak keyif fikrinden vicdan azabı duyuyor.

Başımı kaldırıp, telaş içinde birbirlerini kovalayan kar ta-

nelerini seyrettim. Bir müddet sonra sakinleştiler, evrenin müziğine eşlik ediyormuş gibi belirli bir ritimde düşerken bir tül perde gibi İstanbul'u sarıp sarmaladılar. Evleri, denizi, köprüyü göremez oldum. İçimi beyaz bir huzur kapladı. Sağlıklı gülümsediğimiz her ana şükretmek gerek diye düşündüm.

Böyle bir hastalık geçirmeseydim belki de fark etmeyecektim. Prenses Diana'nın oğlu Prens Andrew ile bir gazete haberi yapmışlar. Baktım, sağ bileğinde sarı bilezik. Künye formunda, açılıp kapanmadan takılan, üstünde Livestrong yazan plastik bir şey. Tanesi bir dolar. Niye tanesi diyorum. Çünkü alan en az on tane alıp yakınlarına dağıtıyor. Çok moda çok... Bulunmuyor. İlker hastane şoföründen öğrenip Houston'un Akmerkez'i, Shopping Mall'da buldu. On taneden fazla vermediler, ikinci on taneyi bize aldırıldı.

En güzel tarafı da anlamı. Satışından elde edilen para olduğu gibi kanser hastalarının, sanıyorum ihtiyacı olan kanserli çocukların tedavisine gidiyor. Okuduğum günden birkaç gün önce yine Sabah'ta Cemil İpekçi'nin kolunda da dikkatimi çekmişti. Ben, Umutcan, İlker, Sönmez ve spor arkadaşları, hepimiz takıyoruz. Amerika'da her meslekten tanınmış kişilerde, işadamları, sporcular, film starları, top modellerde görebilirsiniz. Hepsi destekliyorlar.

Bizde de keşke kanser hastaları için benzer bilezik yapılsa. O kadar çok ilacını alamayan, tedavisini yaptıramayan hasta var ki...

Belki diyorum, çok büyük bir ilaç firması veya bir kurum sponsorluk başlatarak öncülük ederse, imkânı olmayan kanser hastalarına büyük bir katkı olur. Sanırım, sarı bilezik kampanyasından çok büyük bir para toplandı hastalara. Duyulmayan kalmadı.

Biliyorsunuz Lance Armstrong genç yaşta iki ayrı yerinde kanser olan bir sporcu. Ümitsizliğe kapılmıyor, zorlu bir mücadeleden sonra iyileşip Fransa bisiklet turunu kazanıyor. Üstelik üst üste altı kere. Sarı mayo ve sarı bilezikle. Mücadelesini anlattığı kitabı da etkileyiciymiş.

ALTERNATİF TIP VE NEW-AGE ARAYIŞLARI

Her yeri orkide içinde bir koridordayız. Klasik müzik çalınıyor. Güzel bir Rus kızı aksanlı bir Fransızcayla sorular sorup fiş dolduruyor. Doktor hanım meşgul ama biraz sonra bizi görecekmış.

Çok önemli bir Fransız gazeteci yazar arkadaşımız “Benim tanıdığım bir akupunkturcu var. Devlet büyüklerine falan bakıyor. Houston’daki kontrolden sonra onun Filiz’e bakmasını çok istiyorum,” demişti. Dönüşte Paris’e uğrayıp onun bile zorlukla aldığı randevu saatinde Dr. Nadia Wolf’un muayenehanesindeydik.

Dr. Wolf pek vakti yokmuş gibi telaşla geldi. Kısaca kanser hikâyemi dinledikten sonra “İnsan vücudu günde iki yüz kanser hücresi üretir. Sağlıklı bir sistem bunu elimine eder. Sizin vücudunuzda mutlaka bir fay hattı var ki elimine olmadı ve tümör oluştu” deyip hiç ışık falan olmadan eliyle kulak mememi tutup baktı. “Sizin çok başınız ağrır mı?” diye sorunca, kadın doktor mu, falcı mı anlayamadım. “Evet hem de çok, hem de her gün, bu hastalık olmadan önce ölmek istemiştım çaresizlikten,” dedim.

“Attan düşmüş gibi çok önemli travmalar geçirmiş boyunuz (geçirdiğim tekne ve araba kazalarını özetleyiverdi). Oradaki örselenme ve kireçlenime yapıyor baş ağrınızı,” dedi. “Fay hattı dediğim bozuk hat da bağırsaklarınız. Hiç florası kalmamış, ne yapıyorsunuz?”

“Bağırsaklarımın çalışması için her gün bitkisel Alman çayı içiyorum.”

Bütün bunları muayene etmiyor, kulağıma çıplak gözle bakarak söylüyordu. “Kesin sinameki var içinde, ne flora kalmış, ne faydalı bakteri, ne enzim. Derhal kesin. Ananas gibi (birkaç egzotik meyve adı söyledi. Kolay bulunmadığını söyledik) meyvelerin suyuyla, sebzeyle beslenin” diye tembih etti. “İnek sütü ve ondan elde edilen peynir ve yo-

ğurdu da hiç yemeyin” dedi. “Bağırsaklarınız tembelse çok ihtiyaç duymanız halinde Hygia flore kullanın.” (Homeopatik bir Fransız ürünü, eczanelerde bulunuyor. En zararsız bağırsak çalıştıran bitkisel ilaçmış.)

Verdiği diğer iki homeopatik ilaç da yararlı bakteri ve enzimlerin tekrar üremesi içinmiş. Biraz da şunu söylemek için anlattım bu olayı. İnsanlar, en entelektüelleri bile, tıbbın yanı sıra bir arayış içinde. Bir de bu alternatif tıp koruyucu, gençleştirici özellikleriyle o kadar güzel pazarlanıyor ki. İnsanlara enerjilerle, ışıklarla, çakralarla binlerce senelik Hint, Şaman, Uzakdoğu felsefesiyle uğraşmak daha renkli geliyor.

Üstelik sıhhatli, yaşlarını hiç göstermeyen bu filozoflar veya yaşam guruları görünüşleriyle de fikirlerin doğruluğunu ispat eder gibiler.

En azından akupunktur, aromatik tedaviler, düşünce gücünü kullanarak enerji, ışığı iyileştirme yöntemlerinin ilaç gibi yan etkileri de yok. Sizin de ilginizi çekti mi, en azından bir yerlerde okudunuz mu? İşte bu NEW-AGE akımı.

Teknolojik gelişmelerle robotlaşan, yalnızlaşan, insanın madde yanında manevi, ruhsal yönüne dönük arayışlarının yeni bir çağ gibi dünyayı sardığının iddiası.

İnsanların makinelerle burun buruna yaşaması, yalnızlığı, mutsuzluğu karşısında sevgiyi çağrıştıran her şey güzel...

Not: Koltuk altı spreyleri, ev, tuvalet, dolap kokuları veya kokulu deterjanlar nazofarinks gibi kanserlere veya diğer solunum yolu kanserlerine sebep olabiliyormuş. Siz siz olun çok yakından uzun müddet solumayın.

Apayrı bir konu: Amerika’da her yerde içi haşhaş tohumu gibi bir maddeyle dolu yastıklar satılıyor. Kum torbası gibi her şekle giren bu yastıklar bilhassa boynu kavracağı için çok rahatlatıcı. Havaalanında orta boyu 20 dolar civarında. Peynir ekmek gibi satılıyor. Herhalde yakında burada da her yerde görebilirsiniz.

PSİKOSOMATİK BAĞLANTI

Doktor Serdar Eren, Türk hanımlarının Almanya'ya giderek estetik ameliyatlara oldukları, çok tanınmış, çok başarılı bir cerrah. Kendisini ilk kez Semiramis Pekkan'a geçmiş olsun demek için gittiğimde tanıdım. Çok candan bir insan, hastalığımı duyar duymaz atladı geldi. "Sen hiç son zamanlarda ölmek istedin mi?" diye sorunca dondum kaldım. "Evet o kadar her gün her dakika başım ağrıyordu ki ölsem de kurtulsam diye çok ciddi düşündüm," dedim. "Bak Filiz Tanrı isteseydi canını bir trafik kazasında alır dilediğini yerine getirirdi. Ama sana bir şans vermek istedi. Sana ucunda ölüm olabilecek bir hastalık veriyorum ama, yaşamak istersen hayata asılır, hayata yeniden merhaba dersin. Bak güzel arkadaşım, bunların hastalıkların psikosomatik unsurlarla, bilinç altıyla olan ilişkisine dikkatini çekmek için bu kelimelerle anlattım. Kanseri var ama henüz seni teslim almış değil. Ha gayret, eğer istersen iyileşeceksin, hatta senelerdir çektiğin baş ağrılarına bile çare bulacağız. Sakın 'Aman bıktım bu ağrılardan, ölümden acı yok, o da bir nevi huzur,' diye düşünme, sevdiklerine ve seni sevenlere geri dön."

Gözlerim dolu dolu bu sevecen adama bakakaldım.

Onun hastalık ve psikosomatik bağlantılarıyla ilgili düşüncelerini sizinle paylaşmak için tekrar bir söyleşi yaptık. Bu bölümü de kitabımıza koyarken "Hayata Merhaba" demek isteyenlere yol göstereceğiz.

DR. SERDAR EREN ANLATIYOR

Dikkat ederseniz bir tek kanser için “kötü huylu, habis” sözcüklerini kullanıyoruz. Neden kalp krizi için kötü huylu kalp krizi ya da siroz için kötü huylu siroz demiyoruz. Kanserde olan hadise, kötü huylu lafını hak eden durum nedir?

140 Bu şudur; İnsanın herhangi bir organındaki hücrelerinin birdenbire çoğalması, hem de agresif bir şekilde... Bu çoğalan kötü hücre ne? Bizim kendi vücudumuzdaki kendi dokumuz, özbeöz dokumuz aslında. Bu, agresif bir davranış. Yani davranış biçimi olarak baktığımız zaman sizin vücudunuz birdenbire agresif bir davranışta bulunmaya başlıyor.

Bu hastalığa yakalananlara şöyle bir baktığımızda hep aynı tabloyu görüyoruz. Bu insanlar hiçbir zaman içlerinde kötüyü yaşatmak istemeyen insanlar. Bunlar sevgiyi, coşkuyu yaşarken kötüyü, kini nefreti, kızgınlığı hep içinde tutan ve bunu tutarken de içinden hep kendine kızan insanlar. Sonuç ne? Büyük bir patlama... Kötü huylu bir patlama. O zaman bünye kötüyü yaşamaya başlıyor. Bu çok önemli. Bu bağlantıyı kurduğu zaman, insan kötü olmayı da öğrenmeli. Başkası sizin kötü olduğunu söylediği zaman “Bunu da kabul et, bu onun düşüncesi” diyerek bununla da yaşamayı bilmeli. O zaman denge kuruluyor. Yani duygular arasında bir denge kurduğunuz zaman sağlıklı yaşıyorsunuz. Organların da çok ilginç bir dili vardır. Hep analitik ve psikosomatik yaklaşım. Meme kanserinin ortaya çıkmasının belirli sebebi var. O kişiye özel, o kişiyle, kişinin memesiyle olan ilişkisiyle de ilgili. Kişinin tabii ki dişiliğiyle olan ilişkisiyle de ilgili bir durum bu. Bakıyorsunuz, meme kanseri olan kadınlar genital kanseri de oluyor. Duygu olarak bastırdıkları, bağlantılı, benzer şeyler. Ben bu hastalara baktığım zaman onların kalıplar içinde yaşadıklarını ve sıkışıp kaldıklarını görüyorum. Çıkamıyorlar bu kalıplardan. O zaman onlara profesyonel yardım almalarını öneriyorum. Hastalık korkusunu geçir-

diyseniz, o hastalığı yenmişsiniz demektir.

Bir de hastanın “Benim hayatım şu andan itibaren başlıyor” diyebilmesi çok önemli. Ama bunu rahatlıkla söyleyebilmeniz için birtakım muhakemeleri de bitirmiş olmanız lazımdır. Siz her şeyi kaldırabileceğinizi zannediyorsunuz. Ama vücut “hayır kaldıramam” diyor. Şöyle bir durum var. Haklı olunan meselelerde bazısı kızar, ki ben de böyle yaparım. Çünkü bilirim ki kızmazsam içimden daha çok kanayacağım. Siz kızmadan da gerçekten de güzel bir şekilde tolerans gösterebiliyorsanız bu iyi. Ama bağırarak isteyip, bağırarak yapmayıp, tolerans göstermeye çalışırsanız işte bu çok kötü.

141

Duygularınızı hep yerinde, zamanında, doğru olarak yaşamalısınız. Ama bu arada bilinmesi gereken bir şey daha var; insanın kendisini mutlu olduğunu empoze ederek kandırması gerekir. Bunu hissetmesi lazım. Ben mutluyum demek yetmiyor. İstedığınız kadar söyleyin, eğer bir yerlerden bir şeyler çıkıyorsa bu mekanizmada bir bozukluk vardır. Kişi bel ağrısından doğrulamıyor, “Ben çok çalıştım, onun için” diyor. O zaman çok çalışan herkesin beli ağrırdı ama ağrırmıyor. Birinin eli tutmuyor. Bunlar hep vücudun lisanları.

Basamakları vardır bazı hastalıkların. Bazıları öldürmez insanı, yalnızca birazcık çektirir. Önemli olan senin kendine çok iyi bir yaşam kalitesi uygun görmendir. Bunun parayla ilgisi yok. Kendine seçtiğin yolla ilgili. Sağlık hep önceliklidir. Çünkü mutluluk ona bağlıdır. İnsanın bağışıklık sisteminin zayıflamasını strese bağlarlar. Stres diye bir şey yok. Mutsuzluk en büyük stres.

İnsan, sürekli hastalanıyorsa, yani vücut artık bağırıyorsa bir durup düşünmeli ve üzerindeki bu stresi, olumsuz birikimi, mutsuzluğu hissettiği an oturup birileri ile bunu konuşmalı. Bu çöp tenekesi olayına benzer. Hepimizin çöp tenekesi dolu. Bunu boşaltmadığın sürece az ya da çok pis bir koku çıkartacak. Çöp tenekesi dediğimiz şey nedir? Duy-mak istemediğimiz, işimize yaramayan şeyleri erteleriz ve bir taraflara koyarız. Ama ara sıra bu çöp tenekesinin boşaltılması gerekir. Kadınlar aslında bu işi daha iyi yaparlar. Bir-

birleri ile konuşurlar, kocalarını, çocuklarını şikâyet ederler, ağlarlar ve rahatlarlar. Ama erkekler asla eşlerini bir başka erkeğe şikâyet etmezler. Karım bana şunu yaptı diye ağlamazlar. Onlar zayıflıklarını hemcinsleri ile konuşmalarında ortaya koymazlar. Bu nedenle de evli çiftlerde erkekler ekseri kadınlardan daha önce ölür. Erkekler bu tür birikimlerini daha çok fiziki boşalma ile hallederler. Ama kadınlar her zaman bunu yapamaz. Onların boşalımı ruhi olur.

142

Sözü yine kanser hücrelerine getirecek olursak; kanser, vücudunuzun agresif bir davranışı. Sizin yapmadığınız şeyi, vücudunuz yapmaya başlıyor.

Ama insanın hasta olma ve iyileşme sorumluluğu kendi elinde olmalı. Her şey doktora bırakılmamalı. Evet, ben doktor olarak tedavi yolunda yaptığım her işin sorumluluğunu alırım ama siz de hasta olarak verdiğiniz kararın sorumluluğunu almak durumundasınız. Hastalık öğrenildiğinde “Benim payım bunda neydi?” diye kendi kendine sorabilmeli insan. Bu soruyu sorabildiğiniz anda yine iyileşmede yarı yolu kat etmiş sayılırsınız.

EŞİME SORULAR

En merak ettiğim konulardan birine geldik. Kitabın teşekkür kısmında da yazmıştım. Sönmez olmasaydı ne yapardım bilemiyorum. Bu tünelden birlikte geçti benimle, her dakikasını, zorluğunu yaşayarak. Elimi sıkı sıkı tutarak bütün anlayışı, şefkati ve sevgisiyle yanı başımda oldu. O benim eşim, her şeyim.

Ama ben ona nasıl bir sıkıntı, üzüntü, zorluk yaşattım bilmiyorum ki... Hastalığı ilk duyduğunda neler hissetti? Böyle bir şeyle gece gündüz yaşamak nasıl bir duygu? Sıkılmadı mı? Bunalıp kaçmak istemedi mi? Karşısında gitgide çirkinleşen ve uzun müddet öyle kalan bir kadınla olmak nasıl bir şey? Öyle zamanlar oldu ki koridorlarda kustum. Sönmez ise “Hay Allah” diyeceğine “Üzülme, onlar alışık böyle şeylere, herkes

bu durumda. Bak geldiler bile temizlemeye,” dedi. Lavman yapılırken bütün banyo yapışkan bir ilaç içinde kaldı. Her taraf battı çıktı, o ise bir taraftan bunları yok ediyor, bir taraftan da “Bu kadar sıkma canını, sen benim için yapmaz mıydın?” diye beni teselli ediyordu. Bayılmalar, boynumda oluşan yaraların ilaçla sıvanmış iğrenç manzarası, ağız ve boğaz, burun yaralarının yarattığı, gece onu uyutmayan hırıltılar, biyopsiler, aciller, doktor kontrolü için etrafta acılar içinde bir sürü kanser hastasıyla neredeyse saatlere varan beklemler, ayrıca ilaç almak için beklemler, sabahın köründe tekerlekli sandalyeye bindirdiği karısını saatlerce oradan oraya taşımalar, radyoterapide iki ay neredeyse her gün tedaviyle haşlanmış insanlar arasında yine beklemler. Daha fazla saymayayım da Sönmez’in düşüncelerini alayım şu kadarı için bile...

Sönmez Köksal Cevapları

KBB Uzmanı doktorun Filiz’i biyopsi için bir laboratuara sevketmesini çok olağan karşıladım. Onun için de, bu tür şehire inişlerinde genellikle kendisine refakat etmeye çaba göstermeme rağmen, bazı randevularım olduğu için bu defa yalnız gitmek durumunda kaldı. Ancak, KBB doktoru aldığı biyopsi sonuçları hakkında bana telefon ederek kuşkularını bildirdiğinde hayatımın en önemli şokunu yaşadım. Şok herhalde sıradan kullanılan bir kelime olduğu için böyle tanımlıyorum. Yoksa, yaşadığım, tam manasıyla dünyanın kararması ve karanlığa yuvarlanmaktı.

Yaşamın hızlı akışı içinde insan, böyle bir olayın yalnızca başkalarının başına geleceğini düşünüyor. Kendisinin ve yakınlarının bu tür dramlardan muaf olduğunu zannediyor. Başına geldiğinde de maddi manevi her açıdan hazırlıksız yakalandığından, bu olayı nasıl yaşayacağı konusunda büyük bir paniğe kapılıyor. Filiz’le ortak yaşamımız boyunca- daha önce çok yakın bir arkadaşıyla yaşadığı tecrübenin de etkisiyle- özellikle kanser konusunda çeşitli konuşmalarımız olmuştu. Bana her zaman “böyle bir hastalıkla karşılaşırsam bilmemeyi tercih ederim” demişti. İlk düşünüp karar vermem gereken

nokta bu idi. Teşhis kesinleştğinde bunu Filiz'e söyleyip söylemeyeceğim; söylemeyi kararlaştırdığım taktirde, gecemin gündüzümün hemen her dakikasının beraber geçtiği, böylesine her şeyi bir bakışta anlayan duyarlı birisinden bunu saklamayı nasıl becerebileceğim sorusuydu. İkinci biyopsi sonuçlarının teşhisi kesinleştirmesinden sonra doktorun telefonla bilgi vermesini izleyen saatler yaşamımın herhalde en umutsuz ve karanlık saatleri oldu. Olayı gizli tutup hiç kimse ile paylaşmamak en zoruydu. Ancak, bu olayı akılcılıkla ele almam ve nasıl tedavi edileceğini öğrenmem gerektiği, ilk aldığım karar oldu. Bu tecrübeyi yakın tarihte yaşamış iki dostumu arayıp bilgi edinmeye çalıştım. Ayrıca, bu sırrı kendime saklayıp, Filiz'in öğrenmeyeceği şekilde yaşamımızı sürdürmemizin de mümkün olmayacağını hemen ilk saatlerde gördüm.

Bir iki gün kendime sakladıktan sonra, Filiz'e kendisini şoke etmeden gerçeği nasıl söylediğimi doğrusu pek ayrıntısıyla hatırlamıyorum. Fakat öyle zannediyorum ki, Filiz zaten olağanüstü bir durum yaşadığımızı sezinlemiş ve hayatında yeni bir dönemin başladığını görmüştü. Bu aslında, elele, o dönem ucunda henüz hiçbir ışığın görünmediği zifiri karanlık bir tünele beraberce girişimizdir. Benim açımdan önemli olan, Filiz'e sevgimin gereği her ne olursa olsun bu tünelde hiçbir zaman elimi elinden bırakmayacağımı göstermek ve kaçınılmaz olarak yaşayacağımız sarsıntı ve yalpalamalarda bana tereddütsüzce dayanabileceği duygusunu ve güvenini vermektir.

Böylesine bir hastalıkta, hasta kadar yakını veya yakınlarının da aynı şekilde sarsıntılar yaşaması çok doğal. Benim açımdan en büyük şans Filiz'in çok bilinçli, akılcı, cesaretli, sabırlı ve iyileşmeye kararlı bir hasta olmasıydı. Filiz, bedeli ne olursa olsun bu hastalığı yenecekti. Kararı böyle idi. Bu yaşadığımız deneyde benim en büyük şansımdı; aynı şekilde işimi o ölçüde kolaylaştıran bir nokta idi.

Evliliğimizin onuncu yılını mutlaka kutlamalıydık. Beğeneceğini umduğum ve Filiz'e olan sevgimi simgeleyecek bir armağan almak istedim. Bir yüzüktü o armağan. O aşamalar-

da tedavinin iyi sonuçlanacağına içten içe inanmaya başlamıştım. Kötümser, karamsar ruh halim kaybolmuştu. Ama her şeye rağmen ben hep çok temkinli davranmayı tercih ettim. Halen de öyle düşünüyorum. Bu uzun süre de sürecektir sanıyorum. O sırada büyük biyopsi yapılmıştı, radyoterapi tedavisi başlamak üzereydi. İlk kemoterapi yapılmıştı. Bütün bunlarla aşağı yukarı bir yol haritası belli olmuştu. Bunun verdiği bir güven, belki de kadercilik de rol oynuyor. Filiz'in nikâh gününe kadar saçlarını koruma gayretini kendi yazdıklarından da biliyoruz. Her kadın gibi, Filiz için de görüntü çok önemli, çok da güzel saçları var zaten biliyorsunuz. Tabii bunu anlatmak kolay değil, çok dramatik bir olay. O dramatik olayı beraber yaşayalım dedik. Benden sakınarak, benden kaçınarak tek başına yaşayacağına ve bunu sürekli sorgulayacağına bunu beraber yaşayalım ve bunu bir noktaya çekelim istedim. Çok daha da rahat oldu. Onu çok rahatlattı.

O anı anlatmaya gelince: Benim kendi kesimimde kullandığım küçük bir aletim var. Bu anı yaşayacağımızı düşünerek onu da yanımda götürmüştüm. O kaçınılmaza geldiğimizde bunu ben yapayım, daha kolay olsun niyetiyle yanıma almıştım. Saçı sürekli döküldükçe nasıl görüneceğinin endişesine kapılmamalıydı. Küçük kızımız Turna'nın Osman'la nikâh gününü yaşadıktan sonra Filiz küçük bir çocuk gibi önüme oturdu ve ben otelde onun zaten dökülmeye başlayan o güzel saçlarını kestim. Keserken ikimizin de yaşadığı ama dillendirmediğimiz acı bir duygu vardı elbette. Şakaya vururmuş görünüp o anı daha kolay yaşadığımızı sanıyorum. Biz bu önemli virajı beraberce dönmüş olduk.

O dönemde kadın erkek ilişkisinden öte, eş ilişkisinden öte insan yanının çok değer kazandığı bir ilişki yaşanıyor. İnsan yanını güçlendiren çok derin bir sevgi bağı var. Yalnızca insan olarak yaklaşıncı acıma duygusunu da davet ediyorsun. Bu değil... Aslında sevgi ile bağlandığın insanın başladığı bu sonu bilinmeyen yolculukta kendisine her koşulda refakat edeceğini, beraber olacağını, güçlü bir şekilde göstermek. Bu kader birlikteliğiyle beraber ilişkinin duygusal yanı daha da ön plana çıkıyor. Tabii bu anda sevdiğini sarıp sarmalayarak

kırmadan, şefkatle kollamak gerekir. Bunu bir angarya gibi değil, derin bir istekle, içinden gelerek yapıyorsun.

Aslında dönüp dolaşıp hep aynı noktaya geliyoruz. Sevgi, birlikteliğin yanı sıra ilişkinin en güzel halinden en kötü anına kadar yapılan bir yolculuk... Lavmandı, kusmaktı, insan hali denen bu koşulda her şey yaşanıyor. Ama her şey biz insanlar için. İnsanın kendini kapıp koyuverdiği, tümüyle bıraktığı anlar çok nadir anlardır. Ne kadar yakını olursa olsun, insanın kendini kontrol mekanizması var. Böyle bir kontrol duygusu acıyı ve ruhu etkiliyor. Bu mekanizma Filiz'de tabii çok daha güçlü. Ben bu duyguyu aşmaya, ona yardımcı olmaya çalıştım. Bu mekanizmadan kurtulmasını sağlamaya çalıştım. Artık öyle bir durumdayız ki, ayrı gayrı yok. Bu olayı her yönüyle beraber yaşıyoruz. Hiçbir şeyden çekinmemesi lazım. Filiz de en sonunda bu durumun kendisi için daha rahat olacağını düşünüp kabullendi ve kendisini bir anlamda adeta bana teslim etti. Belki de o dönemi bu kadar rahat geçmemizin bir anahtarı da bu oldu.

Tedavi öylesine ağır ki, hastanın fiziki kadar ruhsal denge-lerini de etkiliyor. Fiziki değişim haliyle kadınlar için daha da önem kazanıyor. Aslında, benim tecrübem, belki de Filiz'e olan sevgim fiziki değişim ötesinde ayrı bir boyut kazandı. Sevginin fizik ötesinde bir duygu olduğu, ancak bu niteliğiyle süreklilik ve derinlik kazandığı, beraberlikleri pekiştirdiği bizim tecrübemizle bir kez daha ispatlanmış oldu.

Filiz yaşamın her anını ve dakikasını güzelleştirmeye çalışan birisidir. Yaşamımızın bu kesitinde de, en güç, en sıkıntılı ve ıstıraplı anlarını dahi her zaman kendisine ve etrafına, bu arada bana saygı ve güzellik içinde yaşatmaya çalıştı. Acısını bana hissettirmemek için içine atmayı tercih etti. Şimdi, tünelin çıkışında gittikçe büyüyen ışığa doğru yine el ele, omuz omuza beraberce yürürken, bu tecrübeyi Filiz'le beraber yaşamamın aslında benim için ne kadar büyük bir şans olduğunu düşünüyor, bunun için Tanrı'ya şükrediyorum ve kendisine olan sevgi ve hayranlığım daha da artıyor.

BEN HOUSTON'A İLK DEFA GELMİYORUM

Bana "Houston'a ilk defa mı geliyorsunuz?" diye sorulduğunda bir suçlu gibi önüme bakıyorum. Gözlerime hücum eden yaşları mümkün olduğunca frenlemeye çalışarak, "Hayır," diyorum. "Bir kere daha, 1987'de gelip bir buçuk ay kadar kalmıştım."

Sizin hiç ikiz kardeşiniz gibi bağlı olduğunuz çok beğenerek sevdiğiniz bir arkadaşınız oldu mu? İşte herkesin zarafetine hayran olduğu güzel insanın hastalığının en ileri, en ağır günlerini Houston'da yaşadık. Zaten İstanbul'a dönünce kaybettik onu. İlik kanseri... İlk teşhis "Altı aylık ömrü var" diye 1981'de, altı sene önce konmuştu. Eşinin olağanüstü gayretleriyle altı sene daha yaşadı. Hem de kontrolleri dışında kaliteli olarak, kışın dağa, yazın denize ve seyahatlerine giderrek... İki sene süren tedavi sonunda yenemediği kanser peşini bırakmadı. Houston'da araştırma merkezi olduğu için son buluşlar da denendi ama İstanbul'daki finali önleyemedik. Houston'a giderken umutluyduk. Ben o sırada Paris'te yaşıyordum. Uçağa binerken benimle vedalaştığını sanıyordu. Halbuki ona eşiyle bir sürpriz hazırlamıştık. Uçakta yanında beni buldu. Çok sevindi. O halsiz haliyle uyurken arada gözlerini açıp açıp rüya mı diye bana bakıyordu. Hem görünüşünde, hem hareketlerinde, hem düşündüğü her şeyde o kadar zarıftı ki onu tanıyıp da hayran olmayan yoktu. Onu kaybettiğimizde, İstanbul'a geldiğimde hava güzeldi ve mahalle aralarındaki çocuklar çığlık çığlığa kahkahalar atarak oynuyorlardı. Arabanın penceresinden onlara bakarken "Hey, Tuncay artık yok, haberiniz var mı?" diye bağırarak geliyordu. İçimden ne havanın güzel olduğuna ne çocukların kahkahalarına inanabiliyordum. Sanki o gün Tuncay'a saygıdan her şey başka olmalı, böyle olağanüstü bir varlığın bu dünyadan göçüşünün yasını tutmalıydı. Hiç olmazsa farkına varmalıydı. Onu unutmak mümkün değil. Beni tanıyanların bildiği gibi onu hep içimde taşıyorum. Okuyacağınız mektup da ona ölümünden üç sene sonra yazdığım birkaç mektuptan biri....

TUNCAYA MEKTUP

Temmuz sonu başladım. (1990)
12 Ağustos'dan önce bitmeli...

Paris,

Sevgili Tuncay,

148 Neredeyse üç yıl oluyor. Belki seninle ilgili anılar netliğini yavaş yavaş kaybediyor. Ne acı! Ama ben hâlâ farkında değilim. Belki eskisinden daha az düşünüyorum seni. Yine de günüm yok ki seni hatırlamayayım, seninle dertleşmeye-yim. Başım deliler gibi ağrıyor her gün... Akupunktur yaptır-dım. Bu adam çok derine sokuyor iğneleri, onun için çok acıtıyor... Zaten bazıları adamın elini ısıyorlarmış. Bazıları da küfür ediyorlarmış. Ben sadece ay! ay! ay! deyip durdum. Tuncay ve ben. Biz cesuruz değil mi Tuncay? Bizim gıkımız çıkmamalı... Ne yazık ki kimse bana çok acıdığından bah-setmemişti, yoksa ay bile demeyecektim. Seninle Houston'da aşağıda bir odaya inip kafa elektrosu gibi garip bir olay yaşamış-tık. O güzelim başına enine boyuna kırmızı çizgiler çizip sonra da noktalar koyup otuz kırk tane fiş gibi bir şeylerle elektrik verip beyindeki tahribatı görmek istemişlerdi. Hare-ketsiz durduğun anda korkunç ağrıların olduğu için bir ta-raftan sayfalarca garip çizgiler çıkarken sen acıdan kıvranı-yordun. Kız bana sert bir sesle "hareket etmemeli" dedikçe ben sessizce ağlayarak seni yatıştırmaya çalışıyordum. Kapa-lı gözlerinden ip gibi yaşlar iniyordu yattığın yere... Zaten çok zayıflamış olduğun için incecik boynun ve didikledikle-ri saçlarınla tam bir işkence sahnesi gibiydi. Neler çektin ve biz de seyrettik.

Houston sanki uzayda geçen bir karabasan gibiydi. Her istasyonda ayrı bir olay. Geceleri yattığım zaman karanlık çelik gibi etrafımı sıkıştırıyor, beynimi, kalbimi ve iç organ-larımı sanki atmacalar didik didik edip dışarı çıkarıyorlardı.

Acıdan acıyan beynimi tekrar sokmak ister gibi alnımı sıkı sıkı tutup, yanımdaki yatakta yatan Cavidan'ı korkutmamak için sesimi mümkün olduğu kadar normalleştirerek "Bu gerçek olamaz, rüya görüyoruz değil mi Cavidan?" diye soruyordum. Senin yanına gelip nöbetleşe durduğumuz zaman bile senden uzakta olmaktan daha az korkunçtu. Çünkü senin o melek yüzün, sonsuz sabrın, arada bir gülümsemen işi biraz daha hafifletiyordu. O zaman ümitleniyorduk çünkü...

Modellere bakman, güzel pijamalar istemen, bize rengini modelini tarif etmen, sana iki lokma yedirme telaşı içinde koku gelmesin diye orayı burayı kapatmamızı gülümseyerek seyretmen ölüm fikrini uzaklaştırıyordu. Belki diyorduk... Belki tedaviyle uzatabilirsek birkaç sene daha, o zamana kadar bulunacak ilk çareyi eşi Tuncay'a ulaştırır... Onun dediği gibi on sene uzatabilseydik ömrünü, mutlaka gerçekleşecek ilk mucizeden biri sen olacaktın. Bu kadar bağlı olduğun hayata, insanlara, sevgiye, köpeklere, bitkilere, canlı, cansız güzel her şeye karşılık kader gibi hastalıktan beter bir illete zaten sen de kendini teslim etmiyordun. İyi de yaptın Tuncay. Ben seni biraz daha gördüm konuştum, dokundum, yanaklarını öptüm. Seninle olan filmin son karelerini öyle dikkatli ve ezberleyerek beynime çizdim ki seni yalnız kendim için değil, senin için de içimde tekrar yaşatacak kadar kaydettim. Çocuğuma bile hatalarım olmuştur. Ama seninle geçirdiğimiz son seneler için katiyen vicdan azabı çekmiyorum. Çünkü kapasitem bu... Ve ne kadar memnunum ki bu kapasitemi kullandım. "Sanki senin yapabileceğin her şeyi yaptım" rahatlığı var. Bu hissi bile sen verdin bana bakışınla, sözlerinle... Senin için iyi oldu diyorum. Çünkü geldiğinde o yere güller serilen evinde, gecenin yarısı duvara dayanmış "Abla dondurma getireyim mi?" diye soran bir İsmet'i, sabahın köründe veya olmadık zamanlarda sessizce bahçede bir köşede oturan Faik Bey'i, "Ablacığım, ablacığım" diye candan etrafında dönen Nur'u, çocuk kafasıyla tam anlayamadan tanrılaştırdığı idealindeki kadını dehşetle seyreden Zeynep'i, senin mükemmelliğinle başkalaşan Fatoş'u, acını

kabul etmemek için sanki yüzünde aptal bir gülümsemeyle, içmeden sarhoş gözüyle seni seyrederken burnu kanayan Yücel Ağabey'i, çok genç, çok uçarı kendi havasında olması gerekirken senin farkına varan, koca boylu, minicik bir çocuk kalbi taşıyan Biricik'i, sanki annesi sen misin yoksa Filiz mi biraz karıştıran ve sana bebekliğindeki gibi sokulan İlker'i, sana görmediğin bir insan cinsi gibi inceleyerek bakan, etkilenmekten migreni tutan Ayla'yı, gökyüzünün değişen renklerini, rüzgârı, yaprakları, minicik kuşları bile gözlerini kocaman kocaman açıp içine resmetmenin zenginliğiyle durdu zaman... Onun için keşke bir kazayla olsaydı bu terk ediş hiç diyemiyorum. Sanki korkunç hastalıktan başka her şey senin istediğin gibiydi... Vedalaşmadan, doymaya biraz daha gayret etmeden olsaydı. Genç yaşta bitirdiğin misafirliğine sanki ilerideki yıllardakileri de azcık katmış gibiydin. İyi ki tık diye aniden kopmadı. Dualar yağdırdığımız Allah nerede? Tanrı bizi unuttu... Artık ne yazık ki filmi geriye alamıyoruz. Tuncay, bazen çok mutlu olduğum; deliler gibi güldüğüm oluyor. Bundan utanmıyorum. Seninle paylaşıyorum gibi... Bazen içimden seninle konuşuyorum saatlerce... Belki bunlar azalacak zamanla. Onun için ağlamadan seni anmaya, gülerek, tat alarak, tekrar senden bahsetmeye dönüş yapmaya çalışıyorum. Bunu, bütün seni tanıyanların zevkle yapması lazım. Buna ihtiyacımız var... Çünkü o bo-vutta sen varsın... Çünkü sen tekrarlanıyorsun bir nevi yaşam gibi... Çünkü zaten hayat rüya gibi. Dün ve bugün yaşadıklarımız çok mu kesin sanki! Bugün dediğimiz bile hemen dün olduğuna göre biz yaşadıklarımızı öyle farz ediyoruz. Koşarak herkes her gün ölümüne yaklaşıyor. Sen anılmak isterdin. Hiç merak etme, öyle kolay ki seni anmak, öyle bir imza atmışsın ki beraberliklerine... Söz veriyorum seni mümkün olduğu kadar göz yaşına boğmayacağız. Ama yara acıyor. Arada kaçırırsak bize kızma. Zamanla başaracağız canım Tuncaycığım.

Söminenin üstünde yeni bir resmini gördüm. Öyle güzel-sin ki... Ellerinin duruşundan, vücudunun her kısmından

güzellik ve zarafet fıskırıyor. Kalbin gözlerindeki olgunluğa toplanmış sanki. Elllerinde ise senden sevgiden başka hiçbir şey beklemeyen tek varlık Kikka! O kadar güzel bir resim ki! Senin o halini unutmuş olmaktan utanç duydum. Seni öyle hatırlamalıyım halbuki... Sen öyle isterdin. O resimden ben de istemeye karar verdim...

“Ben çok eğlenceli bir insan değilim” derdin. “Ne anlıyor benden birtakım arkadaşlar?” Halbuki o eşsiz dengenin altında bulaşıcı bir hastalık gibi yaşama sevincin yatıyordu herkese geçirdiğin. İyi ve güzel görme çaban her şeyi fevkalade gören mantığına rağmen öyle büyüktü ki, her şeyi olduğu gibi fark ediyor fakat istediğin gibi görüyordun. Senin iyimser görüşün, yaptığın olumlu yorumlar, olayların ve hayatın seyrini değiştiriyordu. Garip sezilerinle yönlendiriyordun etrafındakileri. Onun için her yerde sertliğiyle, kaballığıyla tanınan insanlar bile senin yanında, sana davranışlarında, bambaşka oluyorlardı. Senden ders almamız gereken prensipler o kadar çok ki! En mühimi gerçeklerden hiçbir zaman ayrılmıyordun. Yoksa kendi uydurduğun bir dünyada inandırıcılıklardan uzak uçup giderdin. İnsanlara ihtiyacın olmadığı ve kendi kendine yetme özelliğiyle üstünlüğünü dolayısıyla kuvvetini ilk başta belli ediyordun. Bizim gibi ufak sürtüşmeleri hiç boş vermeyip tavrını hemen koyuyordun üşenmeden. Dolayısıyla, kendi koyduğun sınırların aşılmayacağını bilmeleri gerekiyordu. Üstelik sevilmenin, insanlardan mümkün olduğu kadar istememekte ve tersine vermekte saklı olduğunu keşfetmiştin. Bence sevilmenin en birinci şartı bu. İnsanlardan istedikçe antipatik oluyorsun. Herkes mutlu ve verici insanların peşinde. Mutluluğu her şeyde bulabilmen seni muazzam bağımsız kılıyor... Etrafındaki güzeli iyiyi zorla arayan bulan, neşeyle keşifler yapan, papatya tarlasında bir bayram günü tek başına oynayan ufak bir kız çocuğu gibiydin. Herkes senin dağıttığın bu mutlu imaja doğru çekiliyordu.

Geçen gün çok güzel bir deyiş okudum. “Sevmek illaki aşk demek değil ki, sevmenin biçimleri var. Mühim olan dü-

Filiz Akin benim çocukluğumun ilk genç-
lık dönemimin idoluydu. Bu idol bir yandan
ilâhi bir güç taşıyor, bir yandan da o zayıf
gizgileriyle nadide, kırılğan kristal bir blogger
hatırlatıyordu.

Önce kızıya geçiş dönemimi onun hiçbir
filmini kaçırmadan gazetelerde, dergilerde onunla
ilgili çıkan fotoğrafları, röportajları hatta en
küçük bir haberi bile toplayarak geçiriyordum.
Bunlardan koca koca albümler oluştuyordu, farkında
olmadan o albümlere Filiz Akin'a olan sevgimi
yükliyordum.

Sonra büyüdüm, evlendim, çocuklarım oldu.
Kendi evliliğimin, çocuklarımla albümlerini de
yaptım. Ama Filiz Akin'ın albümleri yerini hep korudu.

Derken bütün Türkiye ile beraber ben de o
fakir haberi duydum. Benim kristal biblonun bir
darbe almıştı. Ama o kırılğan biblonun gerisindeki
güçlü ruhun bunun da üstesinden geleceğine inandım.
Dualarımla onun yanında olmaya çalıştım. Yine
de aklıma gelen bazı olasılıklarla çok gıyaset,
döktüğümü itiraf etmeliyim. Ama aklıma gelen-
lerden çok sevgilerime kulak verdiğimde, sonucu
hayırlı olacağını önceden biliyordum.

İşte o günlerde yıllardır yasantımın bir
parçası olarak sakladığım albümlerin mutlaka
çok kuvvetli bir sevgi enerjisi barındırdığını
fark ettim. O andan itibaren de fet düşüncem,

bu albümleri Filiz Atın'a ulaştırarak, ona bu sevgi enerjisini iletmenin etkili bir yol olacağına inanıyordum. Sonuçta o albümler (Sn. Bircan Ussallı Silan eliyle) ona ulaştı.

Elbette sadece o albümler değil, öncelikle yakınlarının ve diğer müğenilerce seveninin duaları ve sevgilerinin gücü birleştirdi bir anlamda. Tıbbın yanında bu enerjilerin de onu desteklediğine ve bundan böyle de destekleyeceğine yürekle inanıyorum.

Sanki bu, Filiz Atın'ın kendisinden yansıyan sevginin katlanarak ona dönmesidir bence...

2. Ocak 2005

Arzu Döker

Sayın,

Filiz Alın Hanımefendi,

Başınıza gelen elim olayı, Subah Gazetesinden haber aldım. Sot oldum, ne taktar üzöldüğümü anlatamam. İnt. böyle şeyler sevdiğimizizin değil de, hep bastakırının başına gelmiş gibidir ya; inanamadım.

154

Gök üzgündü. Ben de benin gibi sizi severler yanınız. Böyle durum size ne faydası var bilmiyorum ama yanınızdayız, şükrimiz. Sizde bu illeti yeneceğinize eminim. Bizim bu sevgiden emin olduğum taktar eminim. Marulınızı yürek tutun; zaten öyle olduğuna saygıya sorunuz.

Sevimsiz, kuyunuz, kışpajınız son haline taktar oldu. Sizi "Beyler Kızı Reyhan", Taktığınız "Kışpaj Sevgili" sisiniz. Kışpaj bizi habersiz bulduğunuz Sizi çok seviyoruz. Ne taktar ustat olsun ki sizin sevdiğinizin kuyuyu sevdiğini bilsek. İyiyetimin anlamı taktar. Sizi geyektar yürekten severlerin yemininde olduğuna bilin.

Sizlere hürmetler,

Akl şifakur.

TUĞRAK CANBAZ

e-mail: tugrakanbaz@gmail.com.

TÜRK EĞİTİM DERNEĞİ GENEL MERKEZİ

Sayı :

Kızılırmak Sokak No. 9
Kocatepe/ANKARA

04 - TED / 300.060 /59/792

14.08.2004

Telefon:
418 06 14

Fax :
417 53 65

Sayın Filiz Akın,

Sağlığınıza ilgili gelişmeleri medyadan izliyerek takip etmekteyiz. Bugüne kadar başarıyla gerçekleştirdiğiniz tüm rollerin belki de en zor olanını bugünlerde yaşıyorsunuz ama biz inanıyoruz ki bizim Filiz Akınımız her zaman olduğu gibi bu rolü de başarıyla gende bırakacak ve bu film mutlu sonla bitecek...

122

Tüm TED Ailesi olarak sağlığınıza duacı olduğumuzu bilmenizi ister, sevgi ve saygılarımızı sunarız.

Selçuk PEHLİVANOĞLU

Türk Eğitim Derneği

Genel Başkanı

şünce boyutunda o heyecanı yakalamak. İnsanlar en çok sevince güzelleşiyorlar.” Çok doğru. O kadar sevilme seni mutlu ediyor ki, yaşlı teyzelere kadar yapacak bir iyilik, söyleyecek güzel bir söz buluyordun, hiçbir şey olmasa kuştan, daldan, çiçekten sevgi çıkaran, oradan oraya konan sevgi toplayan bir arı gibiydin. Sonra da bu sevgiyi bir biçimini bulup dağıtıyordun.

156 Tuncay, kusursuz değilim, senin kendini beğendiğin kadar olmasa da etrafımdaki insanların basitliklerine baktıkça kendimi beğeniyorum. O arada sıhhatimin çok bozuk olmasının, dikkatsiz oluşumun, mücadele gücümün olmamasının, unutkan oluşumun farkındayım. Ama benim için “etrafıma bakıyorum da Filiz ne kadar farklı, ne klas insan” demişsin!. Bunu senden duymak ne kadar güzel biliyor musun? Söz veriyorum ben yaşadıkça içimde olan sen de yaşayacaksın. İnsanları güldüreceğim, düşündüreceğim, yatıştırıp huzur geçireceğim, onları biçim biçim sevip kendi çapımda jestler yapıp mutluluklarını, şaşkınlıklarını seyredeceğim. Sen hep genç kalacaksın. Ama ben de kararlıyım, geç ihtiyarlayacağım, aynı seninle sözleştiğimiz gibi. Şimdi bir engel var. Her günkü baş ağrılarım. İnşallah onu da halledeceğiz.

Aynaya bakmama lüzum yok. “Arkadaşım seni çok seviyorum. Sakın unutma. Kikka’nın annesi” yazısı duruyor. Tuncaycığım, sakın unutma diyorsun. Aslında zaten mümkün mü? 12 Ağustos sembolik bir gün. Senin güzelliğin, zarafetin devam ediyor ve seni hâlâ çok beğenmek ve hiç unutmamak öyle kolay ki...

Filiz

MEKTUPLAR, E-MAİLLER

157

Hastalığım duyulduğu andan itibaren bana güç veren mektup, e-mail ya da telefon yoluyla pek çok mesaj aldım. Benim için hepsi birbirinden daha değerli... Buraya yalnızca rastgele aralarından seçtiklerimi aldım. Sevginin paylaşıldıkça çoğaldığına ve güzelleştiğine örnek bu mesajlar... Bunları hep paylaşmaya o kadar gönüllüyüm ki...

Haftalardır sevgili Bircan Usallı Silan'dan, Sabah gazetesindeki yazılardan sadece yüreğimle, beynimle değil, tüm varlığım ile haberlerinizi izliyorum. 1966 yılından bu yana, en fanatik hayranınız olmanın onurunu, ayrıcalığını yaşamış bir insan olarak tüm içtenliğimle, pozitif enerjimle ve hatta dualarım, St Antuan'da yaktığım mumlarla sağlığını için varım. Bilir misiniz ki, siz sadece milyonları etkilemediniz, topluma güzellikler sunan biriydiniz. Bir öncü. Güzel ve zarif olan her şey demektiniz. Yıllardan yıllara hiç değişmedi bu misyonunuz.

158 Bircan'ın kitapta kullanması için, size ait arşivimdeki fotoğraflardan en beğendiklerimi seçtim. Takdir edersiniz ki, üç bine yakın fotoğraf arasında en güzeli bulmak zordu. Çünkü her fotoğraf bir başka anlam, bir başka güzellikle doluydu benim için.

Amerika'dayken ve buradayken aramamamı ne olur mazur görün, rahatsız etmekten çekindim. Tekrar döndünüz İstanbul'a...

Sağlıklı, neşe dolu günler bekliyor sizi... biz, tüm hayranlarınız adına ben; size bir ömür borçluyuz, bunu hiç unutmayın.

Size ve eşinize en içten saygılarımı sunarım...

Pınar Çekirge

6.9.2004

Sayın Filiz Hanım

Söze nereden başlayacağımı bilmiyorum. Öncelikle Allah'tan acil şifalar diliyorum. Tüm Türk halkının duaları sizinle. Çok basmakalıp olmak ve sizi üzmem istemiyorum. Lütfen güçlü olun. Size ihtiyacımız var.

Dün röportajınızı, Sabah gazetesinde okudum. İçinden bir şeyler koptu. Size o kadar hayranım ki, biraz da kırgın. Bu kadar senedir bizi kendinizden mahrum ettiğiniz için. Bundan sonra Türkiye'ye döndüğünüzde sizin filmlerinizi bekliyoruz.

Umarım mesajım elinize geçer. Ben arada sırada size mesaj yazarım. Belki başka bir gözle Türkiye'den haberler almak size moral olabilir.

Başka ne yazacağımı bilemiyorum.

Ben otuz yedi yaşında, özel bir şirkette çalışan, 5.5 yaşında kızı olan bir bayanım. Çalışmaya beş yıl aradan sonra yeniden üç ay önce başladım. Kızımı görmeyin bayılırsınız. Anaokuluna gidiyor. Bugünlerde biraz ateşli ama önemli değil, her çocuk böyle şeyler geçirir. Önümüzdeki yıl birinci sınıfa başlayacak. Çok heyecanlıyım. Çünkü biraz ufak başlayacak. 29 Aralık doğumlu. Ben de önümüzdeki ay ABD'ye gideceğim. Keşke size yakın gelebilseydim, ziyaretinize gelirdim.

159

Filiz Hanım, şimdilik yazacaklarım bu kadar. Umarım sizi sıkmamışımdır, yine yazarım. Sizi bol bol öpüyorum.

Saygılarımla

Arlin Kalpakçıyan

3.12.2004

Merhaba Filiz Hanım ve Sönmez Bey

İki hafta önce buraya geldiğinizde görüşemediğimize üzüldüm. Ben o hafta Avrupa Onkoloji toplantısı için Viyana'daydım.

Anita Sabicci çok iyi olduğunuzu ve her şeyin normale döndüğünü ifade etti.

Sizin adınıza çok sevindim. Bu arada hastalığınız ve tedaviniz sırasında göstermiş olduğunuz irade ve olaylara pozitif yaklaşma gücünüzü çok tebrik ediyorum. Bu gerçekten de birçok hastamıza örnek olmalı.

Buradan yapabileceğim bir şey varsa lütfen bildirin.

Sevgiler ve tekrar geçmiş olsun dileklerimle.

Banu Arun

8.6.2004

Sevgili Filiz Hanım

Rahatsızlığınızı bugün internette Sabah gazetesindeki yazıdan öğrendim. Çok çok üzüldüm. Ben sizin filmlerinizi izleyerek büyüdüm ve her zaman zarafetinize, güzelliğinize, size hayrandım. Acil şifalar diliyorum. Allah size bu hastalıkla savaşıacak güç, kuvvet, sabır versin. Ne olur güçlü olun ve yenin bu hastalığı. Herkes sizi yeniden Türkiye’de sağlıklı olarak görmeyi dört gözle bekliyor. Dualarımız sizinle. Allah’a emanet olun.

Hayranınız.

Özlem Kalınlı

Elektronik Mühendisi

Doktora öğrencisi

13.6.2004

Filiz Hanım,

Ben Özlem. Kendimi bildim bileli size hayranım ve iyileşmeniz için her gün dua ediyorum. Size kötü bir şey olabileceğini düşünmüyorum bile. O kadar güzel, o kadar zarifsiniz ki bunları hak etmiyorsunuz. Bunu atlatacağınıza yürekten inanıyor ve geçmiş olsun diliyorum. Ben 35 yaşındayım ama siz hâlâ benim Barbie bebeğimsiniz. Sizi çok seviyorum.

Sevgi ve saygılarımla.

Özlem

Hayata Merhaba

Ben bu kitabı, sağlıklı yerinde olup tek derdi can sıkıntısı olanların
sıhhatlerinin kıymetini bilmeleri için,
hasta yakınlarına sevgi ve şefkatin yerini görmeleri için,
hasta olanlara moralin gücünü anlatmak için hazırladım.
Can çiçekleri gibi inançla, inatla hayata tutunanların iyileşmeleri,
hatta imkânsız başarımları bile mümkün.
Yıllar önce “Güzelliklere Merhaba” demiştik birlikte.
Şimdi de bu kitabımla
size ve hayata merhaba demek istedim.